

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE. PASSION. LIFE
DRASTIC. RISKS
IRELAND.
WHISKEY.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

WHISKEY PRINCE

T O N I A L E O

a Taking Risks novel

Do something drastic. Take a risk.

FALL IN LOVE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WHISKEY PRINCE

a Taking Risks novel

TONI ALEO

OceanofPDF.com

Toni Aleo Yazarının Diğer Kitapları

Suikastçılar Serisi

[Şut Çekmek](#)

[Boş Kaleye Gol](#)

[Atmaya](#)

[Çalışmak](#)

[Yedek KanmakMavi](#) .

[Çizgilere](#)

[Uzaklaşmak](#) .

Laces and Lace (Kasım 2014'te çıkacak)

A Very Merry Hockey Holiday (Aralık 2014'te çıkacak)

Standalones

[Bırak ben olayım](#)

Viski Prensi

Viski Prensesi Olmak (2015'te çıkacak)

Bellevue Kabadayıları Serisi

Boarded by Love (Eylül 2014'te çıkacak)

OceanofPDF.com

Biraz risk olmadan hayat nedir ki?
-Sirius Black

OceanofPDF.com

ONE

Amberlyn

Ben bir yetimim.

Babamı kaybettiğimde, bir daha asla nefes alamayacakmışım gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Ben babamın küçük kızıydım. Bana kendimi prenses gibi hissettirir, beni bir babanın sevmesi gerektiği gibi sever ve beni mümkün olan her şekilde şımartırdı. Koyu kahverengi saçları, açık yeşil gözleri ve olması gerekenden biraz daha uzun bıraktığı kirli sakallarıyla çok yakışıklı bir adamdı, çünkü bu annemin ona kızması için bir sebepti. Annemin ona kızmasına bayılırdı; bunun onu sevdiği anlamına geldiğini söylerdi. Filmlerde ya da belgesellerde yorum yapmak için kullanılacak alçak bir tenor sesi vardı. Bana şarkı söylerdi, memleketinden eski bir şarkı. Şimdi bile, gergin olduğumda, onu söylerim. Yardımcı oluyor. Bir şekilde, ona sahip olamamanın acısını hafifletmeye yardımcı oluyor.

Onu sarhoş bir sürücü yüzünden kaybettiğimizde on iki yaşımdaydım.

Yine de bir şekilde annem ve ben onu kaybetmeyi atlattık. Onunla birlikte kalplerimizin ve ruhlarımızın derinliklerinde yaşamaya devam etmeyi öğrendik. Onu kaybetmenin acısıyla başa çıkmak için birbirimize yardım ettik. O sadece harika bir anne değil, aynı zamanda harika bir babaydı. Bazı günler zordu. Uyandığımda kötü bir baba günü geçirdiğimi söylerdim ve o da öyle olduğunu söylerdi. Saatlerce ağlardık, ama sonra bana sıkıca sarılır ve

Güneş parlıyordu, biz de parlayacağız ve gırtlak kanseri olduğunu öğrendiği güne kadar da öyle oldu.

Annemle ilgili en sevdiğim şey gülümsemesiydi, ancak kısa süre sonra gülümsemeyi bıraktı ve ben de öyle. Onu masada gözlerinden yaşlar damlarken bulduğum gün, kötü bir baba günü geçirip geçirmediğini sordum ve başını salladı ve özür dilemeye devam etti. Anlamamıştım ve bana neler olduğunu anlattığında inanmak istemedim. Böyle bir şey olamazdı. Zaten babamı kaybetmiştim, şimdi bir de annemi mi kaybedecektim? Bu hiç adil değildi.

On sekiz yaşına geldiğinizde balo, erkek arkadaşlar, üniversiteye gitmek ve yeni, ferahlatıcı bir hayata başlamak için heyecanlı olmanız gerekirdi. Ama ben öyle değildim. Tüm bunlar durma noktasına geldi. Yazmayı öğrenme ve belki birlikte vakit geçirebileceğim bir erkekle tanışma hayallerim alev aldı. Bunun yerine anneme bakıcı oldum. Evde kalıp internetten ders çalışırken bir yandan da annemin başında bekledim. İki yıl boyunca annemin gözlerimin önünde yavaş yavaş ölmesini izledim ve dürüst olmak gerekirse başka türüsünü isteyeceğimi sanmıyorum. En azından onun gittiğini biliyorum, onu hayatın kendisinden daha çok sevdiğimi biliyordum, yüzümü kavradığında ve cennette babama katılmadan önce yavaşça son nefesini verdiğinde.

Annemi yatağına yatırdıktan ve uzun uzun ağladıktan sonra bakımevi hemşiresi geldiğinde, ne kadar güçlü olduğuma şaşırdılar ve bu konuda beni takdir ettiler. Bunun onun sayesinde olduğunu ve beni nasıl güçlü biri olarak yetiştirdiğini söyledim. Onu bir eve yerleştirmem için bana yalvardığını biliyorlardı ama ben lanetlenmişim. O benim en iyi arkadaşımdı. Hayatım boyunca bana baktı, ben de ona bakacaktım. Ayrıca, tanımadığı hemşireler yerine benim yanımda kendini daha rahat hissettiğini biliyordum. Ailesi gelip yardım edemezdi. Ben daha doğmadan çok önce vefat etmişlerdi. Sahip olduğu tek şey New York'ta yaşayan erkek kardeşiydi ve o da onunla uğraşamazdı.

Şimdi bile, annemin güzel, beyaz güllerle kaplı tabutunun karşısından onu izlerken, neden geldiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Ağlamıyor bile. Orada öylece duruyor, annemle aynı mavi gözlerle, sanki onun yasını tutuyormuş gibi davranmaktansa golf oynamayı tercih ediyormuş gibi bakıyor. Etrafımda saygılarını sunmaya gelen insanlara bakarken gözyaşlarımı tutamıyorum; komşular, aile dostları ve iş arkadaşları. Eski lise öğretmenlerimden bazıları bile burada ve ben hiçbir şey hissetmiyorum. Onunla birlikte tabuta atlamak ve ben de cennete gitmek istiyorum. Onsuz nasıl devam edeceğimi bilmiyorum ve istemiyorum. Onun yasını tutmama kim yardım edecek?

Yanaklarımdan süzülen yaşları silerek derin bir nefes alıyorum ve usulca babamın şarkısını söylemeye başlıyorum. Liam Clancy'nin "The Parting Glass" şarkısını bana usulca söylerken kafamın içinde kendimi değil, sadece annemle babamı duyuyorum. Annem hiçbir şey için şarkı söyleyemezdi, ama hiçbirimiz umursamazdık. Hepimiz şarkı söyledik ve en önemlisi hepimiz mutluyduk. Ama şimdi boğazım düğümleniyor, uzuvlarım uyuşuyor ve kendimi boşlukta hissediyorum.

Söylediğim şarkı radyoda çaldığında, işte o zaman gözlerimi sıkıca kapatıyorum çünkü onu yere indirdiklerini biliyorum. Bunu görmek istemiyorum. Bunun olacağını bilmekten nefret ediyorum. Çok geçmeden her şey bitiyor ve herkes bana sarılıyor, ellerimi nazikçe sıkıyor, iyi dilekler diliyor ve ihtiyacım olduğunda yanımda olduklarını söylüyorlar. En son amcam yanıma geldiğinde ona bağırarak istiyorum, *Neden geldin?* Onun yanında olmamasından nefret ediyorum çünkü bir kardeşim olsaydı her zaman onun yanında olacağımı biliyorum. Özellikle de annem gibi birinin -çok tatlı, çok şefkatli, çok sevgi dolu biriydi- ve sonunda onun yanında bile olamadı. Benim için orada olamadı. Onun tek yeğeni.

Rahatsız olduğunu anlayabiliyorum ve buna seviniyorum. Ellerini koyu kıızıl saçlarında gezdirirken, "Amberlyn, kaybın için üzgünüm" demeden önce bir nefes verdi.

"Bu senin de kaybın," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Üzerimdeki elbise kaburgalarımı çiziyor ve onu çekmek istiyorum ama yapmıyorum. Onun yerine, yavaşça başını sallarken bakışlarını tutuyorum.

"Haklısınız, bizim kaybımız ve bir şeye ihtiyacınız olursa burada olduğumu bilmenizi isterim."

"Yapmayacağım."

Başka tarafa bakıyor. "Evet, yapmayacağını biliyorum ama yaparsan diye söylüyorum."

Benden bunu beklediğini bildiğim halde hiçbir şey söylemiyorum. Ne söylememi istiyor? Teşekkür etmemi mi? Tabii ki hayır.

"Neyse, al bakalım," diyor ve takım elbisesinin ceketini açarak bir zarf çıkarıyor. "Ciara bunu sana vermemi istedi."

Hemen alıyorum çünkü ön yüzünde annemin el yazısıyla ismimi görüyorum. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bana bir mektupla gönderdi ve cenazesinin olduğu gün sana vermemi söyledi. Ayrıca mektubu okuduktan sonra beni aramanı ve bundan sonra ne yapacağımızı sana söylememi istedi."

Kafam karıştı. Kaşlarımı birleştirerek bakıyorum ve "Ne? Şimdi ne yapacaksın? Parçaları toplayacağım ve nasıl yaşayacağımı bulacağım."

onsuz. Bu konuda bana nasıl yardımcı olacaksın?"

Ellerini dağınık saçlarında gezdiriyor ve bütün gün görmediğim bir şey görüyorum: acı. Acı çekiyor ve bu aklımı tamamen karıştırıyor. Onu ya da beni umursamıyordu, neden acı çekiyor?

"Sadece mektubu oku Amberlyn. Bitirdiğinde beni ara ve oradan devam edelim. Tekrar özür dilerim ve keşke her şey daha farklı gelişseydi. İşimi ailemden daha çok önemsedim ve şimdi hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundayım."

Bununla birlikte dönüp uzaklaşmaya başladı. Geri çekilişini izliyorum ve hiç düşünmeden "Evet, öyle yaptın" diyorum.

Arkasından beni bekleyen külüstür, kırmızı Honda'ma kadar takip ediyorum. İçine atlayıp uyuşuk bir şekilde büyüdüğüm eve doğru yola çıkıyorum. Çiftlik tarzı güzel bir ev, büyük bir gölü çevreleyen altı evden biri. Arkada saatlerce oturup gözlerim ağrıyana kadar kitap okuduğum bir iskele var. Annemin ya da babamın beni orada neredeyse güneş yanığı halde bulmadığı bir yaz günü yoktu, sadece bir bölüm daha okumam gerektiğini iddia ediyorlardı.

Bu evi ve bu mahalleyi seviyorum ama artık burada yaşayabilir miyim bilmiyorum. Buradan ayrılma düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyor. Para geldiğini biliyorum ve evi satıp yeniden başlayabilirim ama nereye? Nasıl? Onsuz nasıl yaşayacağım? Onsuz?

Hıçkırmaya başlamadan önce başımı sallayarak anahtarımı kilide sokuyorum, kapıyı açıyorum ve eve giriyorum. Annemin ve babamın parçaları her yerde, benim parçalarımınla birlikte. Babamın gitarları hala köşede duruyor, son sekiz yıldır dokunulmamış. Annemin örgüleri hala en sevdiği sandalyenin yanındaki sepette duruyor, bir de geceleri acısı dayanılmaz olduğunda onu sakinleştirmek için okuduğum hukuk kitapları. Sonra nereye baksam kendime ait bir defter ya da bir roman görüyorum. Ev tamamen aynı görünüyor ve ben öyle olmaması gerektiğini hissediyorum. Farklı görünmesi ya da değişmiş olması gerektiğini hissediyorum, benim hissettiğim gibi.

Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak annemin odasına gidiyorum, hastane yatağını görmezden gelip babamla paylaştığı yatağa uzanıyorum. Derin bir nefes alıyorum, çiçekli kokusu beni sarhoş ediyor. Gözlerimi kapatıp onu yanımda hayal ediyorum, gözleri ölmeden önceki donuk renkte değil, parlak mavi, parlak kızıl saçları yüzünün etrafına bukleler halinde dökülüyor ve ince parmaklarını benim koyu, kahverengimsi kızıl saçlarımla arasında usulca gezdiriyor.

Kapalı gözlerimden yaşlar süzölmeye başladığında, onları açıp tavana bakmadan önce titreyen bir nefes alıyorum. Mektubu parmaklarımda yanıyor ve bir parçam şu anda onu okumak bile istemiyor. Her şeyi görmezden gelmek, son birkaç gün hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Amcam sadece aramamı beklemiyor, aynı zamanda nedenini de merak ediyorum.

Ben de mektubu açtım. On bin dolarlık bir çek ve uçak biletine benzeyen bir şey göğsüme düştüğünde, onları görmezden geliyorum. Gözyaşlarıyla dolu gözlerle annemin mektubunu okudum.

Benim sevgili, tatlı Amberlyn'im,

Çok özür dilerim. Yetişkin hayatına başlarken yanında olamadığım için yeterince özür dileyebileceğimi sanmıyorum. Hayatının bu kadar zor olmasından nefret ediyorum ve keşke her şeyi değiştirmenin bir yolu olsaydı, ama yapamam. Yine de bunun seni geride tutmasına izin vermek yerine büyümen gerektiğini düşünüyorum. Hayatını olabileceğinin en iyisine dönüştürebilmen için sana tüm araçları sağladığıma inanıyorum. Zekisin, güzelsin ve inanılmaz derecede yeteneklisin. Ve her şeyden çok, hayallerini yaşamamı istiyorum.

Muhtemelen yatağında yattığını, küçük bir topa sarıldığını ve hüngür hüngür biliyorum. Bebeğim, değil. Ağla. Hepsini ağlayarak çıkar. Sonra güneşin parladığını ve senin de parlamak zorunda hatırla. Her ne kadar orada olup kollarımı sana dolamak istesem de olamam ama baban ve bebeğinle birlikte kalbindeyim, seni seviyoruz. Hem de çok.

Felix amcanızın bunu okuduktan sonra onu aramanızı söylediğini biliyorum ve muhtemelen nedenini merak ediyorsunuz, o yüzden açıklamama izin verin. Geçmişte yaşamamı istemiyorum ve öyle olacağını hissediyorum. Eğer inşa ettiğimiz evde kalırsan yataktan kalkmak için bir nedenin olmayacağını düşünüyorum. Hiç arkadaş edinmedin, hiç kimseyle çıkmadın ve ben bunları yapmanı istiyorum, ama bizim evimizde yaşarsan yapar mısın? Sanmıyorum. Önerim şu: Babanın kız kardeşi seni pansiyonuna almayı teklif etti. İrlanda'daki evinde.

Sanırım en büyük hatamız Amerika'ya taşınmak oldu ama baban şarkıcı olacağına inanıyordu. Ben de ona inandım ve gittik. Bildiğiniz gibi yürümedi ama burada bir hayat kurduk ve asla geri dönmedik. Keşke yapsaydık ve yapmadığımız için üzgünüm, ama şimdi bir şansınız var. Bu bir fırsat.

Senin için ömür boyu. Babanın da yapmanı isteyeceğini bildiğim bir şey.

Bir yıllığına git, teyzenin yanında çalış, okula git ve yaşa tatlım. İrlanda'da çok fazla tarih var ve bence sadece güzel dünyanın değil, insanların tadını çıkaracaksın. Bunun zorlayıcı görüldüğünü ve senden çok şey istediğimi biliyorum, ama tatlı sevgilim, sıkışıp kalmandan endişeleniyorum ve bunu senin için istemiyorum. Tüm hayallerini yaşamayı istiyorum ve bence İrlanda bunu yapmak için en iyi yer.

Git hadi. Teyzen Shelia, geleceğini haber vermek için telefon bekliyor. Ayrıca senin için yazdığım bir sonraki mektup da onda, bu yüzden eğer bir şey olursa, ona gitmelisin. İçinde senin için dileklerimiz var. Bir yıl sonra, eğer İrlanda'yı eviniz haline getirmediyse, geri gelin ve her şey sizin için burada olacak. Sen ne istediğine karar verene kadar Felix Amca evi idare edecek.

Benim için denemeni istiyorum ama aynı zamanda kendin için orada kalmanı da istiyorum. Seni özledim. Seni seviyorum. Lütfen seni mümkün olan en muhteşem hayatı yaşamaktan alıkoymamıza izin verme. Seninle gurur duyuyoruz ve seni çok seviyoruz.

Git yeni bir hayata başla.

Seni çok seviyorum anne.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken mektubun göğsüme düşmesine izin verdim. Ne düşüneceğimi, hatta ne yapacağımı bile bilmiyorum. Bildiğim her şeyi geride bırakıp hakkında hiçbir fikrim olmayan bir yerde nasıl yeniden başlayabilirim? Nasıl giderim ve hiç tanımadığım biriyle yaşarım? Benden çok fazla şey istiyor ama haklı olduğunu biliyorum.

Ağır bir iç çekişle yan tarafıma dönüyorum. Bakışlarım annemle babamın sınıksız sarılmış, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gülümsedikleri bir fotoğrafa takılıyor. Uzanıp çerçeveyi elime alıyorum ve göğsüme yaklaştırıp mektuba, paraya ve yeni hayatımın biletine yaslanıyorum. İçimden hıçkırıklar dökülürken, "Neden beni terk etmek zorundaydınız?" diye fısıldıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TWO

Declan

Önümde duran çok sayıdaki çataldan birini gözüme saplamak istiyorum.

"Yirmi iki yaşındasın Declan. Zamanı geldi."

Sandalyemde arkama yaslanıp tabağımdaki yeşillikleri karıştırırken gözlerimi deviriyorum. Yirmi iki yaşın hiç de yaşlı olmadığı söylenebilir ve bu doğru da olabilir ama babama göre ben yaşıyım. O annemle on dokuz yaşında evlendi, büyükbabam büyükannemle on sekiz yaşında evlendi ve bu böyle devam etti. Ailemde evli olmayan en yaşlı kişi benim; henüz on yedi yaşında olan kız kardeşimin bile on sekiz yaşına geldiğinde bir koca beklentisi var. ^{Yirminci} yüzyılda yaşıyor olabiliriz ama O'Callaghan ailesi için evlenirsiniz, viski fabrikasını işletirsiniz ve çocuklarınız olur. Bunların hiçbirine karşı değilim. Hiç de değil, ama evleneceksem, bunun onun için deli olduğumdan olmasını istiyorum. Babamın istediği sebepten değil.

Uzun bir nefes vererek, "Biliyorum ama bana ne ?

Bana göz kırpan ilk kızla mı evleneyim?"

Babam sandalyesinde doğrulup başını sallıyor. Son birkaç yılda çok yaşlandı. Annem onu kayırdığımı söylüyor. Eğer böyle görüneceksem, lütfen biri beni . Çok kızgın görünüyor.

Yüzünde kırıksıklıklar var ve kaşları apoplektik bir şekilde kalkık. Aynı mavi gözlere ve sarı saçlara sahip olabiliriz, ama hepsi bu. Onun gibi davrandığımı bile düşünmüyorum ama kız kardeşim bazen öyle davrandığımı ve bunu değiştirmem gerektiğini söylüyor. "Söylediğim bu değil."

"Evet öyle," diye onu uyarıyorum. "Gördüğüm ilk kadını seçmemi ve ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığım konusunda hiç endişelenmememi istiyorsun. Mesele şu ki, Da, onunla evleneceksem onun için deli olmak istiyorum."

Annem, "Senin için istediğimiz bu Declan, ama daha biriyle bile çıkmadın," diyor ki bu tamamen doğru değil. Birçok kadınla birlikte oldum ama hiçbiri bana ihtiyacım olanı ya da istediğimi vermedi. Sadece oradalar, beni param için istiyorlar.

Küçük kız kardeşim Lena yanımda kıkırdarken başımı arkaya yaslıyorum. Annemi tercih ediyor, uzun, sarı saçları, parlayan mavi gözleri, diğer erkeklere gelince her zaman ilgi odağı. Birkaç yıl önce başını belaya soktu ve bu ailemizi mahvetti. Yavaş yavaş ama emin adımlarla toparlanıyoruz. Yakınız ama olmamız gerektiği kadar değil. Gülmeyi çabucak kestiğinde, bunun nedeni muhtemelen babamın ona bir bakış atmış olmasıdır. Muhtemelen bana da aynı bakışla bakıyor, umurumda değil. "Birileriyle çıktım anne, ama zaman ayırmaya geçecek bir şey değil."

Annem "Keeva çok hoştu, gerçek bir cevherdi," diyor ama ben aynı fikirde değilim.

Yüzümde saf bir tiksinti ifadesiyle, "İçi de dışı da tam bir pislikti. Beni sadece param için istiyordu."

"Herkes seni paran için isteyecek, delikanlı. Biz buyuz, sen de öylesin, bunu kabul et."

Başımı salladım. "Sevmeyeceğim. Beni ben olduğum için seven bir kız istiyorum, İrlanda'nın Viski Prensi olduğum için değil."

"Ama öylesin," diye vurguluyor Da ve haklı olsa da umurumda değil. "Ve bu unvanla birlikte sorumluluklar da geliyor ve bunların ne olduğunu biliyorsun. Evlen ve işin sahibi ol. Bunu istediğini biliyorum."

"Elbette istiyorum, ama hak ettiğimden daha azına razı olmayacağım. Sen benden bunu nasıl isteyebilirsin ki?"

Da, ağzı düz bir çizgiye yerleşirken başını sallıyor. "Bu konuşmayla işim bitti. Sen bir O'Callaghan'sın Declan, öyle davran. Evlen. Sıradan atılmadan önce bunu yapmak için sadece altı ayın var ve biz de bu hakkı Lena'nın müstakbel kocasına veriyoruz."

Kız kardeşim yanımda soluk soluğa kalırken bu kanımı kaynatıyor. Bir tencere ile bir çömleği bile ayırt edemeyen erkek arkadaşının

viski fiçısı, işimin sahibi olacak. Anneme bakıyorum ama o da onun gibi taş suratlı. Hay sikeyim! O da aynı fikirde. "Baba! Bu delilik! Hem işimi yürütüp hem de evli olmayabilirim."

"Hayır, yapamazsın. Tatlım, evlenmek zorundasın. Görünüşe göre bir O'Callaghan erkeği her zaman yirmili yaşlarından önce evlendiği için büyükbaban ve baban buna karar vermekle kalmadı, aynı zamanda senin büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbaban içki fabrikasını kurduğundan beri bu böyle. Aşık bir erkeğin büyük bir şirketi yönetecek şefkate sahip olduğuna inanıyordu ve bu nedenle aile şirketinin sahibi yalnızca evli bir erkek olabilir." Annem, içki fabrikasına sahip olmakla ilgilenecek yaşa geldiğimden beri bunu milyarlarca kez duymamışım gibi söylüyor. Ailemin beklentilerini biliyorum. Onlarla aynı fikirde olmayabilirim ve düpedüz aptalca olduklarını düşünebilirim, ama yine de onları tanıyorum. Keşke biraz hareket alanım olsaydı, hatta belki biraz daha zamanım olsaydı. Altı ay mı? Kız kardeşimin müstakbel kocasına devretmeden önce mi? Bir kızı bir geceden fazla bile tutamıyorum çünkü ondan sıkılıyorum ya da paramı istiyor. Bundan daha fazlasını istiyorum. Her şeye sahip olmak istiyorum. Ailemin sahip olduğu şeyi istiyorum, her O'Callaghan erkeğinin sahip olduğu şeyi.

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırıyorum. "Evet, aşık! Bunun doğru olması için onları sevmem gerek! Bunun olmasını istediğimi görmüyor musun; sadece onu henüz bulamadım?"

Babam hızla ayağa kalkıyor, yumruğu masaya inerken koltuğu arkasına düşüyor ve annemle kız kardeşimin şaşkınlıkla sıçramasına neden oluyor. Ben irkilmedim bile. Beni korkutmuyor. Hiçbir şey korkutmuyor. "Öyleyse aşık ol! Dediğimi yap Declan, yoksa bu işin sahibi olamazsın."

Koltuğumu arkaya iterek ayağa kalkıyorum ve onun sinirli bakışlarını üzerimde tutarken 1.80 boyumla babamın aynısı oluyorum. Gözlerimde bunları istediğimi, viskimizi eskisinden daha iyi hale getirme şansımı kaybetmek istemediğimi görmesini istiyorum ama tek gördüğü şeyin benim onun yaşındayken olduğu gibi olmadığım olduğunu biliyorum. Annem de ayağa kalkıyor, ellerini yalvarırcasına uzatarak, "Yeter, otur. Yemeğimizi bitirelim."

"Aç değilim," diyorum dönüp gitmeden önce, adımları çağırıp geri dönmemi istemelerine rağmen. Onları görmezden gelerek O'Callaghan malikanesinin birçok koridorunda yürüyorum. Altmıştan fazla oda olduğu için insan düşünüyor ama hayatım boyunca aynı odada kaldım. Beş yıldızlı bir oteldeki çoğu süitten daha büyük olan bu odada doğdum.

Gelinimi bu odaya getireceğim ve büyük ihtimalle çocuğum da burada doğacak. O'Callaghan'lar böyle yapar.

Her ne kadar bunları istemediğimi, tamamen farklı bir şey yapmak istediğimi söylemek istesem de istemiyorum. Aynı gelenekleri, bu yaşam biçimini istiyorum. Çocuklarımın benim gibi büyümesini ve onların çocuklarının da aynısını yapmasını istiyorum. Ailemin temsil ettiği şeyi seviyorum. Markamızı, viskimizi seviyorum ve sevdiğim şeyler için her şeyi yaparım.

Ama arzuladığım, hayalini , doğumumdan önce yıldızlarda haritası çizilmiş geleneklere ve hayata sahip olma ihtiyacımdan vazgeçiyor muyum? Yoksa güçlü durup istediğim şeyi mi arayacağım? Hak ettiğim şeyi mi? Büyükbabamdan daha eski mobilyalarla dolu boş odama baktığımda, burada herhangi bir cevap bulamayacağıma karar veriyorum ve dönüp evin önüne doğru ilerliyorum.

Yolda hizmetçilerimizin yanından geçiyorum ve kız kardeşimin aksine, bana huzur veren yere doğru ilerlerken hiçbir şey söylemiyorum, sadece başımı sallıyorum. Dışarı çıktığımda temiz hava yüzüme çarptığında bir nefes veriyorum ve ardından derin bir nefes alarak göğsümü memleketimin havasıyla dolduruyorum. Arabamı görmezden gelerek ahıra doğru ilerliyorum, İrlanda Draught'um Cathmor beni bekliyor. İçeri girdiğimde seyisim Mitch arkadaşşıma eyerini takıyor, ben de elimi siyah benekli beyaz göğsünde gezdiriyorum. Yüksek sesle homurdanıyor ve tüylü dudaklarını yüzüme değdirerek beni selamlıyor.

"Nasılsın, Cathmor, iyi çocuk?"

Mitch "Hazır." derken yine homurdanıyor. İyi günler, efendim."

Cathmor'a binmeden önce "Teşekkürler Mitch," diye cevap veriyorum. Mitch geri çekilince Cathmor'u gitmek üzere tekmeliyorum ve o da bir mermi gibi yola koyuluyor. İçki fabrikasına arabayla gitmek yerine atla gitmeyi her zaman sevmişimdir. Yüzüme çarpan havanın ve altımdaki canavarın hızının vücudumdaki tüm stresi çeken bir yanı var. Evimin tarlalarında koşarken rahatlatıcı ve huzur verici. Ağaçlar çiçek açmış, çimler yemyeşil ve gökyüzü masmavi. Rüzgarın etkisiyle gölü tenimde hissedebiliyorum ve balık tutmak ya da tekneyle göle açılmak için sabırsızlanıyorum. Toprağımın bana sunduğu güzellikler nedeniyle yaz benim en sevdiğim zaman. Yani babamın arazisi. Altı ay içinde hiçbir şeyim kalmayabilir.

İç karartıcı, biliyorum.

Daha hızlı gitsin diye Cathmor'un yan tarafını tekmeleyerek, topraklarımızı gölden ayıran keskin bir dönüş yaparken bu düşüncüyü toz içinde bırakıyorum.

Maclaster's Bed and Breakfast'ın. Ben oraya hiç gitmedim ama en iyi arkadaşım Kane, işletmenin bir parçası olan bara gitmekten hoşlanıyor. Sahibinin kızı Fiona Maclaster ile birlikte olmaya çalışıyor. Onu henüz görmedim ama Kane'in söylediğine göre, gözleri çok güzelmiş.

Ailemin hanedanlığını barındıran büyük taş bina görüldüğünde, oraya ulaşmak için tekrar Cathmor'a giriyorum. Viskinin dumanlı ve baharatlı kokusu beni sakinleştirmekle kalmıyor, bir kadeh de içebilirim. Başka bir işçinin önünde durup Cathmor'dan iniyorum ve elimi güzel yelesinde gezdirerek "İyi sürüşler delikanlı, teşekkürler" diyorum. İşçiye, "Lütfen ona bol su verin. Bütün yol boyunca koştu." İsim etiketinden adının Cal olduğunu fark ettiğim işçi, dizginleri ona uzatıp içeri girerken başını sallıyor.

Viskinin kokusu üzerime siner sinmez derin bir nefes alıyorum ve odaya bakarken tadını çıkarıyorum. Güneşi içeri alan büyük pencereleriyle oda, tıpkı dışarısı gibi taştan yapılmış ve karanlık bir zindan hissi veriyor. Bazı insanlar O'Callaghan içki fabrikasından korkabilir ama ben seviyorum. Küçüklüğümden beri severim. Arka damıtma odasına doğru ilerlerken, viski şişemin saklı olduğu yere gitmeden önce kendime mahremiyet sağlamak için kapıyı arkamdan kapatıyorum. Çömlek imbiklerin yanından geçerken parmaklarımı bakır tabanda hafifçe gezdiriyorum, parmaklarımı yakmamaya dikkat ediyorum. Büyük-büyük-büyük-büyük-büyükannem viski yapmayı İskoç bir dostundan öğrenmişti ve bu nedenle bugün de çömlek imbikler kullanıyoruz. Bunların görüntüsünü her zaman sevmişimdir ve bana tarihimi hatırlattığı için en çok bu odadan keyif alıyorum.

Hanedanlığım.

Şişeme uzanarak bir tabureye oturuyorum ve bardağın dibine çok az bir miktar döküyorum. Burnuma götürerek derin bir nefes alıyorum, vanilya ve karamel kokusu duyularımı aşırı yüklüyor, küçük bir yudum almadan önce ağzımda gezdiriyorum, yutmadan önce pürüzsüz lezzetin tadını çıkarıyorum. Biraz sert ama hoşuma giden bir tadı var. Bu benim şişem, isme sahip olma şansım olduğunda *Cathmor* adını vermeyi planladığım şişe. Babam viski konusunda maceracı değildir, kitaplara sadık kalır. Ama ben, yeni tatları karıştırmayı ve denemeyi seviyorum ve *Cathmor*'un insanları şaşırtacağını hissediyorum. Doğru tadı bulmak beş yılımı aldı ve bunu dünyayla paylaşma şansına sahip olmak istiyorum ki bu da tek bir anlama geliyor...

Bir eşe ihtiyacım var.

Kapı aniden açıldığında, en iyi arkadaşım içeri girip kapıyı kapatırken kadehimi dudaklarıma götürerek duraklıyorum. Kane yüzünde bir sırıtişla şöyle diyor,

"Buraya gizlice girdiğini gördüm, sana katılayım dedim."

Bardağımyı yere bırakırken başımı sallıyorum, doldurup uzatmadan önce onun için de bir tane alıyorum. Bardağı alıp benimkine dayadıktan sonra "Şerefe" diyor. Sessizce otururken ikimiz de güzel bir yudum alıp tadına bakıyoruz.

"Tek başına içmek iyi değildir, Dec."

"Babam beni kızdırdı."

"Ne zaman değil ki?" Kane alay ediyor. "Bu sefer ne yaptı?"

Başımı yavaşça sallamadan önce bir yudum daha alıyorum. "Evlenmem için bana baskı yapıyorsun."

"Yine mi?" Kane soruyor, her ne kadar ikimiz de Da'nın istediğini yapana kadar bana baskı yapmayı bırakmayacağını bilsek de.

"Evet. Ona aşk için evlenmek istediğimi söyledim ve o da bana aşık ol o zaman dedi!"

Bu işi halletmek için altı ayım olduğunu, yoksa isim şansımı kaybedeceğimi söylüyor."

Arkadaşımın yüzünde şok olmuş bir ifade belirdi ve "Yapsan iyi olur!" diye bağırdı.

"Bırak onu! Deniyorum."

"Öyle bir şey yapmıyorsun. Dışarı çıkıp kimseyle tanışmıyorsun."

"Ben de öyle," diye ısrar ediyorum. "Her zaman bara gidip kadınlarla tanışıyorum." "Lanet olsun, yapıyorsun! Babanın arkadaşlarının içtiği bara gidiyorsun-

bir eş üretecek bir yer değil."

İçimi çektim; Kane hayal görüyor. "Orada bir sürü kadınla tanıştım."

"Elbette, ama kalıcı oldular mı? Hayır, onlar paranın peşinde koşan tokatçılar.

İyi bir kadınla tanışmalısın, sana sadık kalacak biriyle. Kızgın olacağın biri."

Haklı ama bunu bilmenin tatminini ona yaşatmayacağım. "Peki, o zaman ne öneriyorsun?"

"Benimle dışarı gel. Sana birini bulacağız."

Bu beni titretiyor. Gittiği yerler beni geriyor. Tanımadığım ama haberlerden ya da dergilerden kim olduğumu bilen insanlarla dolu yerler. Bu yüzden bana Kane'e davrandıklarından daha farklı davranıyorlar. Yine de Kane'i tanımak çok kolay. Eğlenceli ve çekici biri. Ben, onun dediği gibi değilim. Tanımadığım insanlar bana bakarken ya da benimle konuşurken nasıl normal davranacağımı bilemiyorum. Kane'in bana çok güzel bir şekilde bildirdiği gibi utangaçlığım, muhtemelen ismimi, sahip olduğum unvanı sevmememe neden olan tek şey. Viski Prensi olmak kolay değil. Sadece dikkatleri üzerime çekmekle kalmıyor, aynı zamanda herkes benden bir şey istiyor gibi görünüyor. Bazen bu yüzden biraz yıpratıcı olabiliyorum. Hatta benim

En iyi dostum, bunu Kane'e söyleyemem. O anlamaz. Onun hayatı kolay, kadınlar ona akın ediyor ve kimse onun arkadaşlığından başka bir şey istemiyor. Benim için durum farklı ve bunun bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum.

"İyi, yakında, gideceğim."

Uzun bir nefes verir. "Lanet , en iyi arkadaşına böyle yalan mı söylüyorsun? Bunu gözlerinde, tavırlarında görebiliyorum. O'Callaghan topraklarından ayrılmak seni ürkütüyor ama sana söylüyorum, en iyisi bu. Değerli topraklarını kaybetmek istemezsin, değil mi?"

"İstemediğini biliyorum, o yüzden hadi sana bir eş bulalım" derken başımı sallıyorum.

"Peki, kemikleşmem gerekecek," diyorum viskimden doyurucu bir yudum alırken, sıvı cesaretine ihtiyacım var.

Kane başını sallarken uzun bir kahkaha atıyor. "Bu gece olmaz dostum. fikre alışmak, tadını çıkarmak için zamana ihtiyacın var ama sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Başımı sallıyorum çünkü Kane'in için her şeyi yapacağını biliyorum, tıpkı benim de onun için yapacağım gibi. Yirmi yıllık dostluk insana bunu kazandırıyor ve bunun için minnettarım. Ama asıl soru şu: Ben ne zaman hazır olacağım? Onsuz yaşayamayacağımı bildiğim bu yere bakarken, bir an önce hazırlanmam gerektiğini anlıyorum.

Çünkü bunu kaybedemem.

OceanofPDF.com

THREE

Amberlyn

Bir ay boyunca İrlanda'da çok kalabalık bir barda yaşadktan ve çalıştıktan sonra en azından insanların benimle konuşurken ne dediklerini bilebileceğimi düşünebilirdim.

Ama benim yok.

Müşterilerimden biri hafif bir şiveyle ya da belki brogue diliyle, emin değilim ama heyecanlı görünüyor, "Sidikli sarhoş olmayı planlıyorum," diyor.

Kuzenim Fiona'ya şaşkınlıkla bakıyorum, o da başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu gece gerçekten sarhoş olmayı planlıyor," diyor aynı kalınlıktaki İrlanda aksanıyla. Neyse ki Amerikalı bir babaya sahip olduğu için aksanını Amerikanlaştırmış.

Bira bardağını uzatırken yaşlı müşterimin bakışlarıyla karşılaşarak geriye bakıyorum ve gülümsüyorum. Yeşil gözleri parlıyor ve uzun, kirli sakalıyla sarhoş edici bir sırtış takınıyor. İtiraf etmeliyim ki onu tanımıyorum ama gecemi güzelleştireceğini biliyorum. Böyle insanlar işimi sevmemi sağlıyor. İnsanlarla tanışmayı, çoğu zaman ne konuştuklarını bilmesem de onlarla konuşmayı seviyorum. Barın gerektirdiği yüksek tempoda çalışmayı seviyorum ve kuzenimle çalışmayı seviyorum. Bunu bir ay önce asla düşünemezdim, ama barmen olmayı seviyorum!

"Kulağa bir plan gibi geliyor!"

Birasından uzun bir yudum alıyor ve parmağıyla beni işaret etmeden önce elinin tersiyle ağzını siliyor. "Amerikalısın, değil mi?"

Başımı salladım. ". Sadece bir aydır buradayım."

Ve nasıl bir ay oldu. Tabii ki Shelia Teyzem ve Michael Amcam inanılmaz derecede misafirperver davrandılar ve bana çok güzel bir ev verdiler. Annem ve babamla yaşadığım ev gibi değil ama beni kendi evleriymişim gibi seviyorlar. Shelia bana sahip olduğu için çok heyecanlı ve her zaman babamı ve annemi ne kadar çok sevdiğinden bahsediyor. Bu çok rahatlatıcı. Sanırım kalbi kırık bir kızla karşılaşmayı bekliyordu ve evet, kalbim kırık ve onları her zamankinden daha fazla özlüyorum, ancak annemin beni terk ettiğini kabul edecek zamanım oldu. Bu yüzden hala onu özlediğim için nefes alamayana kadar ağladığım kalp kırıklığı anlarım olsa da, hayatıma devam edebiliyor ve onun istediğini yapabiliyorum.

Her günü ölüyormuşum gibi yaşıyorum.

Buraya geldiğimde korkmuştum. Kahretsin, hâlâ korkuyorum ama teyzemin beni beklediği mektup çok rahatlatıcıydı. Mektupta yazan her şeyi yapmam gerektiğini biliyordum. Ayrıca mektupla ilgili her şeyi hatırlayarak ezberledim çünkü annemin sözlerini, el yazısını ya da mektubun nasıl yumuşacık güller gibi koktuğunu asla unutmak istemiyordum. Tıpkı babamın ona verdiği en sevdiği parfüm gibi. Bana defalarca beni sevdiğini ve beni terk etmek zorunda kaldığı için üzgün olduğunu söylerken, aynı zamanda bu yıl yapmamı istediği üç şey verdi.

Risk al.

Sert bir şey yap. Aşık ol.

Her biri beni derinden korkutsa da, buraya yerleşip hayata alışmaya çalıştığım için henüz bir şey yapma şansım olmadı. Ne yapacağımı bile bilmiyorum! Risk almak mı? Evet, hiçbir fikrim yok. Sert bir şey yapmak mı? Dövme yaptırmak sert bir şey, değil mi? Evet, iğne korkumu yener yenmez bunu yapabilirim. Ve aşık olmak mı? Deli mi o? Bir erkekle tek yaptığım öpüşmektir ve o benden aşık olmamı mı istiyor? Tanrım, bunun içinde seks de var, değil mi? Daha önce kimse pantolonuma girmediğine göre, bu bir sorun yaratabilir. Çok büyük bir sorun! Cong, County Mayo'daki tek bakirenin ben olduğuma eminim ve bu düpedüz üzücü. Annem çok şey istiyor ama yazdığı her kelime için onu daha çok sevmekten kendimi alamıyorum. O istiyor ki

Yeniden başlamamı, mutlu olmamı istiyor ve benim de bunu yapmaya niyetim var.

Evimi özlüyorum ama annemin burada yaptıklarına inanıyorum. Ayrıca, Felix Amca her şeyi kontrol altında tutuyor. Şaşırtıcı, biliyorum. Her hafta iletişim halindeyiz. Benim evimde yaşıyor, ailemin eşyalarını topluyor ve Tennessee'de yeni bir hayata başlayacağı için kendi eşyalarını buraya taşıyor. Eğer bir yıl sonra geri dönersem taşınacak ve kendi evini bulacak ama evi benden satın almayı planlıyor.

Bu kadar yardımcı olacağını hiç beklemezdim. Bu geçiş harika oldu ve bence bu annemin sıkı çalışması sayesinde oldu. O ne yaptığını biliyordu. Ona güvenmek zorundayım ve tüm tedbiri elden bırakmam gerektiğini biliyorum. Hiç yapmadığım bir şey. Her zaman bir şeylerin önünde olan, anneme bakan, tüm faturaları zamanında hatta günler öncesinden ödeyen ben oldum. Hiç böylece yaşamadım ve bu benim şansım. Ben olma şansım, Amberlyn Reilly.

Kim olduğundan emin değilim ama onu tanımak için heyecanlıyım.

Bu geçişle ilgili bir diğer harika şey de kuzenim ve benim anında en iyi arkadaş olmamız oldu. Tamamen harika, değil mi? Onu çok seviyorum. O benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim ve tek kelimeyle nefes kesici. Fiona benden bir yaş büyük, tatlı, mavimsi yeşil gözleri, uzun, kahverengimsi altın rengi saçları, hafif çillerle kaplı yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudakları var. Büyüleyici, ince ama her yeri kalın. Barda erkekler ona bayılıyor ama o hepsini görmezden geliyor. O benim cankurtaranım, özellikle de kalın broglu yaşlı müşteriler içeri girdiğinde. Bana ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yok, ama barı o kadar uzun süredir işletiyor ki, ben orada sudan çıkmış balık gibi dururken onlara ihtiyaçları olan şeyi sağlamakta sorun yaşamıyorum.

Yine de bunun beni raydan çıkarmasına izin vermiyorum. Yeni bir hayat kurma görevindeyim.

Umarım, başlamışken, bu dili de öğrenirim. "Céad Míle Fáilte!"

Oda ve Kahvaltı'nın adı bu ama bu ne anlama geldiğini bildiğim anlamına gelmiyor. Gülümseyen Fiona'ya bakıyorum ve o da "Hoş geldiniz diyor, binlerce hoş geldiniz gibi." diyor.

"Oh, harika, teşekkürler! Sizinle tanışmak harika!" Bir sonraki ve bir sonraki müşteriye giderken ağızımdan köpükler saçılıyor. Gecem çok yoğun geçiyor ama *Céad Míle Fáilte*'den beklediğim de bu zaten. Her gece çok sayıda insanın bana söylediği gibi, burası Mayo'nun en iyi ve en işlek pub/B&B'si.

"O burada," diyor Fiona yanımdan geçerken. Doldurduğum biradan başımı kaldırıp, müşterilerimden biri için bir tabak yemek hazırlarken ona bakıyorum. Yüzü kızarmış, dudaklarında bir sırıtiş beliriyor.

"Kim?" diye sorarken gülümsedim.

"Kane Levy," diyor ağzının kenarından. "Barın sonunda."

Omzumun üzerinden bakıyorum ama daha bir şeye odaklanamadan koluma vuruyor.

"Bakma!" diye azarlıyor ve üniversiteli bir bir bira uzatırken gülüyorum. Teşekkür ederek gülümsüyor ve bahşiş kavanozuma beş avro atıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum Fiona'ya dönmeden önce. Ben daha bir şey söyleyemeden üniversiteli çocuk, "Çok yakışıklısın; benim eşim olur musun?" dedi.

Ona bakmama bile gerek kalmadan Fiona, "Seninle evlenmek istiyor," dedi.

Şimdi bakın, bu risk alabileceğim ya da sert bir şey yapabileceğim, hatta belki aşık olma potansiyeline sahip olabileceğim anlardan biri, ancak bu son derece sevimli adamla bunlardan herhangi birini yapma düşüncesi beni barın altına saklanmak istememe neden oluyor. Belli ki sarhoş ve büyük, kahverengi gözleriyle çok tatlı ama benim tipim değil. Bana seçici diyebilirsiniz ama ben beni ihtiyaçtan titretecek birini istiyorum ve ben titremiyorum. Bu yüzden gülümseyerek, "Bugün olmaz." dedim.

Bir şeyler daha söyleyecek olur ama Fiona elini kaldırır. "Brian, bunların hiçbirine izin vermeyeceğiz. Şimdi git; o ilgilenmiyor."

Hiçbir şey söylemiyor. Elinde birasıyla dönüp arkadaşlarının beklediği masaya doğru ilerlerken yüzü reddedilmiş bir ifadeye bürünüyor. Fiona onu izliyor ve oturduğunda bana dönüyor. "Şuna dikkat et. Hemen biriyle evlenmek istiyor. Bana her ay soruyor."

"Seçici olmadığını gördüğüme sevindim."

Başını sallarken gülüyor. "Tam bir ahmak. Ona pek kulak asmayın ama dediğim gibi, o burada."

"Biliyorum, ama bakmama izin vermiyorsun!" Gülüyorum ama elimde değil, en az onun kadar sersemlemiş durumdayım. Kulaktan kulağa sırtıyor, omzumun üzerinden onu izlerken gözleri parlıyor.

"O çok lezzetli. Şu gözlerle bak."

Ben de ona hatırlatırken kendiminkini yuvarlıyorum, "Yapamam! Bana izin vermezsin."

"Peki, git şu sürahiye uzan ve bak," diye izin veriyor. Dönüp işaret ettiği sürahiye uzanırken başımı sallıyorum, sonra aşağıya bakıyorum.

günahkar seksi adam oturuyor. Oh, Tanrım. Başının dönmesine şaşmamalı. Gece kadar koyu saçlar, koyu kahverengi gözler, yüksek elmacık kemikleri ve koyu sakalla kaplı kare çene. Gözleri benimkilerle buluştuğunda hızla dönüyorum, Fiona'nın gözlerine bakarken nefesim kesiliyor. "Lanet olsun! O çok güzel!"

"Biliyorum! Her gece geliyor ve ben bir şey söylemeye cesaret edemiyorum."

". Çok ateşli!"

Fiona bakışlarını onun üzerinde durduruyor ve sonra bana bakıyor. "Sen git onunla koluna şans tanı. Beni ürpertiyor ve onunla konuşmaya çalıştığım da kendimi aptal gibi hissediyorum ama o senin kıcına bakıyor. Git hadi."

Başımı hızlıca sallıyorum. Ellerim hızla kıcımı kapatırken kalbim göğsümde hızlanıyor. Bunu neden yaptığımı sormayın, hiçbir fikrim yok. "Asla olmaz. O benim için çok fazla erkek."

Başı yana düşüyor, gözleri benimkilere dikiliyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Gergin bir kahkaha atarak onu başından savıyorum. "Bu konuda endişelenme. Belli ki konuşmak istediğin biri ve hepimiz gençlerin senin için geldiğini biliyoruz."

"Gelmiyorlar! İkimiz için de geliyorlar."

Ona el sallarken gözlerimi deviriyorum.

"Git." "Tamam, gidiyorum."

"Güzel!"

Koşmaya hazırlanır gibi kollarını havaya kaldırıyor ve geçerek, ancak kendine güvenen bir kadının yapabileceği bir şekilde ona doğru ilerliyor. Kadın bara yaslanıp onunla konuşmaya başladığında adamın ağzının kocaman bir sırtışa dönüşmesini izliyorum. Kulak misafiri olmak istiyorum ama bu kabalık olur, bu yüzden bu kadar deneyimsiz olduğum için kendimden nefret ederek işime geri dönüyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Fiona ve ben yatağa gidebilmek için her şeyi kapatmak için hızlıca çalışıyoruz. Yorgunum ve ayaklarım beni öldürüyor ama Fiona hiç de yorgun görünmüyor. Gülümsüyor, hem de çok ve bunun sebebinin gecenin çoğunu Kane ile flört ederek geçirmesi olduğunu biliyorum.

Bulaşık makinesini doldururken "O çok mükemmel," diye övünüyor.

Onun ne kadar mükemmel olduğunu anlatıp durmasını dinlerken gülümsüyorum. Çok şirin. Ona soruyorum, "Sana asılan diğer herkesi görmezden geliyorsun, ona uzun zamandır mı aşıksın?"

Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Evet ve bana çıkma teklif ederse ne yapacağımı bile bilmiyorum! Muhtemelen çıldırırım."

O ılık atıyor ve ben de ılık atmaktan kendimi alamıyorum. Daha önce hiç böyle bir Şey yaşamamıştım, kadınların bir erkek için bağ kurması gibi. Büyürken ne bir kardeşim vardı ne de çok arkadaşım. Burnum kitaplara gömülü bir inektim. Bu zelliğimden nefret etmiyorum. Yazılı kelime bilgimle gurur duyuyorum ama bunu yapmak, Fiona ile Kane hakkında konuşmak, bunu deneyimlemek için neredeyse yirmi bir yaŐıma kadar beklememiŐ olmayı dilememe neden oluyor. Bu bir ergenin yapacağı bir Şey ama çoğu kız erkek gruplarına hayranlık duyarken ben Bay Darcy ve Edward Ferrars'a bayılıyordum. Bazıları en sevdiğim aşk romanlarındaki kahramanlara aşık olmamı garip bulabilir ve belki de erkeklerden beklentilerimi yükseltmiŐ olabilirler ama ben böyle yaptım. İŞte bu yüzden İngilizce ğretmeni olmak istiyorum, sırf bu muhteşem erkekleri günümüz gençleriyle paylaŐabilmek için. Böylece görgülü bir erkeğin havalı bir erkekten çok daha iyi olduğunu grebilecekler.

"Beni aptal yerine koyuyor. Bu delilik! Biliyorum!"

Ellerini saçlarında gezdirirken haykırıŐına gülümsedim. "Sevindim; böyle gülümsediğinde çok güzel oluyorsun."

Sırıttıyor ama sonra kaşları birbirine yaklaşarak "Sana bir Şey sorabilir miyim?" diyor.

Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Daha önce onun baş edebileceğinden daha fazla erkek olduğunu mu söyledin? Ne demek istediniz? Bu beni rahatsız ediyor."

Omuz silkiyorum, cevap vermeyeceğim ama uzanıp eliyle bileğimi tutuyor. "Bana her Şeyi anlatabilirsin, bunu biliyorsun. Seni kırmaya çalıŐmıyordum; sadece hoŐlandıėın ilk erkekle sana bir Şans vermek istedim."

Elimi onun elinin üzerine koyarak başımı sallıyorum. "Hiç de değil. Alınmadım ve Kane'den hoşlandığımı da söyleyemem. Yakışıklı bir adam ama bana göre değil. Ayrıca, sen ondan hoşlanıyorsun."

"Tamam, ama buraya Kane'e çok benzeyen bir sürü adam geliyor ve sen onları başından savıyorsun, neden?"

Tekrar omuz silkiyorum, kalbim kaburgalarıma çarparken gerginim. Gözlerinin içine bakarak, utangaç bir Şekilde gülümsüyorum. "Sadece senin gibi erkeklerle tecrübem yok. Daha önce hiç kimseyle çıkmadım. Tek pŐmem komŐumla oldu. Biraz tuhaf biriyim."

"Pardon? Yani hiç bir erkekle mı?"

Onun akuamarin gözlerine bakarken duraksadım. Şu anda bunu gerçekten kabul etmek istiyor muydum? Şaşkınlıkla yavaşça başımı sallıyorum ve sonra Şöyle diyorum,

"Evet."

Bakışlarımı tutarken sadece gözlerini kırptırabiliyor. "Özür dilerim ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Sen harikasın Amberlyn! Ne bekliyorsun?"

Omuzlarımı silkerken utangaç bir şekilde sırtıyorum. "Hiç zamanım olmadı. Annemle, okulla ve diğer şeylerle çok meşguldüm."

Beni kollarıyla sıkıca sarmadan önce gözleri sempati ile doluyor. Ben de ona sarılırken omzuna doğru gülümsüyorum. Fiona'yı gerçekten seviyorum ve annemin de seveceğini bildiğini hissediyorum, bu yüzden beni buraya gönderdi. Beni yanlış anlamayın, teyzem ve eniştemle tanıştığımda onları hemen sevmiştim ama Fiona beni anlıyor, beni anlıyor ve seviyor, korkunç utanç verici şeyleri itiraf ettiğimde bile. Bunun için kendimi bok gibi hissetmeme neden olmuyor. Bir bakıma, ışıltılı, mavimsi yeşil gözleriyle bana umut veriyor.

"Bu değişecek. Size söz veriyorum!"

Uzaklaşırken gülüyorum ve "Belki Kane'in bir arkadaşı vardır?" diyorum.

Omuz silkiyorum. "Belki ama ben hızlı bir sevişme aramıyorum. Ben bir ilişki istiyorum. Kur yapmak istiyorum."

"Kur yapmak mı?" diye sordu, belli ki kafası karışmıştı. "Evet, romantizm gibi," dedim.

"Oh! Elbette, ! Kane *kur* yapmakta iyidir," diyor göz kırparak.

"Bundan hiç şüphem yok. Öyle görünüyor."

"Öyle ve endişelenme. Sana öyle bir adam bulacağız ki, kur yaparken kışına tekmeyi basacak!"

"."

"Ben de öyle, heyecanlıyım! Bizim için!" diye bağırıyor gözleri cam gibi ve hülyalı bakmadan önce. Sonra durup ellerini göğsünde tutmadan önce yerinde dönmeye başlıyor, güzel yüzünde coşkulu bir ifade var. O anda, onun yaşadıklarını yaşamak istiyorum. Bir erkek tarafından tamamen ele geçirilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. İlk başta aşık olma düşüncesinden korkmuş olsam da, şimdi bunun denemem gereken bir şey olduğunu düşünüyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FOUR

Declan

"Dün gece bardaki kızla konuştum."

Sevkiyat formlarını kontrol ettiğim yerden başımı kaldırıp bakıyorum. İşimin bu kısmından nefret ediyorum. Çok sıkıcı, çok sıkıcı. Bu saçmalığı yapmaktansa maltçılık yapmayı tercih ederim. "Gerçekten mi?"

Kendi evrak yığınının bakarken Kane'in dudaklarında bir gülümseme beliriyor. İkimiz de on beş yaşından beri babamın yanında çalışıyoruz. Babası şirkette maltçı, annesi de annemin hizmetçisi. Bu yüzden hayatımız boyunca çok yakın olduk; o hep yanıımızdaydı. Genelde satışta çalışır ama bugün biraz geride kaldığımız için sevkiyatta bana yardım ediyor.

"Evet, o bir şey, Dec, ." "İyi, tamam, adı neydi?"

"Fiona Maclaster, ailesi barın ve sahibi."

"Elbette, kimden biliyorum. Ama henüz onlarla tanışmadım.

Onlar hakkında iyi şeyler duydum."

Kafamı kaldırdığımda Kane bana bir bakış attı ve ben de "Ne?" diye sordum.

Ellerini bariz bir hayal kırıklığıyla önüne uzatırken bir nefes veriyor.

"Çünkü sen gitmiyorsun! Birlikte çıkacağınızı söylemişsiniz.

Ben. Ya sen? Hayır."

"Zamanım yok."

"Çok zamanın var. Sadece biriyle tanışmak için evinin kapısından dışarı adım atacak cesaretin yok. Sanki kulendeki Rapunzel gibisin. Dışarı çık Declan ve ayaklarını ıslat."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki ben bir münzeviymişim gibi davranıyorsun. Durum böyle değil, hem de hiç değil."

"Evet, öyle. Bu lanet şatoda kilitli kal ve seni mutlu edebilecek hiçbir şey yapma."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Siktir git, Kane! Beni mutlu eden her türlü şeyi yapıyorum. Okuyorum, yazıyorum, ata biniyorum, tekneyle açılıyorum, mutluyum."

Kane taş suratlı bir şekilde bana bakıyor ve soruyor: "Bunu nasıl yüzün kızarmadan söyleyebiliyorsun? Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey. Sen mutlu değilsin. Memnunsun ve inan bana, bunun mutlulukla uzaktan yakından alakası yok. Ayrıca kaleyi terk etmediğini inkar etmemeni de sevdim. Çıkmadığını ikimiz de biliyoruz. Gittiğin her yer şato arazisi içinde ve bir şeye ihtiyacın olduğunda onu getiriyorsun."

Tekrar evraklarıma bakarken bir nefes verdim. "Şu anda bunun için zamanım yok."

Kane alay ediyor. "Asla yapmazsın."

"Onu rahat bırak, Kane," diye uyarıyorum. Hiç havamda değilim. Babam bu sevkیاتlar, şirketteki rolüm ve tabii ki bir eş bulma görevim hakkında sürekli üzerime geliyor. Arkadaşım tarafından da azarlanmaya ihtiyacım yok. Hiçbir yere gitmesem ya da hiçbir şey yapmasam ne olur? Ben meşgulüm. Burada lanet bir şirket sahibi olmaya çalışıyorum.

"İyi, her şeyi kaybettiğinde, bu senin suçun." Sanki bu hatırlatmaya gerçekten ihtiyacım varmış gibi.

"Haklısın, öyle olacak, bırak öyle kalsın," diye çıkışıyorum, sonra uzun bir nefes verip ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Aramıza garip bir sessizlik giriyor ve bundan nefret ediyorum. O kabaca kâğıtları karıştırıyor ve ben de aynısını yapıyorum, ikimiz de kızgınız ama ikimiz de tüm bu tartışmanın aptalca olduğunu kabul etmek istemiyoruz. Onun haklı olduğunu. O her zaman haklıdır. Bildiğim şeylerin dışına çıkmak istemiyorum. İnsanların beni tanıdığı ama benim onları tanımadığım bir yere gitmek beni korkutuyor. Biriyle tanışmaya çalışmak ve muhtemelen beni sadece tek bir şey için istediklerini bilmek. Denemezsem asla olmayacağını biliyorum, ama bir parçam sadece beklemek, kucağıma düşmesini ve bildiklerimi asla terk etmek zorunda kalmamayı ummak istiyor. Bilinmeyen beni korkutuyor.

Masanın karşısındaki en iyi arkadaşşıma bakıp başımı sallıyorum. Sadece beni kolladığını biliyorum. O her zaman . Bana karşı her zaman ağabey rolünü oynadı ve ben de ona izin verdim çünkü bu bana her zaman yardımcı oldu. Küçükken ben total bir çocuktum, o ise büyüme hamlesini erken yaptı ve ortaokul 1^{inci} sınıfa geldiğinde bıyıkları çıkmıştı. Sahada biri bana sataştığında Kane oradaydı ve benim hakkımda söyleyecek bir şeyi olan herkesi öldürmeye hazırды. Onun gibi sert olmaya çalıştım ama çocuklar hapşırdığında beni kenara iterlerdi. Sonra büyüme atağıma girdim ama hâlâ zayıftım. Kane kaslarımı güçlendirmek için daha fazla çalışmamı önerdi, ben de öyle yaptım. Çok geçmeden ben de onun kadar irileştım ve o günden sonra kimse bize bulaşmadı.

O zamanlar hiç umursamazdım. Bir kızın benimle param için çıkmak isteyeceğini düşünmezdim. Beni istiyorlardı çünkü yakışıklıydım, güçlüydüm ve sahanın en iyisiydim. Ama Keeva'dan sonra her şey boka sardı. Bana bazı kadınların nasıl olabileceğini gösterdi. Onu sevdiğimi söylemeyeceğim, çünkü sevdiğimi sanmıyorum. Aşk ruhun derinliklerindedir, hayatı tüketmek gibidir ve Keeva ile birlikte olmayı sevsem de onu asla bir eş olarak görmedim. Beni ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın. Babası bir politikacıydı ve benimkiyle iyi arkadaştı. Ailelerimizin birleşmesinin harika olacağını düşünüyorlardı. Ben aynı fikirde değildim. Yatakta harikaydı ama beni çok kızdırıyordu.

Bu yüzden akışına bıraktım, arkadaşlığından keyif aldım, neden evlenmemiz gerektiğine dair nedenlerini görmezden geldim, ancak benden ona bir şeyler almamı istediğinde ve hayır dediğimde kızdığında, uzaklaşmaya başladım. Önceleri, burada bir akşam yemeği, orada bir bira ve belki de yırtmam için birkaç külot gibi şeyleri umursamazken, ona bir araba almamı istediğinde umursadım. Elbette hayır dedim, çünkü bu benim için çılgınlıktı. O benim nişanlım ya da karım değildi, neden alayım ki? Daha sonra beni onu sevmemekle suçladı, ki sevmiyordum ve bunu söylediğinde gerçekten korkunç şeyler söyledi, bunlardan biri de benimle bu kadar uzun süre kalmasının tek nedeninin yeni bir araba olmasıydı.

Biliyorum, kaltak değil mi?

Ancak onu kaybetmek ve ondan öğrendiklerim sadece önemli insanları kalbime yakın tutmamı sağladı ve yabancılar söz konusu olduğunda duvarımı daha da kalınlaştırdı. Kane'e karşı ise neredeyse açık bir kitap gibiydim. Onu asla dışlayamazdım, da. Başımı kaldırıp ona baktığımda bir kalem çiğnediğini, bilgisayara bir şeyler yazarken kaşlarının birbirine yaklaştığını gördüm.

"Yani, iyi görünüyor mu?"

Kafasını kaldırıp bakmadı ama ağzının yana doğru çekildiğini gördüm. Bu kızıdan gerçekten etkilenmişti ve ben de onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum. "Evet, çok güzel bir kız, orası kesin."

"Belki ben de seninle bara gider, onu kontrol ederim."

Bu onun kafasını kaldırmasına neden oldu ve bana inanmadığını söyleyebilirim. Omuz silkerken gülümsüyorum. "Gerginim."

Kalemi ağzından çıkarıp bana doğrulturken nefes veriyor. ". Sanki içeri ve herkes sana saldırırmış gibi davranıyorsun! Dışarıda olman kimsenin umurunda değil."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Hakkımda bloglar var ve burada bir şey yaparsam gazeteye çıkıyorum. Kane, insanlar önemsiyor. Kendimi daha iyi hissetmem için bizi küçümseme. Nereden geldiğimi biliyorum."

Bana el salladı. "Kimin umurunda, bir şapka tak. Hadi bara gidip birkaç kaşık alalım ve değişiklik olsun diye biraz eğlenelim. Genç ve vahşi ol! Bunu hak ediyorsun; kimse senden nefret edemez ya da seni bunun için yargılayamaz."

Başımı salladım. "Gencim ama vahşi değilim, bunu biliyorsun. Bu senin için kolay. Bekleneni yapman için üzerinde baskı yok. Benim var. Doğduğumdan beri bu böyle."

"Biliyorum ve anlıyorum Dec, gerçekten anlıyorum ama başkaları için yaşamayı bırak. Çocuklardan biri ol. Biraz eğlen!"

Buna gülüyorum ve o da bana doğru eğilirken gülümsüyor. "Kendin için bir şey yap Declan. Tüm bu endişeleri, Keeva'nın yaptıklarını geride bırak ve seni mutlu edecek birini bul. Bu kapıların ardına saklanamazsın çünkü saklanırsan sadece her şeyi kaybetmekle kalmaz, pişman da olursun. En iyi arkadaşım için bunu istemiyorum."

Uzun bir nefes verdim. "Zaten biliyorum."

"O zaman bunu değiştirelim. Haftada bir gün bile olsa dışarı çıkalım. En azından dışarı çıkmış olursun."

Kalbim hızlanıyor, göğsüme çarpıyor ve ben bir ciğer dolusu hava alıyorum. "Nerede peki? Barda mı?"

"Pub, GAA maçı, şehre inmek, parti, ne olursa. Bu lanet toprakların dışında bir şeyler yapmalısın. En son ne zaman birlikte çıktığımızı bile hatırlamıyorum."

Başka tarafa bakıyorum çünkü ben de hatırlamıyorum. Sanırım babamın içki fabrikasından ofise gittiği zaman olabilir. "Evet, biliyorum."

"Peki, ne diyorsun?" diye soruyor geniş bir sırıtışla.

Parmaklarımı masaya vururken yüksek sesle yutkunuyorum. Ona bakarak omuz silkiyorum ve "Bunu düşüneceğim, tamam mı?" diyorum.

Bu onu memnun etmiyor, bunu söyleyebilirim. Sandalyesinde arkasına yaslanırken başını sallıyor. "Hayır, düşünme, sadece evet de. Başlangıç olarak, yarın mülk dışında öğle yemeğine gidelim. Bara ve müstakbel kızına gidebiliriz."

Başımı kaşıyorum, parmaklarım buklelerime dolanıyor. Her ne kadar Fiona'yla tanışmak ve onun önerdiklerini denemek istesem de, kendimi buna ikna edemiyorum. "Ah, bilmiyorum."

Gülüyor. "Evet istiyorsun, istemiyorsun ama yapacağını biliyorsun. Ah, devam et!"

"İyi, iyi, evet, gideceğim, ama bu kadar yeter. Hadi şu işi bitirelim. Bu öğleden sonra balığa gitmek istiyorum ve sen beni bara gitmeye zorladığın için ben de seni balığa götürüyorum."

Homurdanıyor ama sonra kazandığını anlamış olmalı ki, asık suratının yerini bir gülümseme alıyor ve "İyi, birayı ben getiririm" diyor.

Tekneyi suya yerleştirdikten sonra kıyıdan iterek içine giriyorum. Küçük tekne etkilenilecek bir şey değil. Kane ve ben on yaşındayken kendim yapmıştım. O pek balıkçı sayılmaz. Tekneyi kadınları dışarı çıkarmak için kullanmayı tercih eder ama ben sadece suda olmayı severim. Balık tutabilirim, kitap okuyabilirim ya da sadece dibe uzanıp güneşin yüzümü ısıtmasına izin verebilirim. Belki de Kane haklıdır, hangi erkek eğlenmek için bunu yapmaktan hoşlanır ki? Güneşin altında uzanmak mı? Neyim ben, kadın mı? Tanrı aşkına.

"Neyin var senin?"

Oltama yem attığım yerden başımı kaldırıp bakıyorum. "Sanırım haklısın. Lanet bir kıza dönüşüyorum."

Kane gülüyor. "Hayır, bunun olmasına izin vermem."

"Bu teknede tek başıma uzanmayı ve güneşin yüzümü ısıtmasını seviyorum." "Tanrım, dantel külotun ne renk?"

"Siktir git!" Diyorum ama o sadece gülüyor. "Kendimi aptal gibi hissediyorum." "Merak etme, öylesin ama yine de herkes seni seviyor."

Ona öyle bir bakıyorum ki, oltamı atıp teknede arkama yaslanmadan önce gülüp geçiyor. Bir ısırık beklerken, Kane'in telefonuyla oynarken oltasını bacaklarının arasında tuttuğunu görüyorum. Bir balığın ısırmasını ve oltayı, hatta belki de onu suyun içine çekmesini umuyorum. Bu kesinlikle bir gösteri olurdu. Sıkıldığını bildiğimden, "Ona çıkma teklif edecek misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Yakında, onu hissetmek zorundayım. Şu anda onun için yanıp tutuşuyorum ama acele etmek istemiyorum, anlıyor musun?"

Bu beni kıkırdattı. "Ne zaman bir kızla acele etmekten endişe ettin ki?"

Genelde ya onun yatağına ya da kendi yatağına giriyorsun."

Kane başını sallarken gülümsüyor. "Evet, ama onda durum farklı. Beni hayrete düşüren bir gülümsemesi ve ağzımı sulandıran bir vücudu var. Onu tanımak istiyorum."

Makarayı çevirip boş oltamı geri getirirken gülümsüyorum. Yeniden yem atarken hiçbir şey söylemiyorum; düşüncelerimin içinde kaybolmuş durumdayım. Kane kimseyi tanımak isteyecek bir adam değil. Ne istiyorsa onu istiyor ve devam ediyor, yani bu Fiona bir şey olmalı. Ayrıca söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu fark etmemi sağlıyor. Kendimi dünyaya kapattım ama beni kim suçlayabilir ki? Kapıdan çıktığımda sanki sirkin ucube gösterisi gibiyim. Herkes bana bakıyor ve ben nedenini bilmiyorum. Aynı şeyi anneme, babama ve Lena'ya da yapıyorlar ama umurlarında değil. Sanki orada değillermiş gibi yaşıyorlar. Benim için durum farklı. Bu beni geriyor ve yaptığım her hareketin yanlış olabileceğini hissettiriyor. Yine de bunu bir kenara bırakmalıyım çünkü ben teknemde uzanıp bulutların geçişini izlerken arkadaşım evlenip çocuk sahibi olabilir. Tek başıma. Ve ben bunu istemiyorum. Hem de hiç.

"Yarın orada olacak mı?"

Başını sallıyor. "O hep oradadır. Gerçi yeni bir kız var, sanırım kuzeni olduğunu söylemişti, şu anda orada çalışıyor. Yanki ve çok güzel. Adını bir türlü hatırlayamıyorum. Ondan hoşlanabilirsin. Senin sevdiğin o tatlı gözlere ve çillere sahip."

Gülüyorum. "Tatlı gözlerden ve çillerden hoşlandığımı nereden biliyorsun?" Kane bana sırtıyor. "Çünkü seni tanıyorum."

Bu doğru ve o haklı, ama yüzündeki o kendini beğenmiş ifade bunu kabul etmeme izin vermiyor. Tekrar oltaya gelirken başımı sallıyorum. Yemi yutan lanet bir balık var ve onu yakaladığımda, o pisliği kızartacağım.

"Şeytandan bahset."

Yukarı baktım. "Ne?"

"İşte orada ve lanet olsun, harika bir vücudu var!"

"Kim?" Gölün karşısında, onun işaret ettiği yere bakarak söylüyorum. Onu gördüğümde dilim yapışıyor. Gerçekten. Tekrar koyarak, "Lanet olsun, kim o?" diye soruyorum.

Aklıma gelen tek şey bir melek.

Saçları kızıl kahverengi ve uzun, sırtının ortasına kadar iniyor. Gözlerini kapatan büyük, siyah güneş gözlükleri var ve bulunduğum yerden parlatılmış ve parlak, gür, dolgun dudakları olduğunu söyleyebilirim. Porselen tenini parlatan koyu yeşil bir bikini giyiyor. Kane çilleri olduğunu söylemişti, yüzünde göremesem de göğsünde ve kollarında var. Göğüsleri büyük, poposu yuvarlak ve neyse ki çimlerin üzerine bir battaniye serip dizlerinin üzerine çökerek üzerine uzanırken hayranlıkla izleyebiliyorum. Başına bir beyzbol şapkası geçirdikten sonra çantasına uzanıp kenara koyduğu bir kitabı çıkarmasını izliyorum. Vücudu güneşte parlıyor, muhtemelen çantasından çıkardığı ve şu anda bacaklarını köpürttüğü yağdan. Gözlerimi ondan alamıyorum. Muhteşem, güzel ve keşke gözlerinin ne renk olduğunu bilseydim.

"Bu Fiona değil, değil mi?" "Fiona değil, değil mi?" diye soruyorum. "Hayır, Fiona daha kalın. Bu kuzenim, yankee."

"Peki adını bilmiyor musun?" diye sorarken gözlerimin onun nefes kesici bedeninden ayrılmasına izin vermiyorum.

"Hayır."

"Ama barda çalışıyor?"

"Evet, biliyorsunuz, güzel şehrimizin çoğu kadınlarla dolu."

Gözlerimi ondan ayırıp sırttan Kane'e bakıyorum ve "Onlar umurumda değil. Ben onu önemsiyorum."

"Çok ateşli."

Başımı salladım. "Hayır, o muhteşem."

Kane yanımda kıkırdarken bir dakika daha onu izliyorum. Onu tanımak için içimde bir dürtü var. En sevdiği filmin ne olduğunu öğrenmek için. Hangi kitabı okuduğunu. Neden Amerika'da değil de burada olduğunu bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum ama en çok da gözlerinin ne renk olduğunu öğrenmek ve gözlerinde kaybolmak istiyorum. Adını öğrenmek ve dudaklarımı dudaklarına bırakmadan önce fısıldamak istiyorum. Onu tanımak istiyorum, hayır, buna *ihtiyacım var*.

En iyi arkadaşıma dönerek, "Yarın öğle yemeğine kaçta gitmek istiyorsun?" diye sordum.

Bana bilmiş bir kakhaha ile cevap veriliyor, ama umurumda değil çünkü az önce benim yapacağım bir melek gördüm.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FIVE

Amberlyn

Güneş beni kadar ısıtıyor ve Maclaster topraklarının bal deliğini bulduğuma karar verdim. Buna ihtiyacım var. Dün gece teyzem ve amcamdan annem ve babamın gençlik yıllarına dair hikâyeler dinlerken gözyaşlarımı tutamadım. Tanrım, korkunçtu. Birçok kez neredeyse kendimi kaybediyordum ama kendi odama çekilene kadar kendimi tuttum. Sonra geceyi hüngür hüngür ağlayarak geçirdim, duşumun sıcak suyu bana çarptıkça kendimi tuttum. Duş ağlamak için en sevdiğim yerdir. Kimse beni duyamaz ve genellikle Fiona ya da herhangi biri beni bulmaya gelmeden önce kendime ayıracak bir saatim olur. Hâlâ bu kadar çok ağlamaktan nefret ediyorum, yani beni terk edeceğini biliyordum. Danışmanlık aldım, gençlik grubu liderimle görüştim, ne bekleyeceğimi biliyordum, nasıl bir acının geleceğini biliyordum ama bunların beni onu ne kadar özleyeceğime hazırladığını sanmıyorum. Onları. Babamı da aynı şekilde özlüyorum ve bu çok acı veriyor. Kalbimde bir boşluk bıraktılar ve her gün benden yapmamı istediği şeyi yapmak için çok çabalıyorum ama bu çok zor görünüyor.

Yıkılmak istiyorum. Hayatı bırakmak, cenin pozisyonunda toplanmak ve bana geri dönmesi için yalvarmak istiyorum ama yapamayacağını biliyorum. Beni izlediğini ve desteklediğini biliyorum. Bu yüzden onun için her gün uyanıyorum, makyaj yapıyorum, giyiniyorum ve onun istediği hayatı yaşamaya çalışırken gülümsüyorum

benim için. Üzüntülerimi, kalp kırıklıklarımı ve utangaçlığımı geride bırakıp farklı şeyler denemeye çalışıyorum. Annemin ve babamın gurur duyacağı Amberlyn Reilly olmak istiyorum ve o kız mutlu.

Dün gece benim için berbat geçtiğinden, beni mutlu edecek bir şey yapmaya karar verdim ve bu da güzel bir yaz gününde iyi bir kitabın içinde kaybolmaktı. Fiona'ya kitap okumak için nereye gidebileceğimi sorduğumda, B&B'nin arkasındaki bu görkemli gölü işaret etmeden önce gözlerini devirdi. Nedense İrlanda'daki her şey bana çok daha parlak ve canlı geliyor. Yıllar boyunca evimin arkasındaki gölün yanında uzanmıştım ve hiçbir zaman burada uzandığım kadar güzel olmamıştı.

Vücudumu bronzlaştırıcı losyonla köpürttükten sonra kitabımı elime almadan önce ellerimi battaniyeme siliyorum. Eski ama güzel bir kitap ve Elizabeth Bennett ile Bay Darcy'nin dünyasında kaybolmak için heyecanlıyım. Bu ülkeyle ilgili bir şey bende en sevdiğim Jane Austen kitaplarına yetişme isteği uyandırıyor. Belki toprakları ya da tarihi ama ben burayı çok seviyorum. Buraya gelme şansını yakaladığım için çok mutluyum. Kim olduğumu öğrenmeyi ve kendi yolumu bulmayı seviyorum. Keşke annem ve babam da fiziksel olarak burada olsalardı da bunu yaptığımı görselerdi.

Güneş vücudumu öperken kitabımı kollarımın üzerine koyup uzanıyorum. Bronzlaşmayı umuyorum ama dürüst olalım, muhtemelen sadece yanacağım. Yine de denediğim için beni suçlayamazsınız. Fiona çok güzel bronzlaşmış. Sahte ama o lanet solaryumlar ödümü koparıyor. Bu korkumu ona ifade etmeye çalıştığım da, beni el sallayarak başından savdı, serseme çok yakın bir şeyler mırıldandı ve çekip gitti. İşte buradayım, doğal bir bronzluk umuyorum.

Ama sürpriz bir şekilde, Bay Darcy dikkatimi çekmiyor. Gölde içinde iki yakışıklı adam olan bir tekne var. Birinin Kane olduğundan oldukça eminim. Tıpkı Fiona'nın övgüyle bahsettiği adama benziyor ve o olduğundan neredeyse eminim. Diğer adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kesin olan bir şey var, bana bakmayı bırakmıyor. Sanırım gözlerimi göremediği için bilmediğimi düşünüyor. Bakışlarını üzerimde gezdirdiğini görüyorum ve buna aldırıldığımı söyleyemem.

20/20 görüşüm olduğu için kendimle gurur duyuyorum ve göl kıyısındaki yerimden onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Alt kısmını göremiyorum ama üst kısmı etkileyici. Zayıf ama sıkı, inanılmaz derecede seksi bulduğum geniş kolları var. Kare çeneli yuvarlak bir yüzü ve yüzüne karakter kattığını düşündüğüm geniş bir burnu var. Dudakları ince ama en çok sevdiğim şey saçları. kadarıyla kıvrıcık ama bir bereyle örtülmüş. Ben

Nedenini tamamen anlıyorum, çünkü bugün dokuzlardayız, ama her neyse, o sevimli ve bunu başarabilir. Bakışlarımı ondan ayırdığımda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Belki şansım yaver gider de bara gelir.

Belki o benim riskim ya da ciddi bir şeyim olabilir.

Daha sonra akşam yemeğinde, teyzem bize servis yaparken Fiona'nın yanındaki koltuğuma yerleşiyorum. Olacağını bildiğim gibi, güneşin cildimde yarattığı tahribattan dolayı vücudum ağrıyor. Burada hiç bu kadar uzun kalmamalıydım ama teknede Kane ve arkadaşını izlemekten kendimi alamadım. Kane'in arkadaşının benim gitmemi beklediğinden neredeyse eminim çünkü ben gitmek için kalktığımda tekneyi kıyıya geri çekmeye başladı. Kendimi övüyor olabilirim ama yine de bu beni gülümsetti. Yanan vücudumun her yerine aloe sürdükten sonra bile yüzümden gitmeyen bir sırtıuş vardı.

Shelia tabağıma dilimlenmiş domuz eti ve patates doldururken Fiona'ya bakıp "Bugün Kane'i gördüm" dedim.

Shelia "Kim ?" diye sorarken bana baktı.

"Anne, bir saniye," diyor Fiona bana dönerek. "Nerede? Ne yapıyordunuz? Biriyle birlikte değildi, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Teknedeydi ve evet, yanında bir adam vardı. Onu daha önce hiç görmedim."

Kaşları bir araya geldi. "Göl mü? Dışarıda mı?"

"Evet, genelde göller orada olur."

Amcam masanın karşısından gülerken ve bir kez daha "Kim bu Kane denen adam?" diye sorarken bana şakayla karışık vuruyor.

Fiona bana dönüp bakmadan önce hızla, "Bir adam, anne, ondan biraz hoşlanıyorum," dedi. "Gölde teknede ne yapıyordunuz?"

"Balık tutmak."

Babasına döndüğünde kafasının karışık olduğu çok açıktı. "Baba, Kane Levy neden O'Callaghan Gölü'nde olsun ki?"

Michael omuzlarını silkti. "Kahretsin, bilmiyorum hayatım. Kane Levy'nin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Kim? Alice ve Paul Levy'nin Kane'i mi?"

Fiona "Evet, onları tanıyor musun?" diye sorarken hepimiz Shelia'ya bakıyoruz.

"Elbette biliyorum. Kane orada çalışıyor çünkü. Genç O'Callaghan'la bebekliklerinden beri arkadaşlar. Amberlyn'in gördüğü muhtemelen oydu."

Fiona başını sallarken ellerini birbirine vurur. "Doğru, bunu biliyordum. Evet, muhtemelen oydu. Çok iyi arkadaşlar ama onu gördüğüne inanamıyorum. Declan'ı kimse göremez."

Önüne konulan yemeğime dokunmam. Onun yerine, "Neden?" diye sorarım.

"Bilmiyorum. Birkaç yıl önce ortadan kayboldu. Söylentilere göre birkaç yıl sonra gelecek olan gelini için kendini kilitlemiş."

Yani nişanlı mı? Bu çok üzücü ama kafam da karıştı. "Kendini kilitledi mi?"

"Evet, o büyük ." "Şato mu?"

Fiona ağzını kapatarak gülüyor. "Evet, o Viski Prensi." "O bir prens!" Ben haykırıyorum. "Bu çok havalı!"

Michael kıkırdıyor ve şöyle diyor: "Hayır Amberlyn, o gerçek bir kraliyet mensubu değil. Sadece onun etrafında öyle çağrılıyor. O'Callaghan'lar aslında bizim kraliyet ailemiz. Sizin Kennedy'leriniz gibiler. Neden sadece Declan'a viski deniyor anlamıyorum. Sanki anne babasına kral ve kraliçe ya da kızına prenses demiyoruz. Gerçekten tuhaf ama İrlandalılar böyle işte" diyor şakacı bir şekilde ama yine de teyzemden bir tokat alıyor.

"Bunu neden yaptığımızı ben de bilmiyorum, sadece yaptık," diyor Shelia otururken. "Sanırım büyükbabası o doğduğunda bir kez söylemişti ve aklımda kaldı."

Bu konuyla son derece ilgileniyorum çünkü ondan etkilendim ama aynı zamanda ilginç olduğu için daha fazlasını bilmek istiyorum. "Babası başkan ya da benzeri bir şey mi?"

Başını sallıyor. "Kıdemli O'Callaghan bir süre siyasetin içindeydi ama onların bu kadar önemli olmalarının nedeni çok ama çok zengin olmaları. Viski, girmek için iyi bir iş. Herkes içmeyi sever. Çok zengin oldukları ve kasaba için çok şey yaptıkları için onlara tapılıyor."

"Declan ve küçük kız kardeşi Lena doğduğunda bir festival vardı," diye ekliyor Shelia. "Tüm kasaba sadece Declan ve Lena'yı görebilmek için

ve sonra bunu Lena için yaptılar çünkü Noreen O'Callaghan güzel kızını göstermek istedi."

"Ve herkes onlar hakkında konuşuyor. Onun etrafında büyük bir olay" diyor Fiona bir parça ekmeği parçalarken.

"Eğer bu doğruysa, o zaman neden geçen ay onlar hakkında hiçbir şey duymadım?" Her şeye şaşırarak sordum. Çok normal görünüyordu, gölde takılıyor, balık tutuyordu.

"Çünkü o dışarı çıkmıyor. Ailesinin geri kalanı çıkıyor ama Declan içine kapanıyor, sadece arazide kalıyor. Orası kendi dünyası gibi. Davet edilmedikçe kimsenin girmesine izin verilmiyor," diyor Fiona, Michael başını sallarken.

Aynı anda hem ilgilendim hem de hayal kırıklığına uğradım. Hayal kırıklığına uğradım çünkü onu barda görme şansım kalmadı ama ilgimi çekti çünkü nedenini bilmek istiyorum ve her şeyden çok onu tanımak istiyorum. Benimle hiçbir bağlantısı olmayan ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak bir kişi hakkında çok fazla düşündüğüme karar vererek çatalıma uzanıyorum ve teyzemin pişirdiği muhteşem yemeği mideye indiriyorum.

Ama kısa süre sonra düşüncelerim göldeki adama geri dönüyor. Viski Prensi.

Bu öğleden sonra çok yoğun, hem de alışılmadık derecede yoğun ve ben bunun suçunu Shelia'ya atıyorum, meşhur süzme turtasını servis ettiği için. Ben pek sevmem ama görünüşe göre tüm kasaba seviyor. Her masa kadın ve erkeklerle dolu, gürültülü ve şamatalı bir şekilde yiyip içiyorlar. Bara ilk başladığımda insanların gün ortasında içki içtiğine inanmadığım için şaka yapmışım ama kısa süre sonra bu ülkede insanların içki içmediği bir zamanın bile olmadığını öğrendim.

Fiona siparişleri hızlıca alırken, ben de aynı hızla dolduruyorum, biraları doldurmadan önce tabakları dağıtıyorum ve temelde kafası kesilmiş bir tavuk gibi görünüyorum. Herkese servis yapıldığında, Fiona ve ben bara yaslanıp derin nefesler alıyoruz. Ben su bardağıma uzanıyorum ve o bana sırtımdan önce birasını boşaltırken ben de onu boşaltıyorum.

"Bundan sonra bir içkiye ihtiyacım var. Bugün pasta yaptığı için anneme lanet olsun; üç kasabadan insanlar burada! Bazıları Dublin'den geldiyse hiç şaşırmam!"

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Muhtemelen haklısın."

Musluktan birasını biraz doldurup boşaltırken ve ayağa kalkarken gülüyor. "Tamam, ben tabakları almaya gidiyorum. Sen içecekleri doldurur musun?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyorum fincanımı yere bırakıp bar müşterilerine doğru ilerlerken. Birlikte çalışma şeklimizi seviyorum. Bir sistemimiz var ve bizim için çalışıyor. Her zaman şu anda kolay olduğunu söylüyor ama ikimiz de okula yeniden başladığımızda, sürekli yorgun olacağımız için zor olacak. Bunu dört gözle beklemiyorum. Çalışmak istemediğimi söylemeyi düşündüm ama geçimimi sağlamak için çalışmazsam kendimi aptal gibi hissederdim. Bu yüzden denemeye karar verdim, bakalım ne olacak. Annemin benim için ayırdığı paranın çoğu ve hayat sigortası hâlâ bende. Yine de dokunmak istemiyorum. Okulum ve okul masraflarım için endişeleniyorum, bu yüzden çoğunlukla bahşişlerimle geçiniyorum.

Vardiyalarımı yapıyorum, bardakları topluyorum, dolduruyorum ve müşterilerimle elimden geldiğince konuşuyorum. Herkes çok mutlu ve karşılığında bu beni de mutlu ediyor. Yanki olduğum için benimle dalga geçtiklerinde herkesle şakalaşıyorum ve hatta bazı yaşlı müdavimlerimle flört ediyorum. Bu masumane bir şey ve genç erkeklerle olduğu gibi beni germiyor. Onlar umursamıyor, sadece eğlence istiyorlar, ama genç erkekler gerçekten ilgi istiyor ve bu beni korkutuyor. Yine de daha iyiye gidiyorum. Önceki gece benimle flört etmek için yakın zamana kadar kalan üniversiteli bir adamla konuştum. Çok tatlıydı, bu gece geleceğine söz verdi ama geleceğinden şüpheliyim. Fiona bir kız arkadaşı olduğunu söyledi ve bana daha önce söylemediği için onu azarladım. Pratik yapmamı istediği için olduğunu iddia etti ama keşke söylemeseydi. Kız arkadaşı olan erkeklerle flört etmekten hoşlanmıyorum. Birinin benim erkeğime bunu yapmasını istemem.

Biramı doldurmak için bara döndüğümde bar sessizliğe gömülüyor. Sorunun ne olduğunu anlamak için kafamı kaldırdığımda herkesin Kane'e baktığını görüyorum ve sonra onu görüyorum. Declan O'Callaghan. Görünürde rahatsız ama bardaki herkes gibi benim de ona bakmama neden olan şey bu değil. Hayır, gözleri. Bu kadar yakından buz mavisi olduklarını ve nefes kesecek kadar güzel olduklarını söyleyebilirim. Kane'in yataktan çıkarken kullandığı stilin aksine Declan daha şık. Koyu kahverengi kemerli haki pantolonu ve boynundan gevşekçe sarkan kahverengi kravatlı açık mavi düğmeli gömleğiyle onu izlerken içimin ürpermesine engel olamıyorum. Başındaki kahverengi bereyi fark ettiğimde gülmek istiyorum. Ne oluyor be? Dışarısı sıcak! Bunun aptallığına sırtıyıyorum, ama gözlerim yüzüne düştüğünde dudaklarının düz bir çizgi halinde olduğunu görünce sırtışımda düşüyor. Eğer ben olmasaydım

Ona ilgi duysam, bu kadar sinirli görüldüğü için onun bir pislik olduğunu düşünürdüm. Neden öyle görüldüğünü bilmek istiyorum.

Kane ve Declan barda otururken kimse konuşmuyor ve zavallı Fiona hayalet görmüş gibi görünüyor. Kane beyzbol şapkasını çıkarıp barın üzerine bırakıyor, Declan'ın da şapkasını çıkarmasını bekliyorum ama çıkarmıyor. Elimdeki birayı barın üzerine bırakıp onların oturduğu yere doğru ilerlerken sırtışım geri dönüyor. Onunla konuşma fırsatı bulduğum için heyecanlıyım, neredeyse başım dönüyor. Aptalca biliyorum ama öyleyim.

"Hoş geldiniz çocuklar, size içecek ne ikram edebilirim?"

"Benim için bir bira, Dec?" Kane ona bakarak söylüyor. Ben de aynısını yapıyorum ve gözleri üzerimde yoğunlaşıyor. Tanrım, gözleri çok mavi. Neredeyse pırıl pırıl, ama kaşları dudaklarıyla birlikte düz bir çizgi halinde birbirine yapışmış. Acı çekiyor gibi görünüyor. Uzanıp kafasının ortasını dürttüğümde gülüyorum ve gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden oluyorum. İnsanların nefes nefese kaldığını duyduğuma yemin edebilirim ama onları duymazdan gelerek şöyle diyorum: "Sadece ne istediğini soruyorum. Bana öyle bakmana gerek yok! ARF hastası mısınız?"

Kane yanından gülerken birkaç kez göz kırıyor. "ARF?"

Bana ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Onun etrafında olmanın verdiği sinir mi? Bilmiyorum ama "Pislik Dinlenen Surat" derken gülümsemeden duramıyorum. Çok kızgın görünüyorsun. Güzel bir gün, kuşlar şarkı söylüyor ve sen Mayo'daki en iyi bardasın. Kızacak neyiniz var? Ayrıca, insanların uğruna her yerden geldiği bir lezzet olan süzme turta servis ediyoruz. Shelia teyzem gelmiş geçmiş en iyi aşçıdır ve söz veriyorum o güzel suratınızdan o çatık kaşları silecek. Hadi tekrar deneyelim, sana ne içireyim?"

Başını eğdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra tekrar bana baktı, "Bana göt herif mi diyorsun?"

Başımı sallıyorum, dudaklarıma muzip bir gülümseme yerleşiyor. Onda gözümü kaçırmamı engelleyen bir şey var. Güzel, ilginç biri ve gözlerine baktığımda yüzünün renginin ısınması hoşuma gidiyor. Bara yaslanıp yüzümü ellerimin arasına alarak, "Hayır, hiç de değil. Sadece bu bakışı anlamıyorum. Adımı bile bilmiyorsun ve bana ters ters bakıyorsun. Ben sana ne yaptım?"

Bana doğru eğiliyor ve Tanrım, nefis kokuyor - odunsu ve baharatlı bir şey. Bu kadar yakinken, kare çenesinin biraz kirli sakallı olduğunu görebiliyorum, çok değil ama uzanıp dokunmak istememe yetecek kadar. Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde, "Haklısın. Senin adın ne?"

Kısık bir , "Amberlyn Reilly. Şşş, söyleme ama ben bir Yankiyim." Gülümsüyor ve göz kırpmıyor. "Bunu mezara götüreceğim."

İrlanda'daki aksan her zaman ilgimi çekmiştir ama Declan bunu son derece seksi hale getiriyor. Yanağımdaki kızarıklıkla geriye yaslanıp bara tutunarak soruyorum: "Harika, artık beni bıçaklamak istiyor gibi görünmediğine göre sana ne getirebilirim?"

Kane gülüyor ama gülmüyor. Sadece beni izliyor. Çok ciddi ve bu beni daha da meraklandırıyor. "Bir bardak bira lütfen, ve biraz da süzme turta."

Kane, "Ben de aynısından alacağım." diyor.

"Hemen geliyorum beyler," diyorum onlara bira getirmek için dönmeden önce. İtiraz etmeme rağmen Fiona beni arkaya doğru sürüklüyor. "Ne oluyor be?" Azarladım.

"Ne oluyor be? Amberlyn! Az önce Viski Prensi'nin kafasını dürttün ve ona göt herif dedin! Delirdin mi sen?"

"Ne? Komik olduğunu düşündü çünkü belli ki şaka yapıyordum!"

"O Viski Prensi!"

"Yani? O da bizim kadar normal görünüyor."

Kızgın bir şekilde, "Tanrım! Amberlyn, o çok önemli biri, tamam mı? Bekle..." Duraklıyor, bana bir bakış atmadan önce geniş bir nefes alıyor. "Sevdiğin en ünlü kişi kim?"

"Justin Timberlake" demeden önce düşünmüyorum bile.

Bir şey söyleyecek oluyor ama duraksıyor, "Aman Tanrım, bu çok iyi. Çok yakışıklı."

"Biliyorum, güzelim," diyorum hülyalı bir gülümsemeyle, ama sonra ellerini yüzüme doğru genişçe salladığında şaşırıyorum.

"Odaklan! Declan'ın Justin Timberlake olduğunu hayal edin. Burada o kadar büyük. Belki daha da büyük."

Nedenini sormak istiyorum çünkü bir viski üreticisinin bu kadar ünlü olması bana aptalca geliyor. Ama sormadan önce, "N'SYNC'ten Justin'in saçlarına benziyor." diyorum.

", değil mi?"

İkimiz de köşeden Kane ve Declan'ın konuştukları yere bakıyoruz. Bara umursamazca yaslanmış çok iyi görünüyor ama omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum. Gergin ve ben bunu hafifletmek istiyorum. Herkesin hala ona bakıyor olmasından da hoşlanmıyorum. O normal bir adam.

bira ve turta. Lanet turtasını yiyemiyor mu? Tekrar ona bakıyorum. "O çok rüya gibi."

"Biliyorum ama o nişanlı ve biz ölümlülere tamamen kapalı. Neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Çok tuhaf. Yani, herkesin nasıl baktığına baksana. Garip, anlıyor musun?"

Bakmama gerek yok, öyle olduklarını biliyorum ama bundan daha çok nefret ettiğim şey, az önce bana nişanlı olduğunu hatırlatması. Bu kısmı unutmuşum ve şimdi bakışlarım tekrar ona döndüğünde tüm umutlu düşüncelerim bir anda yerle bir oluyor. Gerçekten muhteşem bir adam ama onun da dediği gibi tamamen elimde değil.

"Ona farklı davranmayacağım. O benim için sadece normal bir adam."

Onun elini sıkar. "Sana yapman gerektiğini söylüyorum Amberlyn. O normal değil."

"Neden ?" O uzaklaşmadan önce sordum.

"Çünkü o Viski Prensi."

OceanofPDF.com

SIX

Declan

Sinirlerim allak bullak oldu.

İçeri girdiğimiz ve herkesin bakışları üzerime düştüğü andan beri kalbim kontrolden çıkmış gibi atıyordu. Sonra ben oturdum, o gözlerimin içine baktı ve her şey kayboldu. Sadece biz vardık.

Amberlyn.

Kahretsin, çok güzel. Dün onun bir şey olduğunu düşünmüştüm ama bugün, tamamen parlatılmış, tatlı yeşil bir elbise giymiş ve saçlarını başının üstünde bağlamış, tutarlı bir düşünce oluşturmıyorum. Kane onun tatlı gözleri ve çilleri olduğunu söylerken haklıydı. Ne kadar da güzeller. Gözleri pırıl pırıl parlıyor, daha önce hiç görmediğim inanılmaz bir akuamarin rengi. İçlerinde altın benekleri var ve bana şaşkın şaşkın bakarken bile parlıyorlar. Çilleri burnu ve yanakları boyunca, ayrıca vücudunun çeşitli yerlerinde toz halinde. Cildi ve bunun dün güneşte uzun süre oturmaktan kaynaklandığını düşünüyorum. Ensem yandı ama ona bakmak için harcadığım onca zamana değdi.

Barda koşturup dururken bile onu izlemekten ve her saniye nerede olduğunu bilmekten kendimi alamıyorum. Herkes onu seviyor. Hepsi konuşuyor.

ve onunla gülmek istiyorum ve o güldüğünde, yemin ederim dünya durur. Onu güldürmek istiyorum.

Sorun Şu ki, bunu nasıl yapacağmdan emin değlim. "Ona ıkma teklif etmelisin."

Ağzını muhteşem süzme turtayla dolduran Kane'e bakıyorum. Amberlyn haklıydı. En iyisiydi - bunu anneme ya da bykanneme itiraf edeceğmden değl. "Siktir git," diye kaşlarını atıyorum ve Amberlyn geldiğnde ona bir bakış fırlatıyorum.

"Bir Şeye ihtiyacınız var mı ocuklar?"

Bir Şey söyle. Herhangi bir Şey söyle. Ona evet de, numarasına ihtiyacın olduğnu söyle! Bir Şey söyle, seni aptal! Kafamın içinde kendime bağrıyorum.

"Hayır, biz iyiyiz. Teşekkür ederim."

Tanrı aşkına, ben bir . Saf ve basit.

Bu arada, Kane'in iddia ettiğ kadar yakışıklı olan Fiona'ya bira doldurmak için acele etmeden önce bana hızlı bir sırtış gönderiyor. Keşke daha fazlasını söyleseydim ama aramızda bir Şeyler olduğnu hissediyorum. Musluktan bir Şeyler doldururken ya da içecek hazırlarken sürekli bana bakıyor, bakışlarını tutuyor. Hava cızırıyor ve eminim bunu hisseden tek kişi ben değlim.

"Kane Levy, senden memnun değlim!"

Kafamı kaldırdığmda Fiona'nın Kane'e ters ters baktığını görüyorum. En iyi arkadaşımın ona doğru eğlirken yüzünde bir sırtış olduğnu görmek için bakıyorum.

"Bu doğru mu?" diye soruyor.

"Evet, beni arayıp söylemedin. En azından saımın yapıldığından emin olurdum!"

Adam glerek başını sallar ve uzanıp onun elini tutar. Tekrar ona bakmadan önce birbirine dolanmıŐ parmaklarına bakıyor. Yüzü renkleniyor, gözleri parlıyor ve bara doğru eğlip ona yaklaşıyor.

"Sen tartıŐmasız dünyanın en muhteşem kadınısın. Kötü salar ve hepsi."

Adam diğer eliyle uzanıp bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırırken kıkırdıyor. Aralarındaki kimyayı görebiliyorum; göz kamaştırıcı. Onun için ben de ondan hoşlanıyorum ve neden ondan bu kadar etkilendiğni anlayabiliyorum. Aynı zamanda kıskanıyorum, sahip oldukları Şeyi istiyorum. Amberlyn'in yanıma gelmesini ve gözlerimin içinde kaybolmasını istiyorum. Ona dokunmak, bana karşı hissetmek istiyorum. Çok kötü hissediyorum.

"Bana ne zaman çıkma teklif edeceksin?" diye sorarak dikkatimi tekrar onlara yöneltti.

Kıkırdıyor, elini bırakıyor ve çatalını alıyor. "Canım istediğinde."

"Ne zaman?" Dudağını ısıyor, son derece seksi görünüyor ve Kane'in ağzının sulanmamasına şaşıyorum. Görülmeye değer biri, orası kesin.

"Henüz emin değilim."

"Acele etsen iyi olur, bir sürü teklifim var" diyor. Adam gülüyor. "O zaman Tanrı aşkına, git. Bir saniye bile dayanamazlar. Sen benimsin."

Bununla alay ediyorum ama Fiona'nın yüzü kızarıyor. Tam bir şey söyleyecekti ki Amberlyn ona seslendi: "Fiona, gel bana yardım et."

"Bunu daha sonra bitireceğiz."

O uzaklaşmadan Kane bileğinden tutuyor ve "Evet, bu gece bir içki içelim mi? İşten çıkınca sinemaya gideriz belki?"

Yine dudağını ısıyor ve kadınlarla olan ilişkisi için onu alkışlamam gerekiyor. Kadın onun, bunu bilmiyor ve kabul etmek istemiyor olabilir ama vücut dili her şeyi söylüyor. Başını sallayarak, "Evet, erken çıkacağım. Eminim Amberlyn için sorun olmaz."

"Kulağa hoş geliyor, mesaj at."

"Yapacağım," diye söz veriyor ve sonra gidiyor. Kane'in sırttığını, birasının geri kalanını boşaltmadan önce parmaklarını yaladığını görmek için bakıyorum.

"Sana çok kızgın."

"Ben de onun için aynı şeyi düşünüyorum," diye itiraf ediyor Kane gözlerini kaçırırken. "O harika bir kız."

Tabağımı itmeden önce turtamdan son bir parça alıyorum ve suratımı asarak "Geri dönmemiz gerek" diyorum.

"Evet, biliyorum," diyor ayağa kalkıp barın üzerine birkaç banknot atarken. "Fiona, ben gidiyorum. Akşam görüşür müyüz?"

"Evet, görüşürüz," diye sesleniyor Amberlyn'le birlikte tabakları dizdikleri yerden. Amberlyn bana bakıyor ve gülümsüyor. Bir şey, herhangi bir şey söylemek istiyorum ama tek yaptığım bir gombeen gibi gözlerimi kaçırmak. Dışarı çıktığımda, Kane elini omzuma atarken uzun bir nefes alıyorum.

"Ee Dec, nasıl

hissediyorsun?" Başımı

salladım. "İyiyim aslında."

"Bunu sana yıllardır söylüyorum. Dışarı çıkman senin için iyi olur." "Elbette, ve o son derece yakışıklı."

"Fiona mı? Oh, biliyorum."

"Hayır, Amberlyn," diye düzeltiyorum ve omzumu sıkarken sırtıyor. "Evet, öyle. Ona çıkma teklif etmelisin."

Başımı salladım. "İstiyorum. Bana birkaç tane ver."

"Fiona'ya sizi bir araya getirmesini söylememi ister misiniz?"

Başımı hızla sallıyorum. "Hayır, bana söz ver Kane, tek kelime etmeyeceksin. Bunu kendim yapmak istiyorum."

Ellerini kaldırarak durur. "Tamam! Elbette! Söz veriyorum. Sakin ol, Dec. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Bunu kastettiğimden daha sert söylemiş olmalıyım ama Kane'i tanıyorum. Yardım etmek istediğini biliyorum ama buna izin veremem. Beni ben olduğum için istemesini istiyorum, kuzeni istediği için değil. Aramızda bir şeyler hissediyorum ve eminim o da hissediyordur ama sormadan önce emin olmak istiyorum. Kalbimi ortaya koymadan önce, çünkü o aşık olunacak biri olabilir. Ani oldu, biliyorum ama hissediyorum. Ruhumun derinliklerinde. Ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim, yani bu bir şey sayılmalı.

Şimdi tek yapmam gereken kafamı kışkımdan çıkarıp bu konuda bir şeyler yapmak.

Bir saattir barın dışında arabamda oturuyorum.

İçeri girmeye cesaret edemiyorum. Buraya tek başıma geldim, Kane'e geleceğimi bile söylemedim ama nedense lanet arabadan inemiyorum. Ellerim titriyor ve kalbim çarpıyor ama bunu görmezden gelmem gerektiğini biliyorum. Nefesimi bırakıp koltuğumda doğruluyorum, ellerimi silkeleyip kapıyı iterek açıyorum ve iniyorum. Kapıyı kapattıktan sonra arabamın içine doğru eğildim ve ciğerlerime hava çektim.

Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Tabii. Büyütülecek bir şey değil.

Kendimi yürümeye zorlayarak kapıya yöneliyorum ve duruyorum, derin nefesler alırken elim kapı kolunun üzerinde geziniyor. Bu önemli bir şey değil. Bir hiç uğruna çıldırıyorum. İçeri girerken bakışlara hazırlıklı olsam da içeriyi boş buluyorum.

"Hoş geldiniz... hey!"

Kafamı kaldırdığımda Amberlyn'i barın arkasında, elinde bir bez parçası ve güzel yüzünde bir gülümsemeyle buluyorum. "Bu sensin."

Başımı salladım. "Benim."

"İçeri gelin, mekan boş olduğu için seçebileceğiniz adil bir koltuk payınız var. Aceleyi kaçırdınız. Umarım aç değilsinizdir çünkü burada bir tek ben varım ve yenilebilir bir şeyler alacağınıza söz veremem."

gölerek söylüyor. Kahkahaları sarıyor, sırf daha fazlasını duyabilmek için içeri karşısına oturmamı istiyor. "Pint?"

Başımı sallıyorum. Umarım bu sinirlerimi yatıştırır. "Lütfen."

"Elbette!" diyor bardağı doldururken. "Şimdi, lütfen bana yemek istediğini söyleme."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Aslında evet, öğle yemeği için geldim."

Başını barın üzerine koymuş, uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Çok güzel, çok tatlı ve şakacı halini seviyorum. "Beni öldürüyorsun Declan. Tamam, ne istiyorsun?"

"Başka bir yere gidebilirim," diyorum, istediğim son şey bu olsa da.

Başını sallayarak hızla doğrulur. "Hayır, lütfen, özür dilerim! Ben sadece berbat bir aşçıyım ve sizi bara geri dönmekten alıkoymak istemiyorum!"

Bu asla olmayacak. "O kadar kötü olduğundan şüpheliyim."

"Haklısın; korkunç biriyim," diyor bana gülümseyerek. "Ama yine de, sana ne getirebilirim?"

Menüye hızlıca göz attım ve "Pastırma ve lahana?" diye karar verdim. "Tanrıya şükür, tek yapmam gereken bunu ısıtmak!"

Siparişimi yetiştirmek için acele ederken gülümsüyorum. Biramı boşaltmak için zaman ayırıyorum, sinirlerimi yatıştırması ve bana bu güzel kadınla konuşmak için ihtiyacım olan cesareti vermesi için dua ediyorum. Geri döndüğünde tabağımı önüme koyarken gülümsüyor. "Buyurun."

"Teşekkürler," diyorum ben yemeye başlarken, o da biramı dolduruyor. Tabağımın yanına koyuyor ve bara yaslanıp yememi izliyor. Bunun beni rahatsız etmesi gerektiğini biliyorum ama etmiyor.

"İyi mi?"

"Tabii, çok iyi."

"Şükürler olsun," diyor kocaman bir sırıtişla. Bu onun tüm yüzünü aydınlatıyor ve gözlerinde kaybolurken birden yemeğimi nasıl çiğneyeceğimi unutuyorum. Ama sonra gözlerini kaçırıyor ve soruyor, "Ee, dün hakkında..."

Onu izlerken duraksıyorum. Gergin, hatta belki biraz utanmış. Neden öyle olsun ki? Dün harikaydı ama bugün daha iyi olma şansı var.

"Görünüşe göre seni gücendirmişim." "Kırdın mı?"

"Evet, sana dokunmaya ya da seninle şakalaşmaya iznim yok, bu yüzden özür dilerim ve bunu bir daha yapmayacağım."

Onu izlerken kaşlarını çatıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü sen *Viski Prensi*'sin. Yani, anlamıyorum, benim için sıradan bir adamsın, ama görünüşe göre, ailem için sen İrlanda'nın Michael Jackson'ısın. O yüzden özür dilerim."

Gülüyorum. "Michael Jackson mı?"

Gülümüyor. "Bana söylenene göre."

Başımı sallıyorum ve bakışları benimkilerle buluştuğunda gülümüyorum. "Dün beni kırmadın Amberlyn. Benim sıradan bir adam olduğumu düşünmen hoşuma gidiyor. Bu harika ve ben de böyle olmasını istiyorum."

Dudağını ısıyor ve bu beni derinden etkiliyor. Göz kamaştırıcı. Gözleri parlıyor, dudakları parlıyor ve ben ondaki pembe rengi seviyorum. Dünkü yeşilden daha çok. Ama dünden farklı olarak, saçları açık ve yüzüne düşüyor. Kane gibi uzanıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak istiyorum, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Buna sevindim. Seni kırmak istememiştim. Sadece kendim oluyordum." "Güzel, kendin olmaya devam et. Bundan daha azını istemiyorum."

Gülümüyor, "İnan bana, yapmayacağım" diye söz verirken yavaşça geri çekiliyor. Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Tezgahı silmekle meşgul olduğu için başka tarafa bakıyor ama onunla konuşmam bitmedi. "Şu sırrı biliyorsun. Mezarıma mı?"

Sırtı büyürken başını sallıyor. "Bunu hala saklıyorsun değil mi?"

Gülüyorum. "Evet, ama sizi bu harika ülkeme neyin getirdiğini sorabilir miyim?"

Bakışlarını kaçırmadan önce gülümsemesi biraz duraksıyor. "Annem iki ay önce vefat etti."

Gözle görülür acısı göğsüme saplanıyor. "Çok özür dilerim."

Gülümsemeye çalışıyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Teşekkür ederim. Ama burada olmamın sebebi de bu. Buraya onlarsız, yani ailem olmadan geleceğimi milyar yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Babam ben on iki yaşındayken vefat etti."

Kahretsin, bu düşünülemez! Zavallı kadın. Anne ve babası mı? Nasıl ayakta duruyor, gülümüyor ve hayatını sürdürüyor? Ben olsam kendimi kaybederdim. Ailemi seviyorum. Evet, her zaman yanımdalar ama biz bir aileyi seviyoruz. Birbirimize ihtiyacımız var. Bunu anlamıyorum. En çok da ondan etkilendim. O güçlü biri. Bunu görmek çok kolay ve beni şaşırtıyor. "Vay canına, yine özür dilerim."

"Teşekkürler ama yeni bir hayata başlamamı istedi. Ailem burada büyümüş. Shelia teyzem babamın kız kardeşi. Annemin buraya gelip yeni bir şeyler denememe dair bir planı vardı. Amerika'da kalırsam sıkışıp kalacağım korkuyordu. Haklı olduğundan oldukça eminim."

"Bu inanılmaz. Risk aldığın için sana helal olsun. Acı çekerken bunu göze almak çok zor bence."

"Evet, berbat bir durum. Onları çok özleyorum ama buraya gelme kararımın dolaylı mutluyum."

Ben *de* , demek istedim ama bunun yerine pastırmamdan bir ısırık almadan önce başımı salladım. Tekrar ona baktığımda beni izliyordu, gözleri benimkileri delip geçiyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, evet, devam et."

Bana neden Viski Prensi dediklerini sormasını bekliyordum ama beni şaşırtarak, "Bu bere de neyin nesi?" diye sordu. Dışarı çok sıcak!"

Başımı sallayarak aşağıya bakarken gülüyorum. Yanaklarım sıcak ve kalbim çarpıyor ama kendimi çok canlı hissediyorum. Kafamı kaldırıp "Saçımı sevmiyorum" diyorum.

"Neden? Çok şirin!"

"İşte bu yüzden insanlar bunun sevimli olduğunu düşünüyor. Şirin erkekçe bir kelime değildir," diyorum, ama o sadece gülüyor ve uzanıp başımdan çekip çıkarıyor. Ben ona uzanmaya çalışıyorum ama o kafasına geçiriyor, yüzünde sarhoş edici bir sırıtış var.

"Dur, buna ihtiyacın yok. Saçını beğendim ve eminim dünyanın geri kalanı da beğenecektir."

Kafasından çıkarmak istiyorum ama itiraf etmeliyim ki kafasında o varken çok tatlı görünüyor. Ben de yemeğe dönüyorum. "Benden hoşlanmaları umurunda değil. Bazen, keşke bakmayı kesseler diyorum."

"Tanrım, ben de! Anlamıyorum. Neden onlar için bu kadar önemlisin?" diye soruyor ama ben daha cevap veremedim, "Kabalık özür dilerim!" diyor.

Başımı sallıyorum, ağzım bir sırıtışa dönüşüyor. Hiç bu kadar çok gülümsememiştım. Garip ama aynı zamanda heyecan verici. Bana hissettirdiklerini seviyorum. Gözlerinin benimkilerle kilitli kalmasını seviyorum. Ondan hoşlanıyorum. Çatalımı yere bırakıp, "Bu hep böyleydi. Büyük büyük büyükbabam başlattı. Buralarda yaptıklarıyla takdir edilmek istedi ve insanlar ona akın etti. Evlendiğinde, çocukları olduğunda büyük bir olay çıkardılar ve sonra bu devam etti ve devam etti. Ben yaşımdayken

Doğduğumda büyükbabam bana küçük viski prensi derdi ve öyle kaldı. Bundan hoşlanmıyorum ama sanırım böyle."

"Vay, bu harika."

Omuz silkiyorum. "Ben öyle düşünmüyorum. Bence tuhaf."

Gülümsüyor. "Umarım herkes gibi olmadığımı biliyorsundur ve sana farklı davranmayı planlamıyorum."

"Çünkü sen bir Yanki'sin," diyorum göz kırparak, o da sırtıyor.

"Evet, ama unutma, bunu mezarına götür," diyerek göz kırptıyor.

"Yapacağım."

"Güzel. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ailem akşam yemeği için dönmeden önce bazı işleri halletmem gerekiyor, bu yüzden sen yemek yerken ben de çalışacağım, tamam mı?"

"Elbette. İşim bitmek üzere, sonra da yakandan düşeceğim."

Bir kovaya uzanıyor ama bana dönüp "Ama belki geri gelebilirsin?" diyor.

Nefes nefese, "Tabii, harika olur."

Temizliğe başlamadan önce bana geniş bir sırtış gönderiyor. Daha fazlasını söylemek, belki onu yemeğe davet etmek ya da sadece onu görmek için herhangi bir şey yapmak istiyorum ama yapmıyorum. Bunun yerine, onu izlerken yemeğimi ve biramı bitiriyorum. Harika bir poposu var, yuvarlak ve kot pantolonunun içinde dolgun. Ayrıca saçlarının sırtına dökülme şeklini de seviyorum. Gitmezsem asla gidemeyeceğimi bildiğimden, ayağa kalkmadan önce bara biraz para bırakıyorum. Camın kenarında masaları siliyor ve tabureyi barın altına ittiğimde bana bakıyor.

"Buradan gidiyor musun?"

"Evet, işe dönmem gerek."

Ona doğru yürürken, bana gülümsediğinde önünde duruyorum. "Çalıştığını bilmiyordum. Ne iş yapıyorsun?"

"kağıt satıyorum ama viski işine de yardım ediyorum." "Bu

harika. Eminim harikadır."

"Gerçekten öyle," diyorum. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken aramıza sessizlik çöküyor.

"Pekala, bir dahaki sefere kadar."

Düşündüğünden daha erken olacaktı ama aptal gibi görünmek istemedim, bu yüzden sadece "Şapkamı geri alabilir miyim?" diye sordum.

Başından çıkarırken gülüyor. "Bende olduğunu tamamen unutmuşum. bakalım, ama söz veriyorum ihtiyacın olmayacak."

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum tekrar giyerken, sonra ellerimi cebime sokuyorum. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, gitmek istemiyorum ama gitmem gerektiğini de biliyorum. Onun yapacak işleri var, benim de öyle. Zaten çok uzun zamandır saklanıyorum ve Kane muhtemelen telefonumu patlatıyor. "Tamam, ben gidiyorum."

"Seni tekrar görmek güzeldi, Declan."

"Evet, sana da Amberlyn. İyi günler dilerim."

"Sen de," diyor ben kapıya uzanıp iterken.

Dışarı çıktığımda yüzümde bir gülümseme belirliyor ve onu tekrar görmek için sabırsızlandığımı biliyorum.

OceanofPDF.com

SEVEN

Amberlyn

Declan son iki haftadır neredeyse her gün geliyor. Genellikle Fiona'nın işlerini halletmek için dışarıda olduğu ölü saatlerimde geliyor ve bu zamanı onunla paylaşmayı seviyorum. O yemek yerken ve ben temizlik yaparken pek konuşmuyoruz, ama eğlenceli oluyor. Sessiz biri ve bu yüzden onu ilgi çekici buluyorum. Beynini kurcalamak, onu neyin harekete geçirdiğini öğrenmek istiyorum ama ne zaman bunu yapmaya kalksam kendimi bir pislik gibi hissediyorum çünkü bu bana ne kazandıracak? Onunla çıkabileceğim gibi değil. Hiç bahsetmemiş olsa da nişanlısı var. Şimdiye kadar bahsetmiş olması gerekirdi ama bahsetmedi, bu da nedenini merak etmeme neden oluyor ama sormaya cesaret edemiyorum. Bu yüzden bunu tamamen masum tutmak zorundayım ama bu çok zor çünkü daha fazlasını istiyorum.

Bugün olduğu gibi, son derece kışkırtıcı görünüyor. İnce, siyah bir tişört, bir çift haki pantolon ve siyah bir bere giyiyor. gözlükleriyle içeri girdi ve neden bilmiyorum ama bu onu daha da ateşli yaptı. Özellikle de gözlükleri kafasına geçirdiğinde ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda. Yani, dürüst olmak gerekirse, kalbim aşırı hızlandı ve külotum nemlendi. Ondandır çok etkilendim. Onun hakkında hissettiklerim beni korkutuyor, özellikle de benim için sınırların dışında gerçeğiyle. Sanırım "*sahip olamayacağın şeyi istersin*" sözü tamamen doğru, çünkü Declan O'Callaghan'ı istiyorum ve öyle görünüyor ki

Ne zaman onun ne kadar tatlı ya da seksi olduğunu söylesem, Fiona bana onun ilişki durumunu hatırlatıyor. Bu sinir bozucu.

Ama en çok da ondan bu kadar hoşlandığım için sinirleniyorum, özellikle de gülümsediğinde. Gülümsemesi nefes kesici. Onunla ilgili her şey beni nefessiz bırakıyor. Şu anda olduğu gibi, barın diğer ucundayım ama hareket ettiğimde beni izlediğini hissedebiliyorum ve bunu neden yaptığını bilmiyorum. Bunun beni sersemlettiğini bilmiyor mu? Her yerimi ısıttığını? Dönüp bakışlarını yakalıyorum ve birasını kaldırırken gülümsüyor.

"Biraz daha bira alabilir miyim?"

"Elbette!" Barın etrafında dolanırken söyledim. "Bir dahaki sefere bana seslen." "Meşgulsün."

"Evet, ama ben size hizmet etmek için buradayım!" Diyorum ve yemin ederim gözleri kararıyor. Neden bilmiyorum ama burası aniden aşırı sıcak oldu. Başka tarafa bakıyorum, bardağını birayla doldurduktan sonra tekrar yukarı bakıp ona uzatıyorum. Uzun bir yudum alırken başıyla teşekkür ediyor. Etrafımızdaki hava çatırdıyor ya da belki ben. Bilmiyorum ama kendimi kaybetmeden önce bir şey söylemem gerekiyor. "Bundan sonra işe gitmek zorunda mısın?"

Söylemek istediğimin yakınından bile geçmedi.

"Evet, yeni bir alıcıya tur vermem gerekiyor. Götün teki. Onunla hiç muhatap olmak istemiyorum."

Gülüyorum. "eğlenceli geliyor." Gülümsemiyor. "Bir sürü."

Elimde olmadan yine güldüm. Konuşmayı kesmek istemiyorum, bu yüzden geniş bir gülümsemeyle, "Bil bakalım bu gece ne yapıyorum?" diyorum.

Bana bakarken gözleri parlıyor. "Neymiş o?" "İlk dövmemi yaptırıyorum!"

"Gerçekten mi?" diye soruyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Evet! Çok heyecanlıyım ve çok korkuyorum ama harika olacak." "Tabii, ne alacaksın?"

"Annemin ve babamın isimleri kaburgalarımındaki bir serçede," diyorum, gergin sinirlerimi görmezden gelmeye çalışarak. Korkuyorum ama Fiona bana o kadar da kötü olmayacağını garanti etti. Yine de ona inanmıyorum. Hâlâ bu fikre alışmaya çalışıyorum. Bütün bunların olmaması gerekiyordu ama Fiona dün gece annemin mektubunu kucağımda tutarken beni ağlarken buldu. Ona sorunun ne olduğunu söyleyemedim ama neyse ki sormadı. Sadece bana sarıldı. Sonra konuşabildiğimde ona annemi özlediğimi ve mektubundaki hiçbir şeyi henüz yapmadığım için kendime çok kızdığımı söyledim. O da okudu.

ve annemin vasiyetini yerine getirmeme yardım etmek istediğine karar verdi. Çok tatlıydı ve sanırım o an bizi daha da yakınlaştırdı. Sert bir şey için dövme yaptırmayı düşündüğümü söylediğimde, o da buna sıcak baktı. Bu yüzden yapıyoruz. Bir dövme. Yaşasın!

Keşke az önce söylediğim kadar belalı olsaydım.

"Bu gerçekten heyecan verici Amberlyn, görmek için ."

Gözleri vücudumun üzerinde, elimin dövme yaptırmayı planladığım yerin üzerinde durduğu noktaya doğru ilerliyor. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, göğsümün üzerinden o noktaya doğru ilerliyor ve bu da nefes nefese kalmama neden oluyor. Uzun bir nefes vererek ona bakıyorum ve gülümseyerek, "Evet, gerginim ama heyecanlıyım. Hiç dövmen var mı?"

Başını salladı.

"Elbette."

"Göster bana!"

Ayağa kalkarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor, gömleğini yavaşça yukarı ve başının üzerine çekiyor, bu da dilimin derhal ağzımdan düşmesine neden oluyor. Gömleksiz erkekler gördüm, gördüm. İnternet ve filmler var ama önümde duran şey Tanrı'nın kadınlara bir armağanı. Tek gördüğüm kas dalgaları, günlerce süren karın kasları ve tonlanmış kollar. Buna inanmıyorum çünkü ona baktığımda böyle bir vücuda sahip olduğunu düşünmemiştim. Ama varmış. Belki de onca zamanı kalesinde kilitli geçirmek vücuduna iyi gelmiştir çünkü kutsal karga, çok ateşli! Ve tabii ki pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve Tanrı aşkına, V'si var! Yüksek sesle yutkunurken, dövmelerine bakmam gerektiğini hatırlıyorum, bu yüzden bakışlarımı ağız sulandıran kaslarından kaydırıyorum ve omzundaki harika parçaya bakıyorum. Daha yakından bakmak için barın üzerine eğildiğimde detaylara hayran kalıyorum. Sanki omzundaki deri yırtılmış ve altında kolunda Kelt sembolü olan bir zırh varmış gibi görünüyor. İnanılmaz detaylar, kan ve dikişler var, böylece deri bir arada tutulmaya çalışılmış gibi görünüyor. Akıllara durgunluk veriyor.

"Bu harika."

Gülümsüyor. "Evet, eğer *prens* isem savaş için zırhım olması gerektiğini düşündüm. Buradaki tarihimizle gerçekten ilgileniyorum ve kraliyetin tüm yönlerini seviyorum."

Birincisi, tarihi sevmesi beni çok tahrik etti, bu çok seksi ve ikincisi, prensi söyleme şekline bayılıyorum. Yavaş ve seksi bir şekilde söylüyor. Gözlerinin içine bakarak gülümsüyorum. "Bu çok havalı! Ben de öyleyim. Şövalyeler hakkında okumaya bayılıyorum."

Yuvarlak Masa ve bunun gibi havalı şeyler. Gelmiş geçmiş en iyi kitap *Yüzüklerin Efendisi'dir.*"

"Evet, bayılıyorum ve *Beowulf* da bir başka güzel."

"Evet! Bu tür bayılırım. *Gurur ve Önyargı'yı* okuyorum. hemen şimdi."

Alay ediyor. "Tam bir kadın kitabı, ama iyi."

"Evet, bu harika," diyorum ve sonra ona ne kadar yakın olduğumu fark ediyorum. Kolundan başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Tanrım, çok güzel dudakları var ve yemin ederim gözleri yine normalden daha koyu. Bana yaklaşıyor mu? Vay anasını! Beni öpmeyecek, değil mi?

"Amberlyn, Declan O'Callaghan neden benim barımda gömleksiz duruyor?"

Teyzemin sesiyle bardan geriye düşüyorum, neredeyse üzerinde durduğumuz boruya takılıyorum ve hızla dönüp teyzemin bize baktığını görüyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, boğazım düğümleniyor ve yüzüm kızarıyor. Declan'a dönüp bakıyorum ve gömleğini tekrar giyerken yüzü renkten renge giriyor. Az önce ne olduğunu, bunun neye benzediğini anladığımda suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Bu sadece Shelia Teyze, ama ya nişanlısına ulaşırsa? Çabucak gerçeği söylüyorum. "Bana dövmesini gösteriyordu."

Declan'a sıcak bir gülümseme göndermeden önce bana onaylamayan bir bakış attı.

"Görölmeye değer bir manzaraydı!" diyor gülerek. "Böyle bir erkeksi büyüklük gösterisi için, delikanlı, öğle yemeğin müesseseden."

Declan'ın yüzünün rengi hâlâ parlak ama başını sallıyor. "Hayır hanımefendi, sipariş ettiğim şeyin parasını ödeyeceğim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Onun parasını alma Amberlyn," diye uyarıyor ve arka tarafta kayboluyor. Declana dönüp bakıyorum ve kendimi tutamayıp kahkahayı basıyorum. Suçluluk duygusunu hafifletmek istediğimden mi, önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalıştığımın mı bilmiyorum ama çok geçmeden o da sinirle gülmeye başlıyor.

Sonunda sakinleştiğimde, "Tanrım, bu çok garipti." dedim.

"Elbette öyleydi," dedi ayağa kalkıp cüzdanını çıkarmadan önce.

"Hayır, yapamazsın. Senin için başımı belaya sokmayacağım!"

Kabul ederken ağzında bir gülümseme beliriyor. "Peki, sadece bahşış bırakıyorum." ", istemiyorum. Hâlâ izlediğini biliyorum, o yüzden söz ver Yarın öğle yemeğine gelirsın. Çarşamba günleri korkunç derecede durgun geçiyor ve bu süre zarfında tamamen sıkılmış olacağım."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Biraz geri çekilmem gerekiyor ve gözünü bile kırpmadan hızlıca "Evet, burada olacağım" demesinin beni ne kadar memnun ettiğinden nefret ediyorum.

"Harika. İyi turlar," diyorum o kapıya yönelirken.

"Yapacağım, dövmeni yaptırırken iyi eğlenceler. Görmek için ," diyor göz kırparak. Gitmeden önce bana son bir kez sırtıyor ve kapı kapanıp barı sessizlik kapladığında kendimi ne kadar yalnız hissettiğime dayanamıyorum.

Ya da kalbimin hala nasıl kontrol dışı attığını.

Bu gece neden meşgul olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Hiç mantıklı değil! Bugün Salı ve lanet olası dövmemi yaptırabilmem için erken çıkmamız gerekiyordu ama öyle olmayacak gibi görünüyor.

"Bu çılgınlık!" Biraları herkese dağıtırken şikayet ediyorum. "Gerçekten de öyle. Umarım yakında biter."

Kapı açılıp bir grup adam içeri girdiğinde ona bir bakış gönderiyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Ugh! Onları yakaladım. Barı mutlu et."

Gruba doğru yönelirken "Yapacağım," diyorum. Hızlıca çalışarak biraları dağıtıyorum ve buzlu viski istediğimde O'Callaghan Black'e uzanırken gülümsüyorum. Elim bu şişeye her dokunduğunda onu düşünüyorum ama sonra kendime lanet ediyorum çünkü bu çok aptalca. Blah. Ama elimde değil; tek gördüğüm benimkine doğru gelen muhteşem, ince dudakları. Bir yanım teyzemin bizi bölmemiş olmasını diliyor. Sonra onun bekâr olmadığını ve onu öpmemem gerektiğini hatırlıyorum. Bu beni çıldırtıyor çünkü neredeyse beni öpüyordu ve o nişanlı! Kahretsin, bu çok aptalca ve Viski Prensi'yle uğraşmayı bırakmalıyım. Tıpkı güçlü viskisi gibi o da başımı belaya sokacak. Ama bir bağımlı gibi, bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

İç karartıcı hislerimi görmezden gelerek siparişleri yetiştirmek için acele ediyorum. "Amberlyn, bir bardak bira lütfen."

Başımı kaldırıp Kane'in bara yaslandığını ve kaşlarını birbirine yaklaştırdığını görünce bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. "Her şey yolunda mı?" Ona hızlıca bir bira doldurup uzatırken soruyorum.

"Zor bir gündü," diyor başını sallayarak. "Bu göt herifle uğraşmak zorunda kaldım."

Gülümsüyorum. "Evet, Declan bana bugün bir turu olduğunu söyledi."

"Evet, berbattı," diyor birasından uzun bir yudum almadan önce. Eliyle ağzını sildikten sonra bana dönüp "Bu gece dövme yaptıracağını sanıyordum?" diye soruyor.

"Barı görüyor musun? Hiçbir yere gitmiyoruz." ", " dedi omuz silkerek. "Endişelenme."

"Kimseye hizmet etmek zorunda kalmadan bira içen adam söylüyor bunu." Gülerken birasına kadeh kaldırıyor. "Touché"

Teyzemin benim için hazırladığı sandviçi servis etmek için barın sonuna koşmadan önce ona bir sırtıma gönderiyorum. Müşteriden parayı alıp kasaya koymak için döndüğümde bakışlarım onunkiyle buluşuyor.

Vay anasını.

"Viski Prensi'nin buraya geldiğini duydum ve nedenini anlayabiliyorum. Sen nereden geldin güzelim? Cennetten olmalı çünkü sen tek kelimeyle bir meleksin."

Vay canına, çok mu klişe? Ama yine de, bu güzel yabancının keskin mavi gözlerine bakarken sadece göz kırpabiliyorum. Bu adamda bir şeyler olduğu kesin. Taktığı kasketin altında dağınık duran kalın, sarı saçları, kalın ve geniş omuzları, düzgün beli ve durdurulamaz bir gülümsemesi var. Tanrım, çok iyi biri.

"Hayır, Amerika."

Barı iterken gülümsüyor, gözleri benimkilere dikilmiş, ama ben kollarına bakıyorum, dövmelele dolu, boynunda bile dövmelele var. Harika tasarımlar ve ne olduklarını görmek için yaklaşmak istiyorum. Onu tanımak istiyorum. Nedenini bilmiyorum çünkü açıkça benim tipim değil, ama bir nedenden dolayı onu çekici buluyorum.

"Ah, Yanki, tabii, adını duymuştum ama kimse bana Fiona'dan daha yakışıklı olduğunu söylemedi."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden ne yaptığımı hatırlamaya çalışırken sadece gülümsüyorum. Evet, insanlara hizmet ediyorum. "Size ne ikram edebilirim?"

"Numaranız ve Viski Prensi buradaysa beni ona yönlendirin."

"O burada değil, Casey. Sana ne ?"

İkimiz de Kane'in Casey'ye öldürebilecek bir bakışla baktığı yere bakıyoruz. Kane'i hiç bu kadar kızgın görmemiştım ve olduğunu merak ediyorum çünkü korkutucu bakışı Casey'yi korkutmuyor gibi görünüyor. Sadece gülüyor.

Casey bana göz kırpmadan önce "Yıllardır dışarı çıkmıyor ve eskiden arkadaşımı, merhaba demek isterim" diyor ama havadaki gerginlik bana hikayenin bundan daha fazlası olduğunu hissettiriyor.

"O senin arkadaşın değil. Bir daha ondan bahsettiğini duymak istemiyorum, yoksa bunu dışarıda hallederiz," diye tehdit ediyor Kane. Ben bir şey söyleyemeden Fiona geldi.

"Nasıl ? Herkes iyi mi?"

Kane Casey'nin bakışlarını tutuyor ama Kane bardaki bira şişesini kırıp Casey'yi boynundan bıçaklayacakmış gibi görünürken, Casey dünyada hiçbir şeyi umursamadan sırtıyor.

Kane bir kolunu Fiona'nın beline dolayarak, "Hiçbir şey," diyor. Bana dönüp bakıyor ve omuzlarını silkiyor. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemediğim için Casey'ye dönüp tekrar, "Sana bir şey getireyim mi?" diyorum.

"Elbette, sek bir viski ve bana numaranı vereceğini unuttuğumu sanma."

Viskiye uzanırken gülüyorum, bir bardak doldurup ona . "Yapacağımı hiç söylemedim."

"Henüz değil, ama olacak," diyor beni kışımın üstüne devirebilecek türden bir gülümsemeyle. Onda bir şeyler var. O tam bir kötü çocuk ben bunu seviyorum. "İrlanda'yı nasıl buldun? Seviyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, hem çok."

"Evet, iyiydi, ama şimdi burada olduğunu bildiğim için, yarın güneş pırıl pırıl parlayacakmış gibi hissediyorum."

Kahkahalarımı tutmaya çalışarak dudağımı ısıriyorum. "Vay canına, çok abartıyorsun, değil mi?"

"İşe yarıyor mu?"

"Belki," diyorum göz kırparak ve birkaç bira doldurmak için bara gidiyorum. Sıcak bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Beni süzdüğünü biliyorum ve bunun bana hissettirdikleri hoşuma gidiyor. Bir çift kısa şort ve göğüslerimi gösteren sarı bir atlet giydiğim için mutluyum. Ona neden güzel görünmek istediğimi bilmiyorum ama istiyorum ve güneş yanıklarımın hafif bir bronzluğa dönüşmüş olmasına seviniyorum. Omzumun üzerinden ona baktığımda bana gülümsüyor, başparmağını alt dudağında gezdiriyor ve meme uçlarımın atletime karşı sertleşmesine neden oluyor. Tanrım, o iyi ve onun için bu kadar ateşli olmam beni şaşırtıyor.

Declan'dan bu yana gerçekten etkilendiğim ilk erkek o ve ötesindeki güçlerin beni Declan'dan uzaklaştırmaya çalıştığını hissediyorum, elbette bunun iyi bir nedeni var. Belki de annem Casey'i bana dikkatimi dağıtmak için getirdi.

Duygularım. Kiminle olsun onun ilişkisini riske atacak hiçbir şey yapamam ve bu yüzden bu çekime karşı harekete geçmem gerektiğini hissediyorum. Ona doğru ilerleyerek, "Dövmelerini beğendim." diyorum.

"Teşekkürler, bazılarını ben yaptım ama kendi kendine dövme yapmak zor." derken gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Harika, demek dövme sanatçısısın?" "Evet, şehirdeki en iyisi."

Bara doğru eğilirken gülümsüyorum. "Vay canına! Bu gece gidip ilk içkimi alacağım."

"Biliyorum. Dükkanıma geliyorsun. Bu yüzden buradayım. Seni almaya geldim."

Gözleri muziplikle dans ediyor ve onun bakışları altında olmayı sevmekten başka bir şey yapamıyorum. Her yerimin karıncalanmasına neden oluyor ve ondan hoşlanıyorum - sarhoş edici. "Yalan söylüyorsun."

"Asla! Böyle bir şey yapmam. Hele de böyle güzel bir bayana." Ona bakıyorum, dudaklarımda bir sırıtiş, "Tam bir çapkınsın" diyorum.

"Tabii ki öyleyim ve sen de bundan hoşlanıyorsun. Hoşlanıyorsun; bunu söyleyebilirim."

Omuz silkiyorum. "Belki."

"Belki diye bir şey yok. İsteddiğini biliyorum. Gecenin sonunda numaranı almış olacağım ve resmim teninde olacak."

Kendine güvenini seviyorum ve özellikle sırtırken gözlerimin içine bakmasını seviyorum. Gözlerinin rengini de seviyorum. Normal açık mavi değiller. Hayır, koyu, neredeyse morumsu ve derinliklerinde kaybolurken nefesim kesiliyor. Elimde değil ama ona çekildiğimi hissediyorum ve onun eğlenceli bir zaman geçireceğini biliyorum.

"Tabii, neden olmasın."

"Aferin kızıma!" diye bağırarak ayağa kalkıyor ve ellerini birbirine vuruyor. Bara yaslanıp yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve dudaklarıma şapırtılı bir öpücük konduruyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, gözlerini benimkilere dikip çekildiğinde ne yapacağımı bilemiyorum ama dudaklarımda onunkileri hissetmekten karıncalanmaya başladığını biliyorum. Gözleri daha koyu, gülümsemesi ışıltılı ve ben de beni yemeğe bile götürmeden öpen başka bir erkeğe yapacağım gibi kafasına vurmak yerine gülümsemek zorunda kalıyorum.

"Bu arada, adım Casey Burke."

"Amberlyn Reilly."

Bakışları dudaklarıma düşerken sırtışı büyüyor. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor ve beni tekrar öpeceğine yemin ediyorum ama onun yerine "Güzel bir kız için güzel bir isim" diyor.

Oh, o iyi. O bakışlarımı tutarken midemde kelebekler uçuşuyor. Bu gece sadece dövme yaptırarak *ciddi bir şey yapmayı* işaretleyeceğimi sanıyordum ama *risk almayı* da işaretleyebileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Çünkü Casey Burke yürüyen bir risk.

Almak istediğim bir risk.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

EIGHT

Declan

Carney'de bir parti var.

Telefonuma bakıp gülüyorum. Parti varsa ne olmuş yani? Kane bunu bana neden söylesin ki? Gitmeyeceğim. On sekiz yaşımdan beri Carney'de bir partiye gitmedim ve şimdi de gitmek gibi bir isteğim yok. Hayatta olmaz.

Amberlyn gidiyor.

Tamam, belki giderim.

Sandalyemden doğrulup okuduğum kitabı, *Hobbit*'i bıraktım, çünkü Amberlyn *Yüzüklerin Efendisi*'ni sevdiğinden bahsetmişti. Bir süredir okumamıştım ve eğer kendimi onu tekrar öpmeye çalışmaktan alıkoyabilirsem yarın bunu tartışabileceğimize karar verdim. Dostum, bu çok yakındı ve benim için çok yanıltı. Daha ondan hoşlandığımı bile söylememiştim, hatta benimle çıkma fikrini bile ona açmamıştım ve onu ölesiye öpmek üzereydim. Yani, o güzel dudaklarını gerçekten yalayıp yutacaktım. Bana ne oldu bilmiyorum. Genelde hareketlerimi daha iyi kontrol ederim ama onunlayken kontrolümü kaybettim. Sürekli başımı döndürüyor ve kalbimi hızlandırıyor. Bu çılgınca ve sanırım bu konuda bir şeyler yapmamın zamanı geldi.

Bunun ne olacağından emin değilim ama birbirimizi tanıma dansını çok uzun zamandır yapıyoruz. Annesinin kaybının yaralarını sarmaya çalıştığı için hayır deme ihtimali olduğunu biliyorum ama ona bu konuda yardımcı olabileceğimi hissediyorum. Her bir gözyaşını öpüp uzaklaştırabilirim. Bu bir onur olurdu ve ailesinin onun için isteyeceğı erkek olabileceğimi biliyorum. Koridorun köşesini dönerken annemle yüz yüze geldiğimde duruyorum. Uzanıp annemi kolunun arkasından tutarak onu sabitliyorum. Bana sıkıca sarılırken gülümsüyor.

Ayrılırken soruyor, "Declan? Sen de nereye gidiyorsun?"

"Dışarı çıkıyorum."

Yüzümü okşadı. "Güzel, çok fazla dışarıda olduğunu fark ettim. Medya bu konuda çıldırıyor."

Biliyorum ve bu hiç mantıklı değil. Benim haberim olmadan beni nasıl yakalıyorlar? Bu beni çıldırtıyor. "Tabii, görmüştüm."

"Céad Míle Fáilte'ye gittiğinizi söylüyorlar. Orada zaman ayırmaya değer biri var mı?"

Her şeye burnunu sokuyor ama ondan daha azını beklemiyorum. Lena'nın da bana soru sormamasına şaşırdım. Elbette ona Amberlyn'den bahsetmek istiyorum ama işler istediğim noktaya kadar beklemek istiyorum. Ondan bahsetmek istemiyorum ve annem hemen düğünümüzü planlamaya başlıyor. Bunun Amberlyn'i korkutacağından eminim ve ayrıca onunla bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Evet, ondan etkileniyorum ve çok hoşlanıyorum ama bir çift olarak nasıl yürüyeceğimizi bilmiyorum. Amberlyn Reilly'nin benim kızım olduğunu çatıdan haykırmaya başlamadan önce buna ihtiyacım var.

"Evet, şehirdeki en iyi bira."

Beni şakacı bir şekilde tokatlamadan önce gözleriyle azarlıyor. "İyi, bana söyleme ama dikkatli ol, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tabii anne."

"Harika. Bu gece iyi eğlenceler."

Yanağına bir öpücük kondurup kapıya doğru yürümeden önce "Olur," diyorum. Kahyamız benim için kapıyı açıyor ve arabamın kapısını açmak için beni takip ediyor. Arabaya binip yola çıkmadan önce gülümseyerek teşekkür ediyorum. Sinirlerim bozuldu ve Kane Amberlyn'in Carney'de olacağını söylediğinden beri kalbim hiç durmadı. Gerçekten gitmek istemiyorum ama Amberlyn'i barın dışında görebildiğim sürece bununla başa çıkabilirim. Onu orada görmeyi sevmediğimden değil, çünkü , ama bunun aramızın nasıl olduğunu görmek istiyorum. sadece para ödeyen bir müşteri olduğum için mi hoşlanıyor yoksa

Benim için mi? Umarım öyledir çünkü bu öğleden sonra beni öpmek istediğinden neredeyse eminim. Hepsi kafamda kurmuş olabilirim ama yine de nefesi kesildi ve gözlerinin kapanmaya başladığını gördüm.

Hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

Ayağımla pedala daha sert basarak, Carney'e giden dolambaçlı yollarda rahatça ilerliyorum. Sıra sıra arabaları ve ardından ışıkları gördüğümde oraya ulaştığımı anlıyorum. Son birkaç yıldır pek değişmemiş ve eskiden olduğu gibi çiftler her yerde, sarhoşlar sanki orada değillermiş gibi etraflarında dolaşırken bir şeyler hissediyorlar. Bardaklar ve şişeler yerlere saçılmış ve her yerde insanlar var. Carney'nin meşhur olduğu şey bu-bira, seks ve uyuşturucu-hepsi dışarıda. Harika zaman, değil mi? Evet, eskiden benim sahnemdi, artık pek değil.

Müzik etrafımda titreşirken kalabalığın arasından sıyrılarak Kane'i gözlüyorum. Bana DJ'in olduğu şenlik ateşinin yanında olduklarını mesajla bildirmişti. O noktaya geldiğimde ilk Amberlyn'i görüyorum. Fiona ile dans ediyor, el ele tutuşmuş tekno ritmiyle dans ederken yüzünde geniş bir gülümseme var. Saçları hareket ediyor, göğüsleri zıplıyor ve lanet olsun, onu izlerken bile sertleşiyorum. Suçu tişörtüne atıyorum; nefis göğüslerini normalden çok daha fazla gösteriyor ve şortunun normalden daha kısa olması da yardımcı olmuyor. O kadar kaygısız, o kadar mutlu görünüyor ki dudaklarımda geniş bir gülümseme .

Bir el omzuma indiğinde, Kane'i bulmak için başımı çeviriyorum. Bir aptal gibi sırtıyor, gözleri kızların dans ettiği yere kayarken bana bir bira uzatıyor.

"Geldiğine sevindim," diye bağıyor müziğin üzerinden. "Onu görmeden edemezdim."

Fiona'nın pelvik bölgesinde kıcını sallayarak eğildiğinde, bunun şimdiye kadarki en iyi fikir olduğunu biliyorum. Tanrı Kane'i korusun, beni davet ettiği için harika bir arkadaş. Haşarat dolu bir lağım çukurunda olmamız umurumda bile değil. Hayır, tek umursadığım şey dünyada hiçbir şeyi umursamadan dans eden o muhteşem kız.

"Bana hatırlatıyor," diyor ve ben ona bakıyorum ama o bir şey söyleyemeden biri bileğimi tutuyor. Arkama baktığımda Amberlyn'in bana sırtıttığını görüyorum.

"Buradasın!"

Başımı salladım. "Evet, parti için geldim."

"Bu çok havalı! Sarhoşum; anlayabiliyor musun?"

Gülebiliyorum çünkü gülebiliyorum. Gözleri cam gibi ve sallanıyor gibi. "Sadece birazcık."

Bana doğru eğilirken gülüyor. Çiçekli kokusunu alabiliyorum ve "Dövmemi yaptırdım!" derken duyularımı bulandırıyor.

"Bakayım o zaman," diye bağıyorum müziğin içinden.

Tişörtünü fazla yukarı çekerken sırtıyor, bana sadece siyah dantel sütyeninin değil, aynı zamanda çok taze dövmesinin de harika bir görüntüsünü veriyor. Bir olarak, sütyeninin dantelinden pembe tomurcuğunu görebildiğimi görmezden gelmek ve yalnızca dövmeye odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Karmaşık bir tasarım, Ciara ve Tomas isimleri serçe çizgileriyle iç içe geçmiş. Çok güzel.

"Nefes kesici," diyorum.

"Bunu çok seviyorum," diye fısıldıyor. Onu zar zor duyabiliyorum ama tatlı gözlerinde biriken yaşları görebiliyorum. Kalp tellerimi tıngırdatıyor. Onu kollarımla sarmak ve asla bırakmamaktan başka bir şey istemiyorum. Başını sallayarak bana sırtıyor ve bağıyor, "Bana yetiş! İçelim! Sonra dans edelim!"

Pek dansçı sayılmam ama sırf ona dokunma bahanesi için bile denerdim. Ben bunu söyleyemeden, "Bekle! Hayır, bunu yapamayız." "Yapamaz mıyız?"

Fiona yüksek sesle gülerek kollarını ona sararken soruyorum.

Amberlyn.

"Hadi, gidip dans edelim!" diyor ve ben neden birlikte dans edemeyeceğimizi tekrar soramadan Amberlyn'i yanından uzaklaştırıyor. Kane'e dönmeden önce bir süre onları izliyorum.

"Konu neydi?"

Kane gergin görünüyor, omuzlarını silkerken biraz keyifsiz. "Dinle, geleceğini bilmiyordum."

"O mu? Kim lan o?"

Kane tekrar kızlara doğru başını sallıyor, ben döndüğümde Amberlyn'in başka birinin kollarında olduğunu görüyorum. Nefret ettiğim birinin. Öldürmekten başka bir şey istemediğim biri. Kalbim kadar yüksek sesle çarpıyor ki duyduğum tek şey tırnaklarımın avuçlarıma batması. Casey Burke'un elleri Amberlyn'in vücudunda gezinirken kırmızıdan başka bir şey görmüyorum. Dokunmak ve beslemek istediğim vücudu.

"Ne oluyor lan?"

"Bilmiyorum Dec, bira içmek için bara geldim ve bir baktım adam içeride, kıza asılıyor falan. Onu kilitlediğini sanıyordum?"

Ellerimi saçlarımda gezdirirken başımı yavaşça sallıyorum ve şapkamı düşürüyorum. Eğilip şapkamı alıyorum ve tekrar başıma takıyorum. "Henüz değil. Siktir et beni."

Kane başını salladı. "Ondan hoşlanıyor gibi görünüyor ama senden daha çok hoşlandığını biliyorum! Onunla dans etmeliydin."

"Evet deme şansım olmadı. Kahretsin," diyorum tekrar, yere tekme atıp biramı kenara fırlatırken, o bok parçasının uzun zamandır hisler beslediğim ilk kıza sürtünmesini izliyorum. "Ne yapmalıyım?"

"Ona nasıl hissettiğini söyle! Onunla ilgili her şeyi unutacaktır."

Onları izlerken bedenim öfke ve belki de sinirden titriyor. Amberlyn, Fiona'nın ellerini tutarken ona karşı hareket ederken güzel ve kaygısız görünüyor. Onlar harika vakit geçirirken ben burada oturmuş sinirleniyorum. Lanet olsun. "Şimdi mi? Ona şimdi mi söyleyeyim?"

Başını sallıyor, gözleri Fiona'nın dans ederken onu izlediği yerde. "Hayır, onlar sarhoş. Yarına kadar bekle."

"Tabii, evet, tamam. Ben buradan çıkıyorum. Bana burada olduğunu söylemeliydin."

Kane başını sallıyor. "Onu görmezden gelip kalacağını umuyordum."

"Üzgünüm dostum. Gitmem gerek."

"Tabii, yarın görüşürüz."

Amberlyn'e dönüp bakıyorum. "Eve gittiğinden emin ol, tamam mı?"

Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Evet, ben sürüyorum."

"Harika, yarın görüşürüz."

"İyi geceler," diyor ben uzaklaşmaya başlarken, ama önce Amberlyn'in müziğin içinde kaybolmuş, gözleri kapalı, salındığı yere bakıyorum. Casey'nin dudakları çenesine yaklaştığında, oraya gidip dişlerini dökmekten başka bir şey istemiyorum ama yapamam. Olanlar bitti. Sonucu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece bununla yaşamak ve Casey Burke'ün bir daha değer verdiğim hiç kimseye zarar vermemesi için elimden gelen her şeyi yapmak zorundayım.

Özellikle Amberlyn.

Bir gece önce Kane bana mesaj atıp eve sağ salım vardıklarını ve Amberlyn'in güvende olduğunu söyleyene kadar uyumak gibi bir seçeneğim yoktu. Keşke gitmeseydim ama itibarımı korumak için gitmem gerektiğini biliyordum. Casey içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu ve Amberlyn'in önünde kendimi utandırma riskini göze alamazdım. Yapacağımı biliyordum, bu yüzden Kane'in durumu halledeceğine güvendim ve anladığım kadarıyla halletti de.

"Evet, onları ben . Amberlyn'i yatağa yatırdıktan sonra Fiona dışarı çıktı. Biraz öpüştük ve sonra tekrar içeri girdi."

Arabanın kapısına uzandım. "Casey hâlâ onun üzerinde miydi?"

Kane ellerini ceplerine sokarken başka tarafa bakıyor. "Evet, oldukça ev gibi görünüyorlar."

"Bu ne lan? Gitmeli miyim?"

Kane başını sallıyor. "Dostum, bilmiyorum ama istiyorsan git al ya da çeneni kapa. Bıktım artık bundan."

Ne otuzbirci ama! "Tanrı aşkına, sadece ne düşündüğünü soruyorum!"

"Benim ne düşündüğümün ne önemi var? Zaten yapmıyorsun."

"Ben de öyle! Şimdi dışarı çıkıyorum, bir şeyler yapıyorum ve Amberlyn'e onu öğle ya da akşam yemeğine götürmek istediğimi söylemek üzereyim."

Kane uzun bir nefes verirken topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Haklısın. Sadece bu işin kötü gitmesinden ve sonra eski haline dönmenden endişeleniyorum. Sadece senin için endişeleniyorum."

"Teşekkürler, artık bu konuda kendime gerçekten güveniyorum."

Kane omuzlarını silkiyor ve yüzündeki endişeyi görebiliyorum. Uzun bir nefes vererek, "Ona karşı dürüst ol, Dec. Ona doğruyu söyle. Eğer yürümezse o zaman... Bilmiyorum dostum. Sadece bana o münzeviye geri dönmeyeceğine söz ver."

Vücudum gerginlikten titriyor ama söz veriyorum.

"Vermeyeceğim." "Güzel, git o zaman. Git kadını getir."

Arabama binip yola çıkmadan önce ona bir el sallıyorum. Oraya varmadan önce on dakikam var. Arabayı sürerken kalbim göğsüme çarpıyor. Kafamda söylemek istediğim kelimeleri canlandırmaya çalışıyorum ama onları bilmiyorum. Kendimi bir kıza nasıl satacağımı bilmiyorum çünkü hiç satmak zorunda kalmadım. Onlar hep bana geldiler. Şimdi istediğim kız piyasadan çekilmiş ve elimde olmayabilir. Bu beni rahatsız ediyor ve saniyeler içinde direksiyonu çok sıkı tuttuğum için parmak eklemlerimin beyazı görünüyor. Bara girdiğimde içimi bir şüphe kaplıyor ve arabadan inmek istemiyorum.

Haftalardır konuşuyoruz. Her gün buraya geliyorum ve yemek yerken sohbet ediyoruz. Günümün en güzel zamanları. Eğer oraya gidersem ve o benim için aynı şeyi hissetmezse, o zaman her şey mahvolur. Yine de buraya gelecek miyim? Kane'e verdiğim sözü tutar mıyım? Bilmiyorum ama kendimi içeri girmekten vazgeçiremeden dışarı fırlıyorum ve içeri girerken kapıyı kilitliyorum. Kapı arkamdan kapandığında kafamı kaldırdığımda Amberlyn'in başını bara dayamış, kollarını önünde açmış, kenarda asılı durduğunu görüyorum.

"Bana aldırmayın, ilk tam gelişmiş İrlanda akşamdan kalmalığım."

Bara doğru ilerlerken kıkırdıyorum, yanına bir tabure çekip oturuyorum ve o, "Dün gece nereye gittin? Ortadan kayboldun."

Demek fark etti. Bu iyiye işaret. Gerçeği söylemek istemediğim için "Anneme biraz süt vermek için eve dönmem gerekti" dedim.

Bana bakıyor ve kalbim onun için çarpıyor. Gözleri cam gibi, yüzü kızarmış ve saçları darmadağın. Yolda ölmüş gibi görünüyor ama yine de benim için çok güzel. "Bunu yapacak hizmetçileriniz yok mu?"

Kıkırdıyorum. "Seviyorum."

"Peki bunu neden yaptın?"

Omuz silktim. "Eve neden gittiğime dair bir bahaneye ihtiyacım vardı."

Doğrulup gözlerimin içine bakıyor. "Benim için bir bahaneye ihtiyacın yok Declan. Sadece bana gerçeği söyle."

"O aleti her yerinde görmek istemedim."

Sadece göz kırptıyor ve sonra kaşları birbirine çarpıyor. "Kimin benimle ilgilendiği seni neden ilgilendiriyor? Ayrıca, o benim üzerimde değildi. Dans ediyorduk."

Başka tarafa baktım ve sonra "Çünkü öyle. Bundan hoşlanmıyorum."

Kafamı kaldırdığımda hâlâ beni izlediğini görüyorum. Ortalık ölü ama sessiz de. Her zamanki gibi müzik çalmıyor. Terlediğimi hissediyorum ve sırtımın ortasından aşağıya doğru akıyor. Beni sinirlendiriyor. "Kaba olacaksa kusura bakmayın ama beğenmemeye hakkınız yok. I senin için önemli olmamalı."

Alay ederken koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Declan, sen nişanlısın. Ne yapacağım konusunda söz söyleme hakkına sahip değilsin, özellikle de zaten bir sevgilin varken ve biz çıkmıyorken."

Ona doğru eğildim çünkü kesinlikle yanlış duymuştum. "Yine mi geldin?"

"Neyi anlamadın?" diye sorarken kafası karışmış görünüyor. "Biri var" kısmını. Ben nişanlı değilim."

"Ne? Evet, !" derken güzel yüzü buruşuyor. Başımı hızla sallıyorum.

"Hayır, değilim. Hiç nişanlanmadım."

Uzaklara bakarak, bir bardak alıp doldurmadan önce bir nefes veriyor. Ona susamadığımı söylemek istiyorum ama sonra benim için doldurmadığını fark ediyorum. Birayı yere koymadan ve başını tekrar sallamadan önce bardağı boşaltıyor. Bana bakarak işaret ediyor ve "Nişanlı değil misin?" diye soruyor.

"Hayır."

"Sik beni," diyor ve ben gülümsüyorum.

"Eğer teklif ediyorsan, önce seni yemeğe götürmek isterim. Belki öncesinde seni biraz daha yakından tanırım."

Ağzı yana doğru açılıyor, ama sonra geldiği gibi hızla düşüyor. Başını yavaşça sallıyor. "Keşke bekar olduğunu daha önce bilseydim çünkü şu anda biriyle görüşüyorum."

Çünkü'den sonra söylediği her kelimeyle beni bıçaklıyormuş gibi hissediyorum ama bunu görmesine izin veremem. Bu yüzden bakışlarını tutarak, "O zaman dur, seni bu akşam yemeğe ." diyorum.

"Beni götürüyor," diye fısıldıyor, bunu söylerken üzgün görünüyor. Bu sözlerden nefret ediyorum. İçimdeki her şeyle onlardan nefret ediyorum. Ona hayır demesi ve benimle gelmesi için yalvarmak istiyorum ama bu beni çaresiz gösterir. "İkinizle aynı anda çıkmak bana garip gelir. Bu ikiniz için de adil olmaz."

Parmaklarım kalçalarımı ısırırken başımı sallıyorum. "Sanırım daha erken davranmalıydım. Şansımı kaybettim."

Bara bakıyor, kenarıyla oynarken fısıldıyor: "Öyle deme."

"Neden?"

"Çünkü buna inanmak istemiyorum. Birbirimizi iyi tanımadığımızı biliyorum ama senden çok hoşlanıyorum Declan. Seni daha yakından tanıma fırsatını çok isterim."

Kaçmak ve saklanmak istiyorum. Ama aynı zamanda, onu bir daha asla böyle göremeyeceğimden korkarak asla ayrılmak istemiyorum. Burada, sadece biz, hayat harika. Bu duvarların hayat boktan ve bu beni çok rahatsız ediyor. Kalbim göğsümde kontrolden çıkıyor ve kan başıma hücum ediyor. Bunu ona söylemek istiyorum. Onun da aynı hislere sahip olduğunu bilmek, düşmemek için tabureye tutunmama neden oluyor. Sonra ne diyeceğimi bilemiyorum. Başını kaldırıp uzun, siyah kirpiklerinin arasından bana baktığında nefesim kesiliyor.

"Ben de senden
hoşlanıyorum." Az
önce bunu mu
söyledim?

Yavaşça uzun bir nefes verir. "Casey ve benim aramda ne olacağını bilmiyorum. Hiçbir şey olmayabilir, ama evet dedim, o yüzden buna saygı duymam gerekiyor," diyor ellerini gergin bir şekilde kavuştururken.

Başımı sallıyorum, bara bakıyorum. "Buna saygı duyuyorum." "Özür dilerim."

"Olma."

"Aramızdaki her şeyi mahvediyormuşum gibi hissediyorum," diyor kendinden emin bir şekilde, ben de uzanıyorum, elimi onunkine götürürken elim titriyor. Eli küçük, sıcak ve çok yumuşak. Bu beni sakinleştiriyor ama aynı zamanda vücudunun böyle hissetme olasılığı beni heyecanlandırıyor.

Bana baktığında gülümsüyorum. "Asla. Gururumun kırılmadığını ya da seni bekleyeceğimi söylemeyeceğim ama umarım sana kim olduğumu gösterme şansım olur."

"Ben de."

Bunu düşündüğümde daha iyi karşılıyorum. Belki de Casey'nin benim yanımda bir mum bile taşıyamayacağını bildiğim içindir. O evrenin sümüğü ve onunla çıkma düşüncesi beni korkutuyor.

Derin bir nefes alarak, "Bana bir söz ver Amberlyn," diyorum.

"Herhangi bir şey."

"Dikkatli ol," diye vurguladım, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. "Beni istediğin zaman ara, saati dert etme ve Fiona'ya nerede olduğunu bildirmek için her zaman mesaj at."

Kafası karışmış görünüyor ama kabul ediyor. "Tamam."

Kapı açılıp ikimiz de arkamıza baktığımızda saatin adamının içeri girdiğini görüyoruz, ellerimiz ayrılıyor, yavaşça birbirimizden uzaklaşıyoruz ve istemesem de gitme zamanımın geldiğine karar veriyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

NINE

Amberlyn

Bu az önce mi oldu?

Başım çatlayacak ve kusacakmışım gibi hissediyorum ama akşamdan kalma olduğumdan mı yoksa Declan'la yaşadıklarımın mı emin değilim. Ağlamak istiyorum ama aynı zamanda Fiona'yı kesmek istiyorum. Ama yine de sormam gerekirdi! Bunun yerine arkama yaslandım ve gerçekte sahip olamayacağımı düşündüğüm bir adama aşık olmama izin verdim. Yani, lanet olsun! Bu hiç adil değil. Hayat adil değil! Cidden, son birkaç ay zor geçti ve sonra bu mu? Gerçekten mi?

Sanırım Casey ile randevumu iptal edebilirim ama bu çok kaba olur. Ve biliyorum ki bir bahane uydurursam, bana teklif etmek için başka bir yol bulacaktır. Onunla çok az zaman geçirdim ama sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Çok açık, çok ısrarcı ve ondan hoşlanıyorum. Hoş, seksi ve komik biri ama Declan değil. Declan'ı gördüğüm andan beri ona karşı bir şeyler hissediyorum ve şimdi burada oturmuş bana karşı hisleri olduğunu söylüyor ve ben onu reddetmek zorundayım. Bu ne kadar adil?

Üstüne üstlük şimdi Casey burada ve Declan elini benimkinden çekiyor.

Yani, gerçekten, eğer biri bana aylar önce bu anı yaşayacağımı söyleseydi, ona gülerdim. En ulaşılmaz kişi olmaktan, beni isteyen sadece bir adam değil, aynı zamanda Mayo'nun kraliyet ailesine sahip olmaya geçtim. Cidden mi? Bu nasıl olabilir? Buna inanmakta zorlanıyorum ve bunun bir sarhoş rüyası olmadığından emin olmak için kendimi çimdikliyorum. Ağrı koluma vurduğunda, inliyorum. Lanet olsun.

Casey'nin geleceğini bile bilmiyordum ve görünüşe göre Declan onu gördüğüne sevinmemiş. Bu ikisinin arasında neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama öğrenmeye niyetim var. Öte yandan Casey öyle ya da böyle umursamıyor gibi görünüyor. Gözleri bende, yüzünde bir gülümseme ve elinde tek bir papatya var. Bugün de harika görünüyor. Sarı saçları dağınık ve yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor ama ben bunu seksi buluyorum. Barın etrafından dolanıp beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldığında kendimi nefessiz kalmış buluyorum. Güzel, baharatlı ve seksi kokuyor. Yüzüne baktığımda kendimi bok gibi hissetmeme rağmen gülümserken buluyorum. Eğilip dudaklarını yanağıma değdirirken gözleri parlıyor.

Biraz geri çekilmeye çalışıyorum çünkü Declan'ın bunu görmesini istemiyorum. Casey'ye sarıldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama o sırtıyor ve elinde bir papatya var. Tam olarak el sallayamıyorum.

"Bugün berbat görünüyorsun," diyor ve ben gülüyorum.

"Vay canına, teşekkürler." Kendimi onun kollarından kurtarıyorum ve Declan'ın orada olmadığını görmek için bara doğru bakıyorum. Pencereden dışarı baktığımda arabasının otoparktan hızla çıktığını görüyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kahretsin, her şeyi berbat etmiş olabilirim.

"Bu senin de seksi görünmediğin anlamına gelmez," diye fısıldıyor kulağıma.

Onu iterken gülüyorum ama o gitmeme izin vermiyor. Beni tekrar kollarına çekiyor ve gözlerimin içine bakıyor. Şaşırmış bir şekilde başımı kaldırıyorum çünkü daha önce hiç böyle bir muameleye maruz kalmamıştım ve bu çok garip. Çekiştirilmekten hoşlanmam ama Casey bunu çok yapıyor gibi görünüyor. Onu sadece bir gündür tanıyorum ve bir gecede beni hayatım boyunca öpüldüğümünden daha fazla öptü. Bu beni geriyor ama aynı zamanda bir ilişkinin olup olmadığını da merak ediyorum.

"Barda öpüşmek yok. Bu saçmalığı dışarıda hallet," diyor Fiona ve şaşkınlıkla yerimden sıçramama neden oluyor. Casey'nin kollarından sıyrılıyorum ve tezgahı siliyormuş gibi yapmak için bir bez parçası alıyorum. Barın etrafından dolanırken gülüyor, bir tabureye çıkıyor ve Fiona'ya bir bakış atıyor.

"Hiç yapmamış gibi davranma."

Fiona arkaya gitmeden önce ona orta parmağıyla bir işaret yapıyor ve beni onunla yalnız bırakıyor. Ona geri gelmesini söylemek istiyorum. Bugün onunla olmanın neden garip olduğunu bilmiyorum. Dün onunla çok rahattım. Alkol yüzünden mi? Yoksa Declan'ın bekâr olduğunu öğrendiğim için mi? Bu ne kadar boktan bir durum? Casey bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı. Evet, bana dokunma konusunda bazı temel kurallar koymamız gerekebilir ama o iyi bir adam. Bana papatya getirmiş. Ama yine de bir şeyler ters gidiyor. Bilmiyorum. Sadece garip hissediyorum.

"Sizi buraya getiren nedir?"

Gülümsüyor. "Sen. Bu gece için plan yaparız diye düşünmüştüm."

Ben de ona gülümsüyorum. "Elbette, ne yapmak istersin?"

"Nasıl istersen. Arabayla gezebiliriz, yemeğe gidebiliriz, benim evime dönebiliriz, ne istersen."

Bana cazip gelen tek şey akşam yemeği. "Akşam yemeği harika olur. Bu gece çalışmıyorum."

"Harika. Seni altıda alayım mı?"

Başımı salladım. "Bu iyi olur."

"Harika," diyor. Ayağa kalkıp barın üzerinden bana doğru eğiliyor. Beni öpeceğinden oldukça eminim, bu yüzden "Declan O'Callaghan'ı nereden tanıyorsun?" diye soruyorum.

Duraklıyor, güçlü kollarını bara dayamış bana bakıyor. "Birlikte okula gittik."

"Siz ikiniz iyi anlaşıyor musunuz?" Omuz

silkiyor. "Tabii, neden?"

"Sadece soruyorum."

"Konuşuyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, neredeyse her gün yemeğe geliyor."

Bana şüpheyle bakıyor ve bunun neyle ilgili olduğuna dair hiçbir fikrim yok. "Evet, dediğim gibi, okula birlikte gittik, eskiden arkadaştık ama artık pek değil. Artık pek dışarı çıkıp halkın arasına karışmıyor. O'Callaghan'ların geri kalanı gibi paranın aklını başından almasına izin verdi."

Buna bir an bile inanmadım ama yine de gülümsedim. "Geldiğinde bana iyi davranıyor ama sanırım onu o kadar iyi tanımıyorum."

"Evet, bok kafalının teki. Ona dikkat et," diyor tabureden atlamadan önce. "Akşam görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz."

Kapıyı arkasından kapatmadan önce bana son bir kez sırtıyor. Bara yaslanıp çenemi ellerime dayayarak konuşmamızı tekrar ediyorum. Bu neden garipti? Hatta zorla mı? Ve neden Declan'ın elimi tutuş şeklini düşünmeden edemiyorum?

"Tanrıya şükür, gitmiş."

Bir kez daha zıplıyorum ve Fiona'ya hoşnutsuz bir bakış gönderiyorum. "Ödümü kopardın."

Gülüyor. "Benim hatam."

"Merak etme," diyorum yanımdan geçerken, kolları bulaşık makinesinden aldığı plastik tepsiyle dolu. "Casey'den hoşlanmıyor musun?"

Bardakları dolaba yerleştirirken bana bakıyor. "Sinir bozucu biri. Onunla aynı okula gittim, bir süre de çıktık. İyi biri ama en sevdiğim kişi değil. Aslında ondan hoşlanmana şaşırdım. Tam bir ahmak. Onu görmezden gelmelisin."

"Nedenmiş o? Ne zaman ? Onunla çıkmam sorun olur mu?"

Fiona ellerini havaya kaldırıyor, avuç içleri bana dönük, bana bir bakış atıyor. "Vay be! Onunla mı çıkıyorsun?"

"Evet, beni yemeğe davet etti."

Tepsiyi barın üzerine bırakıyor ve ellerini önlüğüne siliyor. "Tamam, ilk olarak, ben on beş yaşındayken çıktık. Genelde sadece seksti."

"Onunla seks mi yaptın?" Nefes nefese kaldım. "Bu hiç hoş değil! Sen onunla yatmışken ben onunla çıkamam."

"Onunla çıkamamanın sebebi bu değil."

Kafam karıştı. "Ha? Bu hiç mantıklı değil. Sen benim kuzenimsin, en iyi arkadaşımın... Seninle yattıysa neden benim peşime düşsün ki?"

Fiona sadece bana bakıyor, gözleri o kadar uzun süre benimkileri tutuyor ki bir şey söylemem gerekip gerekmediğini bilemiyorum. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor ve ben ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. "Dinle, Casey'nin bir geçmişi var. Senin onun geçmişini bilmediğini ve ona adil bir şans vereceğini düşünebilir. Bu kasabadaki kadınların çoğu zaten biliyor ama ben bunun olmasına izin vermeyeceğim. Dediğin gibi, sen benim kuzenimsin, en iyi arkadaşımın, yani olmaz."

Bakışlarımı tutmaya devam ederken kalbim hızlanıyor. "Ne? Ne geçmişi?"

Fiona bir nefes verir. "Kızma, tamam mı? Onunla gerçekten çıkacağını düşünmemiştim. Dün gece sadece eğlendiğimizi ve onun şehirdeki en iyi dövmeçi olduğunu sanıyordum. Şimdi görüyorum ki seni kör ediyor ve

onunla çıkmaya izin vermem mümkün değil. Yani, bu senin seçimin, ama kesinlikle yapmamı tavsiye ederim."

"Neden sen? oluyor?" "Birine tecavüz etmekle suçlandı."

Kalbim yerinden çıkacak. Kesinlikle olmaz. Casey mi? "Affedersiniz?"

"Bu kanıtlanmadı. Sadece söylentiler var ama evet. Çoğunlukla herkes buna inanıyor."

Kalbim çarpıyor, boğazım kuruyor ve kendimi kirli hissediyorum. "Bana dokunmasına izin verdim."

Dün gece neden bir şey söylemedin?"

"Kane oradaydı, ben oradaydım, hiçbir şey olmayacaktı ve dediğim gibi, ondan gerçekten hoşlandığımı düşünmüyordum Amberlyn. Seksi olduğunu anlıyorum ama sadece biraz şakalaştığınızı düşünmüştüm."

O konuşmasını bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Öyleydin ama ondan hoşlandım."

İyi biri olduğunu düşünmüştüm."

Fiona omuzlarını silkiyor. "O büyüleyici biri. Bana hiç kötü davranmadı. Bu yüzden inanmakta zorlanıyorum ama kızı tanıyanlar bunun doğru olduğunu iddia ediyor."

"Kız mı?"

"Lena O'Callaghan."

Declan'ın kız kardeşi. "Oh lanet olsun."

Fiona başını sallıyor. "Evet, pek hoş değildi ama birçoğu örtbas edildi çünkü Lena on sekiz yaşında biriyle dışarıdaydı, on beşinde içiyordu. Görünüşe göre adam onu kapının dışında bırakmış, sarhoş ve kendinden geçmiş bir halde. Lena gardiyanlar tarafından bulunmuş ve annesi onu yatağına yatırırken Lena'nın kalçalarında morluklar ve çizikler olduğunu fark etmiş. Onu kliniğe götürmüşler ve tecavüze uğradığını söylemişler ama annesi onu yıkadığı için kanıt bulamamışlar. Herkes onu Casey'le görmüş ama Casey hala onun yapmadığını iddia ediyor. Kimsenin ona inandığını sanmıyorum. Lena ne olduğunu hatırlamıyor, bu yüzden suçlamada bulunamadılar. İhtiyar O'Callaghan yıllardır onu kasabadan çıkarmaya çalışıyor. Son duyduğuma göre, gitmesi için ona para ödemeyi teklif etmiş. Ama gitmeyecek."

Nedenini bilmek isterken başım dönüyor ve tekrar kusacakmışım gibi hissediyorum. Bu delilik. Bana dokunan, bana dövme yapan ve beni open adam görünüşe göre bir kıza tecavüz mü etmişti? Onu sarhoş bir halde kapının önüne mi bırakmış? Ve ben o adamla çıkmak üzereydim? Başımı sallayarak bara yaslandım, sonra haykırdım ve ayağa kalktım. Tam bara yaslandım.

Yeni dövmemin olduğu yerde. Hassas cildimi ovuşturarak Fiona'ya bakıyorum. "Onunla çıkamam."

"Hayır, yapamazsın. Annemle babam küplere biner. Annem onu barda bile sevmiyor."

"Vay canına. Keşke onun yanına gitmeme hiç izin vermeseydin."

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey düşünmedim. Yani, Declan'dan hoşlanıyorsun. Birbirlerine tamamen zıtlar."

Haklıydı. "Evet, sanırım. Declan'ın ondan nefret etmesine şaşmamalı."

"Evet, Kane de öyle. Okuldayken hepsi aynı hurling takımında oynardı. Casey Lena'yla böyle tanıştı. Bu olaydan önce onu sevdiğini ve daha bir sürü şey söylediğini iddia etti ama babası bunu kabul etmedi. Casey'nin Lena için yeterince iyi olmadığını söyledi. Böylece birbirlerini gizlice gördüler. Lena hiç seks yapmadıklarını iddia etti, Casey de öyle, ama eğer yapsalardı başı belaya girebilirdi. Yani kimse gerçekten bilmiyor ama tam bir skandaldı."

Tüm karşısında şaşkına döndüm. Dünyada bu tür şeylerin her zaman olduğunu biliyordum ama hiç yüz yüze gelmemiştim. İçim titriyor ve buna inanamıyorum. Ayrıca, ona ne diyeceğim? Yani, bu delilik. Ona gerçeği söyleyeyim mi, evet, tüm bunların bir aldatmaca olma ihtimali var, ama öyle olmama ihtimalini göze alamam mı? Yani, bu ona karşı ne kadar adil olur? Bana karşı hep iyi davrandı ve ben bir dedikodu yüzünden onu silip atacağım. Aynı zamanda, ya Shelia Teyze bunu yasaklarsa? Yetişkin bir kadın olduğumu biliyorum ama ona saygı duyuyorum. Tanrı aşkına, neden böyle bir şeyle uğraşıyorum ki? Doğru olup olmadığını bilemem ama Casey Burke'e eskisi gibi bakamayacağımı biliyorum. O benim için mahvoldu.

"Bu delilik."

Fiona plastik tepsiden yere dökülen suyu silerken başını sallıyor. "Evet, Declan'ın nişanlandığı söylentileri ortaya çıkmadan önce kasaba bir yıl boyunca bu konuyu konuştu."

"Bu arada, bu doğru değil."

Bana baktı. "Ne?" "O nişanlı değil."

"Evet, öyle," diye ısrar ediyor.

"Hayır, bana öyle olmadığını söyledi. Bana çıkma teklif etti."

Yavaşça ayağa kalkarken gözleri büyüyor. "Viski Prensi, Declan O'fucking-Callaghan sana çıkma mı teklif etti?"

Başımı sallıyorum, gözlerim kocaman, "Evet" diyorum.

"Ne dedin sen?" diye bağıyor.

"Hayır" dedim. Casey ile çıkıyordum! İkişyle de çıkarsam sürük olacağımı düşündüm!"

Fiona'nın elleri havaya kalktı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Viski Prensi'ne hayır diyemezsin! Deli misin sen? Bu seni nasıl sürük yapar? Aynı anda birden fazla erkekle çıktım. Kötü olanları ayıklamalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu işte yeniyim, unuttun mu?" "Evet ama yine de hayır dediğine inanamıyorum."

"Evet, ben de yapamam," diyorum nefesimi bırakırken. "Onunla da her şeyi mahvettiğime eminim. Casey o buradayken geldi."

"Ack, ve o ona vurmadı mı? Genelde aynı yerde birlikte yaşamazlar."

Başımı sallıyorum, zihnim hala tüm bu olanlardan dolayı bir mil yol kat ediyor. "Hayır, öylece gitti. Bana veda bile etmedi."

Ve kendimi çok... çok... kaybolmuş hissediyorum. Casey ya da Declan konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Elbette Casey ile randevuyu iptal edeceğim ama Declan'ı arayacak mıyım? Ona Casey ile çıkmak istemediğimi ve onunla çıkmak istediğimi söyleyecek miyim? Beni görmek isteyecek mi?

"Çok üzgün görünüyorsun Amberlyn. Bundan nefret ediyorum. Özür dilerim. Sana neden söylediğimi anlamalısın."

Başımı sallayıp kuzenime bakıyorum. Dudaklarını oynatıyor ve onun da benim için endişelendiğini anlayabiliyorum. "Hayır, biliyorum ve Casey'nin hiç şansı olmadığını düşünüyorum. Ben Declan'ı gerçekten isterken olmaz."

Yanıma geldi ve kollarını bana doladı. Rahatlamaya ve sevgiye ihtiyaç duyarak ona doğru eğildim. Başımı omzuna yaslayıp "Umarım beni hâlâ istiyordur" diyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Casey içeri girdiğinde hala önlüğümü giyiyordum. Bara doğru ilerlerken kaşları birbirine yaklaşıyor ve midem bulanıyor. , saçları taranmış ve kıyafetleri düzgünce ütülenmişti. Gerçekten çabalamıştı ve ben de planlarımızı iptal etmek üzereydim ama bu ne ona ne de bana haksızlıktı. Casey'nin gerçekten bir şansı olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Düşündükçe, böyle düşünmekle aptallık ettiğimi daha iyi anlıyorum. Ayrıca karakter yargılarım üzerinde de çalışmam gerekiyor. Beni ilk öptüğünde

ama hayır, onu bana annemin gönderdiğini sanıyordum. Blah, çok safım.

Bara yaslanarak bana doğru uzanıyor ama ben yolundan çekiliyorum.

Fark edip etmediğinden emin değilim ama yine de sırtarak "Hazır mısın?" diye soruyor. "Hey, pardon, hemen dışarı çıkabilir miyiz?"

"Gitmek için mi?" diye soruyor ben barın etrafından dolanırken. Yanından geçip yan kapıdan çıkarken ona cevap vermiyorum. O da arkamdan geliyor ve kapıyı kapattığımda neredeyse üzerimde yükseliyor. "Neler oluyor?" diye sorduğunda kollarımı kavuşturarak bir adım geri çekiliyorum.

"Üzgünüm ama bu gece ya da herhangi bir gece seninle çıkamam," diyorum usulca ve yüzünün yavaş yavaş şaşkınlıktan kızgınlığa dönüşmesini izliyorum.

"Hayır mı?"

"Hayır, Casey. Sana söz vermem haksızlıktı. Senden etkilenmeme ve seni bir insan olarak sevmeme rağmen, bir süredir başka biriyle görüşüyorum."

"Görmek gibi mi?"

"Evet, onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyordum ama bugün bana hissettiğini söyledi ve ona değer verdiğim için, böyle bir arzum yokken seninle bir şeyler başlatmaya çalışmanın adil olmayacağını düşünüyorum."

Alay ediyor. "Bu tam bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Fiona sana bizden bahsetti, sonra da muhtemelen sana Lena'dan bahsetmiştir. Bu doğru değil, biliyorsun. Ona dokunmadım."

"Bunu anlıyorum ama kuzenimle yattın ve bu benim için çok garip."

"Yüzyıllar önceydi!" diye yakınıyor. "Ondan hiç hoşlanmıyorum bile. Ben seni istiyorum."

"Aynı şekilde hissetmiyorum. Özür dilerim."

"Neden yalan söylüyorsun?" diye soruyor kuşkuyla ve kalbim hızlanıyor. Omuzları gergin, gözleri öfkeyle parlıyor ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama biraz korkuyorum. Buraya onunla gelmemeliydim. Kapıya doğru bakarak Fiona'ya dışarı çıkması için yalvarıyorum. Casey'ye dönerek, "Çıkmayacağım. Seni üzdüğüm için üzgünüm ve senin için en iyisini diliyorum ama aramızda hiçbir şey olamaz."

"Beni istediğini biliyorum."

Başımı sallıyorum. "Özür dilerim, bilmiyorum. Sanırım kendimi diğerine karşı bir şeyler hissetmekten alıkoymak için seninle dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum.

kişi. Bu konuda kendimi bok gibi hissediyorum ama hiçbir şey olmayacak."

"Aramızda bir şeyler hissediyorum. Bunu istediğini biliyorum."

"Hayır, aslında bilmiyorum-"

Cümlemi bitiremeden yüzüm ellerinin arasında ve dudakları dudaklarıma değiyor. İtirazım dudaklarında kayboluyor. Onu itmeye çalışıyorum ama o beni tutkuyla, diliyle öpüyor. Yüzümü demir gibi kavırıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki canım acıyor. Yumruğumu göğsüne vururken gözlerim yaşlarla doluyor ama o vazgeçmiyor. Elleri yüzümde sıkılaşıyor, tırnakları derime batıyor ve ben haykırıyorum. O da bundan faydalanarak dilini ağzımın içine daha da sokuyor. Sigaranın bayat tadından kusmak istiyorum ama bunun yerine tek mantıklı şeyi yapıyorum.

Kasıklarına diz çöktüm.

Casey homurdanarak ağzını benimkinden ayırıyor ve beni itiyor. Dengemi kaybedip bir çığlıkla kıcımmın üstüne düştüm ama o "Seni lanet olası orospu!" diye bağırırken hızla ondan uzaklaştım.

Kalbim boğazımda, gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor ve yüzüm acıyla zonkluyor.

"Her şey yolunda mı?"

Casey "Siktir git" diye bağırırken sola baktığımda bir figürün bize doğru yürüdüğünü görünce sıçradım.

Ama o kişi ışığa çıkana kadar bize doğru gelmeye devam ediyor. Onun Kane olduğunu gördüğümde, yukarıdaki cennete şükrediyorum.

"Amberlyn, iyi misin?"

"Evet, tamam," diyorum yavaşça ayağa kalkarken.

Casey, "Kendi işine bak, Kane," diye uyarıyor ama Kane onu duymazdan gelerek beni süzüyor.

"Emin misin?"

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum ama yüzümdeki izleri görmüş olmalı ki Casey'ye bir bakış fırlatmak için arkasını dönüyor. Casey'nin elleri havaya kalkıyor ama daha bir şey söyleyemedi Kane'in yumruğu yüzüne çarpıyor. Yüzünü tutarak yere düşerken şaşkınlıkla çığlık atıyorum.

"Defol git buradan, Casey, ve bir daha geri gelme. Ona bir daha asla bakma. Sakın adını bile ağzına alma. Eğer yaparsan canını yakarım, seni otuzbirci."

Casey bana bakmadan önce ayaklarını sürüyerek ayağa kalkıyor. Sanırım bir şey söyleyecek ya da Kane'e vuracak, ama dürüst olmak gerekirse, yapması aptallık olur. Kane bir adım atıyor

Casey geri çekildi ve "Siktir git" dedi. Ve sonra Casey gitti.

Kane bana dönerek yüzümü avuçladı. "İyi olduğuna emin misin?"

Fiona çok şanslı. Kane inanılmaz biri ve yanımda olduğu için ona her zaman minnettar olacağım. Başımı sallayarak, "Öyleyim. Söz veriyorum."

"Sana başka bir yerde dokunmadı, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, beni öptü, taşaklarına diz çöktüm ve sonra sen ortaya çıktın."

Kane gülüyor. "Aferin kızıma!"

Sıcaktan yanan yanaklarımı avuçlarken gülümsüyorum. "Geldiğine sevindim."

"Evet, ben de."

Dudağım titremeye başladığında Kane bana doğru bir adım atıyor, kahve rengi gözleriyle bana bakarken elleri kollarımda. "Ne oldu?"

"Bunun inanamıyorum. Neden bu kadar aptalım?"

Kollarını bana sararken gözleri yumuşuyor. "Hayır, hiç de aptal değildin. Bunun için endişelenme. Yarın yeni bir gün ve Casey sana bir daha asla dokunmayacak. Eğer dokunursa, onu öldürürüm."

Gülümsüyorum ama sonra başımı yavaşça sallıyorum. "Neden buraya onunla yalnız geldim?"

Kane kollarını nazıkçe bana doluyor ve dudaklarını şefkatle şakağıma bastırıyor. "Şşşt, sorun yok. Her şey bitti."

Evet, bitti ama bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Onunla bir yere gitmeyi asla kabul etmemeliydim. Ona içeride söylemeliydim ama bunun yerine şansımı denedim. Şimdi yüzüm acıyor ve kendimi tecavüze uğramış hissediyorum. Tüm bunların ötesinde, Declan'ı düşünmeden edemiyorum. Bunu bana asla yapmayacağını. Casey'nin bana davrandığının aksine, bana prensesi gibi davranacağından nasıl da eminim. Bunun olmasına nasıl izin verdim? Gözyaşlarıyla dolu gözlerimin arasından Kane'e bakarak, "Sadece bu değil. Declan'la da işleri berbat ettim."

Başını sallarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Eminim bunu düzeltebilirsin."

Sana çok kızgın Amberlyn."

Umutla, "Sence?" diye sordum.

"Biliyorum, bu yüzden endişelenme. İçeri girelim, yüzünü temizleyelim ve sonra yarın yeniden başlayabilirsin. Yarın güneş parlayacak, sen de öyle olmalısın."

Sarsılarak duraklıyorum ve az önce mırıldandığı sözler karşısında tamamen şok olmuş bir halde hızla ona bakıyorum. Göğsüm kabarıyor, kalbim göğsüme çarpıyor ve az önce duyduklarım neredeyse inanamıyorum.

"Annem hep böyle derdi."

"Benimki de öyle." derken ağzı sıcak bir sırıtışla kıvrılıyor. Harika anneler benzer düşünür."

Kolunu omzuma doluyor ve ön girişe doğru yürürken tüm vücudum karıncalanıyor. Hala mırıldandığı sözlerin etkisindeyim. Annemin sözleri. Bazılarının ruhlara ve hayaletlere inanmadığını biliyorum ama ben inanıyorum ve annemin Kane'in kulağına fısıldadığını düşünmeden edemiyorum. Karşılığında içimi bir rahatlama kaplıyor ve yarının daha iyi olacağını biliyorum.

Çünkü o bana göz kulak oluyor.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

TEN

Declan

Neden burada olduğumdan emin değilim ama buradayım.

Bu benim için bir alışkanlık haline geldi. Planladığım öğle yemeği boyunca çalışıyorum, tüm çalışanlarımın çalıştığından emin oluyorum, bana gönderilen aptalca evrak işlerini yapıyorum ve sonra Céad Míle Fáilte'ye gitmek için arabama biniyorum. Alışkanlıkların yarattığı oldum, ya da belki de sadece cezalandırılmaya aç biriyim. Emin değilim ama daha ne olduğunu anlamadan arnavut kaldırımından kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Ve işte orada.

Her santimini saran yıpranmış kot pantolonu ve dönüp bana baksa göğüslerinin güzel bir görüntüsünü ortaya çıkaracağını bildiğim yeşil atletle her zamanki gibi seksi görünüyor. Saçları aşağıya, sırtının ortasına kadar uzanıyor ve rafa bir şişe koymak için uzandığında, gömleğinin yükseldiği yerden tenine bir göz atıyorum.

Tanrı aşkına, bu kötü bir fikirdi.

Tabii ki kalbim hızlanıyor, aletim bir mermer parçasından daha sertleşiyor ve nefesim kesiliyor. Döndüğünde, beni selamlamak için yüzünde bir gülümseme var, ama sonra gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünü şaşkınlık kaplıyor. Yavaşça

Gülümsemesi azalıyor ve ben de aynısını yaparken o da bara doğru gelmek için hızla üzerindeki merdivenden iniyor.

"Hey."

Tabureye oturuyorum ve önümde duran menüye uzanmadan önce "Nasılsınız?" diyorum. Gerilim çok yoğun. Onu yakınımda hissedebiliyorum ve ona dokunmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Kirpiklerimin arasından, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanmadan önce ellerini ceplerine sokmasını izliyorum.

"Bugün geleceğini düşünmemiştim."

Yukarı bakıyorum ve baktığımda keşke bakmasaydım diyorum. Yüzü kızarmış, gözleri parlıyor ve Tanrım, göğüsleri neredeyse gömleğinden dışarı fırlıyor. Baş döndürücü. Acıyor ama gözüm arkasında duran papatya vazosuna takılınca daha da acıyor. Onların o lanet olası salaktan geldiğini varsayıyorum ve "Yemek yemeliyim" derken hızla başka tarafa bakıyorum.

Bunun niyetimden biraz daha sert çıktığını biliyorum, bu yüzden başımı kaldırıp onun hüzünlü bakışlarıyla buluşuyorum ve ekliyorum: "Ve seninle vakit geçirmekten hoşlanmamın da bir zararı yok."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve yanaklarında izler olduğunu fark ediyorum. Kesikler, belki. "Yüzüne ne oldu?"

Elindeki kâğıda uzanırken gözlerini kaçırıyor. Bana bakmadan, ki bu onun yapacağı bir şey değil, "Önemli değil, geldiğine sevindim. Bugün süzme turtamız var, en sevdiğin. Biraz ister misin? Birayla belki?"

"Elbette, sorun değil" diye cevap veriyorum. Siparişimi yetiştirmek için hızla çalışıyor, bakışlarımla hiç karşılaşmıyor, hatta benimle konuşmuyor bile. Tekrar papatyalara bakıyorum ve onları görünce gözlerimi deviriyorum. Randevusunun nasıl geçtiğini sormak istiyorum, Casey'i almaya giderken bir araba çarptığı için gidemediklerini söylemesini umuyorum, ama bu değilse cevabı bilmek istemiyorum. Onun yerine, "Güzel çiçekler." diyorum.

Onlara bakar ve başını sallar. "Evet."

Öyle mi? Ondan alacağım tek şey bu mu? Neler olduğundan emin değilim ama bu hiç hoşuma gitmiyor. "Amberlyn."

"Öyle mi?" diyor barı yıkarken, hâlâ bana bakmıyor. "Bana hızlıca bakabilir misin?"

Bana bakmadan önce eli barın üzerinde durdu. "Ne var yok?"

Bakışlarını tutuyorum ve bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. "Her şey yolunda mı?" "Evet," diyor barı silmeye geri dönmeden önce.

"Emin misin? Tuhaf davranıyorsun."

Başını sallıyor. "Evet, sadece biraz iş yapmaya çalışıyorum. Üzgünüm, yorgunum."

Evet, o koyun kesen herifle eğlenmekten. Turtamı bıçaklarken kanım kaynamaya başlıyor, ağzıma atıyorum, yerken tadına bile bakmıyorum. Ben bitirdiğimde hiçbir şey söylenmiyor ve o tek bir mikrop bile kaçırmamaya dikkat ederek barı titizlikle temizliyor. Bu sinir bozucu ve tüm bunların aptallığından dolayı çılgılık atmak istiyorum. Yani ben onunla çıkmayı kafama koymuşken o başkasıyla çıkıyor... Bu arkadaş olamayacağımız anlamına mı geliyor? Çatalımı yere bırakıp dik oturuyorum ve tam da bunu söylemek niyetiyle ona bir bakış fırlatıyorum ama bunu yapmadan Fiona içeri dalıyor.

"Nasılsın, Declan!"

Çatalımı geri almadan önce başımı sallıyorum. "Nasılsınız?"

Yemeye başlamak için yere bakıyorum ama ağzıma bir parça turta atmadan Fiona, "Amberlyn, bunları neden hâlâ atmadın?" diye bağıyor.

Amberlyn'in başını salladığını görmek için tam zamanında bakıyorum. Bu da neydi böyle? Fiona bana bakıyor ve sonra yavaşça Amberlyn'e dönüyor, gözleri kocaman.

"Tamam," diyor eğilirken, sanırım bir şey almak için, ama sonra Amberlyn'in de aynı anda eğildiğini fark ediyorum. Bu tam bir gaz! Ayağa kalkıp bara baktığımda onları küçük kız öğrenciler gibi fısıldaşırken buluyorum.

"Sırlardan arkadaş olmaz hanımlar."

İkisi de ayağa kalkmadan önce şaşkınlıkla bana bakıyorlar. Fiona "Ayakkabılarımı bağlamama yardım ediyordu" diye gevelerken Amberlyn bana bakıyor.

Parlak pembe ayak parmaklarını görmek için aşağı bakıyorum. "Parmak arası terlik giymişsin." Fiona yüksek sesle kahkaha atarken Amberlyn dudağını ısıyor. "Evet,

Bizi yakaladın. Bugün çok seksi görünüyorsun, Declan. Yüzümüz kızardı!"

Amberlyn'in böyle düşündüğünü düşünmek beni son derece memnun etmekten başka bir işe yaramayacak olsa da, Fiona'nın yalan söylediğini biliyorum. "Bırak artık, Fiona. Umurumda değil. Gidebilirim, böylece siz de özel konuşmanızı yapabilirsiniz."

"Hayır, yemeğini bitir. Ben gidip uzanacağım. Çok yorgunum."

"Tamam, ben hallederim," diyor Fiona biramı doldururken. Amberlyn'in dönüp bana bakmadan önce bezi lavaboya atmasını izliyorum. "Yarın burada olacak mısın?"

"Elbette."

"Tamam, yarın görüşürüz" demeden önce bana küçük bir gülümseme veriyor. "İyi uykular."

Yanaklarına renk gelirken gülümsemesi büyüyor. "Teşekkürler."

Arkasını dönüp uzaklaşmasını izlerken sırtıyorum, ama sonra durup vazoyu alıyor ve kutuya atıyor. Arkasına bakmıyor ve bunu neden yaptığını anlamaya çalışmam için beni yalnız bırakıyor.

"Onun nesi var?"

Fiona omuz silkerek buzdolabına doğru ilerliyor ve Amberlyn'in getirdiği biraları doldurmaya başlıyor. "Yorgunum sanırım. Dün gece geç saatlere kadar çalıştık."

Ne? "Casey ile çıktığını sanıyordum."

Fiona sadece bir saniyeliğine duraksadı ama ben yakaladım. "Evet" dediğinde yalan söylediğini biliyordum.

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama söylemeyeceği çok açık. "Yani çalıştı ve dışarı mı çıktı?"

Bana bakmadan başını salladı. "Elbette." "Bana yalan mı söylüyorsun?"

Suçlulukla başını kaldırıyor. "Evet, bununla işin bitti mi?"

Tabağıma uzanıyor ve ben bir şey söyleyemeden arka tarafta kayboluyor. Oyunu ne bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Amberlyn'i önemseydiğimin farkında değil mi? Onu dışarı çıkarabilmeyi, bu lanet barın dışında tanımayı çok istediğimi? Dışarı çıktığında hâlâ bekliyordum ve sanırım beklemeyeceğimi düşündü.

"Evet, hâlâ buradayım."

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Ne istediğini bilmiyorum Declan. Bir şey söyleyemem."

"Neden?"

Omuz silkıyor, bana bir daha bakmıyor. Bana Amberlyn'i hatırlatıyor. Kuzenden çok kız kardeş gibi davranıyorlar. Birbirlerini kayırıyorlar. "Hiçbir fikrim yok."

Ona bakıyorum. "Yine mi yalan söylüyorsun?"

Gür dudaklarında oynayan bir sırıtışla başını sallıyor. "Elbette."

Umutsuz olduğuna karar vererek barın üzerine biraz para bırakıyorum ve sonra gitmek için dönüyorum.

"Ondan vazgeçtin mi?"

Duraksıyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Amberlyn konusunda Casey yüzünden mi pes ettin?"

"Sadece bir gün oldu, Fiona. Umarım ." "Ve sonra ona çıkma mı teklif edeceksin?"

Başımı sallıyorum, yüzüm renkleniyor. "Benim planım da bu."

Bara yaslanırken bana tüm yüzünü aydınlatan geniş bir sırıtış fırlatıyor. "Bu iyi bir plan."

Ağzım kenara çekiliyor ve yere bakıyorum. Bir şekilde bana Casey ile aramızdaki ilişkinin uzun sürmeyeceğini söylüyormuş gibi hissediyorum ve sadece bu bile kapıdan çıkıp arabama doğru koşmama neden oluyor.

İçki fabrikasına döndüğümde, annem telaşla içeri girdiğinde işime yetişmeye çalışıyordum. Onu gördüğüme şaşırdım, ama kız kardeşim arkasından içeri girince daha da şaşırdım. Lena neredeyse benim kadar uzun, bir deri bir kemik, uzun sarı saçları ve buz mavisi gözleri var. Yüzünde keskin açılar var ama erkeklerin aval aval baktığı gür, pembe dudakları var. Bir buz prensesine benziyor ve Casey olana kadar ona böyle seslenirdim. Olanların hep benim hatam olduğunu düşündüm. Casey'i buraya getiren bendim; numarasını istediğinde ona veren bendim. Masum olduğunu düşünmüştüm. Okulda yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Casey tarih dersinde çok kötüydü. Daha önce sınıfta kalmış ve tekrar etmek zorunda kalmıştı. Lena hep A alan bir öğrenciydi. Çok geçmeden hepsinin yalan olduğunu öğrendim. Kız kardeşimin yanına girmek istiyordu.

Fakir bir aileden geliyor. Babası o doğduğunda onları terk etmiş ve annesi her zaman çok hasta olduğu için ona bakmak ve okul boyunca iki işte çalışmak zorunda kalmış. Ancak, bunun hayatına müdahale etmesine asla izin vermedi. Her zaman parlak bir gülümsemesi vardı; mutlu ve kaygısızdı. Harika bir dosttu, sahada birlikte oynamak eğleneliydi ama içeri girip ellerini Lena'nın kılere kenetleyerek onunla evlenmek istediğini söylediğinde her şey bir anda durdu. O kadar genç, o kadar masum ve o herife sıırıslıkam aşıkı ki. Bugün hala o kadar sinirleniyorum ki kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Bazen kendimi herkesten geri çekmemin bir başka nedeninin de o olduğunu düşünüyorum. Bir insan nasıl olur da arkadaşınız olduğunu iddia eder, ama sonra arkanızdan küçük kız kardeşinizi takip eder ve sonra ona tecavüz eder? Bu korkunç bir şey ve hala bunun onun başına geldiğine inanamıyorum. İçi de dışı da çok güzel bir insan ve olanlara rağmen hala gülümsüyor.

Bana Amberlyn'i hatırlatıyor.

Sandalyemde arkama yaslanarak, "Anne, Lena, sizi getiren nedir?" diye sordum.

İçki fabrikası mutfağa giden yol üzerinde değil ki. Beş dakikalık bir yol ve buraya hiç gelmiyorlar. Annem masama doğru gelirken gülümsüyor. İçimden bir ses söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini söylüyor. "Beyaz Balo düzenlediğimizi söylemek için geldik!"

Evet, hiç hoşuma . İnleyerek, "Tanrı aşkına, neden?" diyorum. "Declan! Ağzını topla!" diye azarlarken Lena kıkırdıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Özür dilerim anne ama neden? Neden bunu yapmak zorundasın?"

"Çünkü biz istiyoruz! Bir ay sonra 19'unda olacak şekilde ayarlandı. Lena size bir tarih bulmanızda yardımcı olacak."

Ellerini mutlulukla çırpıyor. Lena kıs kıs gülerken yüzümü buruşturuyorum, gözleri muziplikle parlıyor. "Cehenneme kadar yolu var. Benimle gelecek birini bulmak için yardıma ihtiyacım yok anne!"

Gülümseyerek beni başından savdı. "Şey, eğer istersen, yardım edeceğini söyledi."

Lena gülümsüyor. "Evet Dec, eminim arkadaşlarımdan biri Viski Prensi'yle çıkma şansına bayılacaktır."

Bir çocuk gibi dilimi ona doğru uzatıyorum ve o da sırtarak bana karşılık veriyor. Ona ters ters bakarak, "Hiç umut yok! Bunu kendim de yapabilirim!"

"Tamam, güzel. Kane'e de aynısını söyle ve lütfen birini getirdiğinden emin ol. Baban çok fazla dışarı çıktığın için seni biriyle görmek konusunda çok kararlı."

"Evet, sanırım Céad Míle Fáilte'deki yemeklerden daha iyi bir şey var, değil mi Dec?" Lena alay ediyor ve ben de ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum ama annemle başımı belaya sokmak istemiyorum. Bu yüzden gülümseyerek, "Belki de öyledir." diyorum.

Kapıya doğru giderken gülüyor. Annem "Lütfen birini getirmeyi unutma" demeden önce bana sıkıca gülümsüyor.

"Anne! Ben gidiyorum. Yapacak işlerim var ve bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum."

Dönerken gözlerini deviriyor. "Babana çok benziyorsun, iyi ve kutsal olan her şey için, beyaz giydiğinden emin olur musun!"

Ve sonra gitti. Ben de sevindim, çünkü o olmasaydı daha da götlük yapacaktım. Tanrım, beni çıkarıyorlar ve onları gördüğüme neden sevindiğimi merak ediyorum. İşe geri döndüğümde aklım Amberlyn'le ilgili düşüncelerle bulanıklaşıyor. Ona Casey'yi sormak için en uygun zamanın ne zaman olacağını merak ediyorum. Umarım Fiona'nın ima ettiği gibi işler çabucak kötüye gider de ben de araya girip Amberlyn'e bir erkeğin nasıl gerçekten gösterebilirim. Hâlâ endişeleniyorum.

ama Fiona'nın her şeyi kontrol altında tuttuğunu hissediyorum. Kuzeninin tecavüzcü bir pislikle çıkmasına izin verme kararını sorgulamak istiyorum ama bu onu ilgilendirir, beni değil. Ama ona yanlış bir şey yaptığı an, bu benim işim olacak.

Siktiğimin aleti.

Kapı açıldığında, Kane'in elinde viski şişesi ve iki fincanla bana doğru geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Saate bir göz attım. İşimizin bitmesine daha çok var ve iş saatlerinde içki içilmesine karşı olan biri değilim, ama yine de yapacak çok işim var.

"Cennette sorun mu var?" Yüzü de uzun olduğu için soruyorum.

Önümdeki koltuğa çöküp ikimize de birer kadeh viski doldurduktan sonra bardağını kaldırırken cevap vermiyor. Ben de onunkini ortalıyorum ve bardağı dudaklarıma götürüp sıcak likörden doyurucu bir yudum alıyorum. Memnuniyet dolu bir ses çıkararak fincanımı yere bıraktım. "Ne var ne yok?"

"Kızma, tamam mı?"

Bir nefes veriyorum ve başımı sallamadan önce bir yudum daha alıyorum. "Bunu söylemeden nefret ediyorum çünkü kızacağımı biliyorum."

Başını sallar. "Elbette, elbette, ama durumu hallettiğimi anlamalısın. Ayrıca, sana daha önce söyledim ama dün gece zil zurna sarhoş oldum, barda uyudum ve işe geç kaldım. Bütün gün işle boğuştu ve bu konuda sana geri dönecek zamanım olmadı. Bunu telefonda da söylemek istemedim."

Konuşması bittiğinde sinirlenmişim. "Lanet olsun, ne?"

Bakışlarımla buluşmadan önce viskisinden hızlıca bir yudum alıyor. "Amberlyn görünüşe göre dün gece Casey ile ilişkisini bitirmiş."

Durakladı. Bunun beni neden kızdırdığından emin değilim ama ben daha sormadan "Ve ona saldırdı" dedi.

Bir saniye içinde yerimden kalktım. Kollarım gergin bir şekilde masaya yaslanıp, "Ne oluyor lan? O ne yaptı?"

"Onu yakaladı, tırnaklarını yüzüne geçirdi ve sanırım onu öpmeye zorladı. Taşaklarına diz çöktürdü. İşte o zaman içeri girdim, ona bir tane patlattım, bir daha kızın yanına yaklaşırsa onu öldürmekle tehdit ettim ve hepsi bu kadar. O iyi, biraz sarsılmış ama tam bir asker."

Tırnaklarım masayı ısırırken burun deliklerim patlayacakmış gibi oluyor ama umurumda değil, Casey Burke'ü öldüreceğim.

"Şimdi sakin ol Dec. Sana söyledim, icabına baktım."

"Hayır, onu öldüreceğim," diyerek masanın etrafından dolanıyorum ama o beni durduruyor.

"Sana bir faydası olmaz, ben icabına baktım. Ona bir daha dokunursa, o zaman onu yakalarsın, ama şimdi, seni deli gibi göstermekten başka bir işe yaramaz. Bırak gitsin."

Derin ve uzun bir nefes alırken başımı sallıyorum. "Ondan nefret ediyorum." Kane başını sallıyor. "Biliyorum, ikimiz de nefret ediyoruz."

"Bunu ona neden yapsın ki?"

Omuz silkiyor. "Ondan hoşlanıyor sanırım." "Bunu göstermenin harika bir yolu!"

"Kadın her şeyi iptal etti, adam da sinirlendi. ."

Bu öfkemi yatıştırmıyor. "Onu öldüreceğim. Yemin ederim, ona bir daha dokunursa, onun için giderim."

Kane omzumu sıvazlarken gülüyor. "Biliyorum ve hücrede senin yanında oturacağım."

Bu yüzümde bir sırıtışa neden oluyor. O gerçekten de benim en iyi arkadaşım, ama hala damarlarımda dolaşan öfkeyle bunu gerektiği gibi takdir edemiyorum. Uzun bir nefes verirken başımı sallıyorum. Kane'e bakarak soruyorum: "Neden bana söylemedi? Bugün onu gördüm, yüzünü sordum ve bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Fiona da bana yalan söylüyor. Neden bana yalan söylüyorlar?"

Kane başını sallıyor. "Bilmiyorum."

Bu benim için yeterince iyi bir cevap değil. "Peki, öğreneceğim!"

Yanımdan geçip kapıdan çıkıyorum ve Cathmor'un bir ağacın yanında beni beklediği yere gidiyorum. Kane arkamdan koşarak yanımda durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Amberlyn'i görmeye gideceğim ve bana neden yalan söylediğini öğreneceğim." "Şimdi mi?"

Atımı selamlamadan önce " zamanki gibi iyi bir zaman gibi görünüyor" diye cevap veriyorum.

"Şey, sadece kızmış gibi görünüyorsun. Bence sakinleşmek isteyebilirsin."

"Ya o ya da Casey. Birini seç."

"İkisi de mi? Hadi sarhoş olalım," diye öneriyor ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Eğer yaparsam, aptalca bir şey yapmam kaçınılmaz olur. Başımı sallayıp Kane'e bakıyorum.

"Oraya varmadan önce sakinleşeceğim. Bana neden yalan söylediğini bilmem gerek."

Neden bana olduğunu anlatmadı. Neden bana güvenmiyor?"

Çok fazla sorum var ama en iyi arkadaşıma içimi dökerek tam bir aptal gibi görünmek istemiyorum. Bir gün önce bana onunla çıkacağını söylediğinde hissettiğim gibi hissediyorum, bir başarısızlık gibi, hoşuma gitmeyen bir şey. Onun güvenini kazanmamak için ne yaptığımı anlamıyorum. Ona karşı gerçekten açık olduğumu sanıyordum ama belki de değildim. Bilmiyorum ama cevaplara ihtiyacım olduğunu biliyorum ve onlara şimdi ihtiyacım var.

Neyse ki Kane başka bir şey söylemiyor ve birkaç saniye içinde Cathmor beni olmam gereken yere götürüyor.

Ve bu Amberlyn ile.

[OceanofPDF.com](https://t.me/ceviri9iller)

ELEVEN

Amberlyn

Sadece yatağa dönmek istiyorum.

Başım çatlıyor ve kendimi boşlukta hissediyorum. Casey ve Declan'ın başına gelenlere bir de bugünün 'kötü anne ve baba günü' olduğu gerçeğini eklerseniz, hayatımın en kötü gününü geçiriyorum demektir. Bok gibi hissederek uyandım. Tamamen bok gibi. Annemi özlüyorum, babamı özlüyorum, Casey'nin yaptıklarından nefret ediyorum ve Declan'la yaşadıklarımızdan nefret ediyorum. Önceki gece kafamda tekrar tekrar oynadı ve bunun olmasını engellemenin bir yolu olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Belki de ona hiç bulaşmamalıydım. Belki de uyarı işaretleri yüzüme çarptığında onları dinlemeliydim. Adımı bile bilmeden beni ilk kez öptüğünde, onun ilişkiye girmem gereken kişi olmadığını anlamalıydım. Bunun yerine, Declan'a olan hislerimden uzaklaşmak için onu kullandım ve bunun ne kadar aptalca olduğuna inanamıyorum. Onu kendi haline bırakmalı ve her şeyi akışına bırakmalıydım. Bunun yerine, kötü seçim üstüne kötü seçim yaptım ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Düpedüz aptal. Ne düşündüğümü bile bilmiyorum. O benim tipim değil ve ben yine de doğru olmadığı halde risk aldım.

Blah.

Kendimi hep babam gibi biriyle birlikte gördüm. Babam çok saygılıydı, ailesini geçindirmek için çok çalışırdı ve içindeki her şeyle severdi. Beni sevdiğini bilmediğim bir gün bile olmadı, hala da yok. Her şey onun gözlerinde ve yaptıklarındaydı. Sırf anneme çiçek alırdı ve benim için küçük notlar bırakırdı. Annem ve benimle bir şeyler yapmak için asla çok yorgun olmazdı. Biz onun dünyasıydık ve her zaman onun gibi biriyle birlikte olacağımı söylerdim.

Asıl önemli olan, bana kur yapılmasını, benimle yemek yenmesini ve annemin yaşadığı romantizmi yaşamak istiyorum. Ne kasırgaydı ama! İlk başta babamı sevmeyi, iğrenç olduğunu söyledi ama babam vazgeçmedi. Annem nerede olursa olsun, durmaksızın yanına gelirdi. Etraflarında koca bir kalabalık varken ona şarkı söylerdi. Ona aşkının simgelerini, kendi deyimiyle küçük tatlı sözler getirirdi, bu da ona tamamen aşık olmasını sağlardı. Doğduğum gün ona dünyayı vaat etmiş ve ona vermiş, dedi.

Boğazımı temizleyerek, kendimi toparlamak için benimle konuşan müşteriye bakıyorum. Burası ailemi anmanın yeri değil ama onları çok özleyorum. Sanki onları düşünmekten hiç vazgeçmeyecekmişim gibi geliyor. Bazen, bugün ikisine de sahip olsaydım şu an olduğum kişi olur muydum diye merak ediyorum. Muhtemelen İrlanda'da olmazdım biliyorum ama yine de o saf kız ? Hiçbir zaman bir erkek tarafından tam anlamıyla öpülmemiş, bir erkekle yatağa girmemiş, hatta cinsel anlamda dokunulmamış olurum. Bakire olmayı neden bu kadar çok düşündüğümü bilmiyorum ama dün gecedan beri düşüncelerimi dolduran ikinci şey bu.

Casey beni zorlarken tek düşünebildiğim ilk seferimde tecavüze uğrayacağımıydı. Bunun kadınların başına her zaman geldiğini biliyorum ve bundan ifade edemeyeceğim kadar nefret ediyorum ama ilk seferimi her zaman diğer kızlar gibi sevdiğim adamla romantik ve tatlı bir şekilde hayal ederdim. Hatta uzun süredir birlikte olduğum erkek arkadaşımın arabasının arkasında ateşli ve tutkulu bir şekilde, çünkü ailelerimiz evde olduğu için gidecek bir yerimiz yoktu. Ama bunu hiç yapamadım. Asla yanlış bir şey yapmadım. Ben her zaman mükemmel bir kızdım. Çılgınca şeyler yapmaya başlamak istediğimi söylemiyorum, ama sadece hayatımın bu noktaya kadar bir hiç olduğunu hissetmekten vazgeçmek istiyorum.

Çünkü öyle olmadığını biliyorum. Annemi son nefesine kadar önemsedim ve sevdim. Çok başarılı bir öğrenciydim ve hâlâ öyleyim. Bir evin nasıl idare edileceğini ve nasıl sevilleceğini biliyorum, çünkü dünyanın en inanılmaz iki insanını bunu yaparken izledim. Kendimi, annemle aramdaki ilişkiye

ve her şeyden çok bugün Declan'ı kendimden uzaklaştırdığım için nefret ediyorum.

Ona Casey'den bahsetmeliydim, belki tüm olanları değil ama yapamadım. Çok utandım ve eminim o da benim hissettiğim kadar aptal olduğumu düşünecekti. Onun zamanına değmeyen aptal, saf bir kız. İçimden gelmemesine rağmen onu geri çevirmem yeterince kötüydü, ama şimdi kendimi Casey ile aynı duruma soktum. Hoşlanmadığım bir pozisyona. Özür dilemeniz gerektiğinde çiçek göndermenin iyi bir şey olduğunu anlıyorum ama Kane'in ona benden uzak durmasını söylerken mesajının açık olduğundan eminim. Sanırım Casey bunu tam olarak anlamadı.

Bunun yerine, güzel bir sarı papatya buketine para harcadı ve bana gerçekten yazmaması gereken bir not yazdı çünkü onunla bir daha asla konuşmaya niyetim yok. Çiçekleri ve kartı çöpe atmış da bana karmakarışık bir şekilde yazdığı o sözleri asla unutmayacağım.

Amberlyn,

Dün geceki davranışım için özür dilerim. Asla seni incitmek ya da istemediğin bir şeye seni zorladığımı hissettirmek istemedim. Benim sana karşı hissettiklerimi senin de bana karşı hissettiğini varsaydım ve bu duygularla hareket ettim. Umarım bundan sonra hayatımıza devam edebiliriz ve belki bana bir şans daha vermeyi düşünürsün. Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama sana karşı delice bir çekim hissediyorum ve umarım sen de aynı şeyi hissediyorsundur.

Casey.

Onunla bir şeyler yapmak istediğimi düşündüğüne hâlâ inanamıyorum. Ödümü kopardı ve onunla yalnız kalabileceğimi hiç sanmıyorum. O zamandan beri duyduğum hikayelere inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Elbette, bu hala sadece bir söylenti, ancak tırnaklarını yüzüme geçirdiğini hissetmek için oradaydım ve sadece bu bile yakınında hiçbir yerde olmak istemememe neden oluyor. Her zamanki bira bardağını doldururken bu düşünce bile beni fiziksel olarak titretiyor.

"İyi misin?"

Fiona'ya baktım. "Tabii. Sadece çok yorgunum."

Etrafımda dolaşıp kendi bardaklarını dolduruyor. Bunu yaparken eğilip fısıldıyor: "Ağladığını duydum Amberlyn. Ağlamadığını biliyorum. Benimle konuşabilirsin."

Bir bardak daha almadan önce bir bardak uzatmak için etrafından dolaşıyorum. "Yapabileceğimi biliyorum ama şimdi değil. Ben iyiyim."

Etrafına bakınıyor, omzumu sevgi dolu bir şekilde kavıyor. "Pekâlâ, daha fazla meşgul olmayacağız."

"Umarım değildir." En sevdiğim üniversiteli çocuk bara geldiğinde yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirirken iç geçiriyorum.

"Seni seviyorum Amberlyn. Benimle evlenir misin?"

Gülümsüyorum. "Üzgünüm Brian, bu gece evlenecek havada değilim."

"Bayan Maclaster, siz ve kocanız hala birlikte misiniz?" diye sormadan önce sadece bir saniyeliğine sönük görünüyor.

Shelia teyzem kasada çalıştığı yerden yüksek sesle gülüyor. "Elbette, Brian. Ben büyükanneni çağırmadan git hadi!"

Doldurduğum birayı alıp gitmeden önce Brian'ın gözleri açılıyor. Her zaman iyi bir kakhaha için buradadır, ama bu gece canım hiç gülmek istemiyor. İçimi çekerek amcamın yemek tezgahına koyduğu tabaklara uzanıyorum ve dokuz numaralı masaya servis yapıyorum. Müşterilerimin hepsi sırtıyor ve bana teşekkür ediyor ama sonra aniden sessizleşiyorlar ve kafaları kapıya doğru dönüyor. Garip. Etrafıma bakıyorum ve herkesin aynı şeyi yaptığını görüyorum, bu da tek bir anlama gelebilir.

Döndüğümde Declan'ı kapının ortasında durmuş, ağır ağır nefes alırken ve yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde buluyorum. Bara bakıyor ve gözleri bana takılıp bakışlarımla buluştuğunda, hayatımı kurtarmak için nefes alamıyorum. Dürüst olmak gerekirse. Mavi gözleri öfkeyle parlıyor, kaşları birbirine kavuşuyor ve tatlı ağzı düz bir çizgi halinde. Bir anda kalbim hızlanıyor ve mideme garip bir his yerleşiyor.

O biliyor.

"Seninle konuşmam gerek, hemen şimdi," diyor çok kararlı ama güçlü bir sesle.

Herkesin gözleri bana kayınca bir kaşımı kaldırıyorum.

"Tamam mı?" "Şimdi."

Alay ettim. "Bana bir dakika vermeniz gerekecek, bu masalara servis yapmayı bitirmeliyim."

"Hayır, seninle hemen konuşmam gerek. Lütfen."

Unuttuğum tabakları almak için yanından geçerken gözlerimi deviriyorum. "Dediğim gibi, bir dakika sürecek."

"Amberlyn," diye azarlıyor teyzem ben tabaklara uzanırken. "Declan seninle konuşmak istiyor."

"Tamam mı?" Ben soruyorum. "Servis yapmam gereken masalar var."

"Bunu halledebiliriz," diyerek Fiona'yı bana doğru itiyor ama ben başımı sallayarak tabakları Fiona'nın ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum.

"Ama ben yapabilirim," diyorum tabakları alırken.

"O bekleyebilir." "Hayır, bekleyemez," diye ısrar ediyor, gözleri kocaman.

Ama ben yerimde duruyorum. Çalışmak zorundayım ve bu lanet kasabadaki diğer herkesin aksine Declan'ın emrine amade değilim. "Evet, yapabilir," diyorum yanından geçip tabakları yere bırakırken. Herkesin siparişini karıştırdığımı biliyorum ama fark ettiklerinden bile şüpheliyim. Hepsi en az teyzem kadar şaşırmış durumda.

"Başka bir şey var mı?"

Kimse bir şey söylemiyor ve Declan'a ters ters bakmadan önce gözlerimi deviriyorum. "İyi, bardaki herkesin nutkunu tuttun. Sanırım dışarı çıkabiliriz. Ama bunu burada da yapabiliriz, çünkü herkesin bizi dinleyeceğini garanti edebilirim."

Declan kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri benimkilere dikilmiş. "Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, lütfen."

Yanından geçip açık bıraktığı kapıdan çıktım. Arkamdan kapandığını duyduğumda beni takip ettiğini anladım. Declan'ın istediği mahremiyete sahip olabilmesi için otoparkın yanındaki tarlaya doğru yola çıkıyorum, çünkü dün gece Casey ile bulduğum sokağın yakınına bile gitmiyorum. Muhteşem, beyaz ve siyah bir at görüldüğünde ağzım açık kalıyor.

"Kim bara atla gider ki?" Onu sevmek için uzanarak soruyorum. Kişneyerek selam veriyor ve burnunu elime sürtüyor.

"Ben biliyorum. Bu Cathmor."

"Tabii ki biliyorsun" diyorum. Yani, gerçekten mi? Bir at mı? Kendisine karşı gelen kadınla hesaplaşmak için kudretli atının üzerinde tarlayı geçmeye geliyor. Bu o kadar 1800'lere özgü ki komik bile değil. 21^{inci} yüzyılda yaşadığımızı bilmiyor mu? Şirretlik yaptığının farkında olarak hoşnutsuz bir ses çıkardım ama benimle konuşma talebiyle içeri girmesi hiç hoşuma gitmedi. Elimi güzel attan çekip dönüyorum ve tarlaya doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda, kendimi Declan'la yüz yüze bulmak için etrafımda dönüyorum. Gözleri beni izlerken nefesim kesiliyor, göğsü inip kalkıyor ve ağzı hala düz bir çizgi halinde. Keşke daha çok gülümsese. Bana böyle bakarken beni sinirlendiriyor.

"Amberlyn-" diye söze başladı.

Sözünü bitirmeden sözünü kestim. "Söylemen gerekenleri söylemeden önce, benimle konuşma şeklinden hoşlanmadığımı söylemek isterim. Ben senden aşağı değilim.

Benden bir şey talep etmiyorsun ya da beni itip !"

Başı yana düşüyor, gözleri hâlâ benimkilerle kilitli, ama sonra başını sallıyor. "Özür dilerim. Duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim."

"Teşekkür ederim," diyorum, onun duruşunu taklit ederek ve gözlerimi kaçırarak kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Şimdi, dediğin gibi mi?"

Kıkırdıyor. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona bakıyorum. Ağzı şimdiye kadarki en güzel gülümsemeyle açıldı. Öfkesi ve mesafeli duruşu gitmiş, geriye nefes kesici bir şey kalmıştı. Gözleri karanlıkta bile çok aydınlık ve gülümsemesi ıslıl ıslıl. "Bana davranış şeklini seviyorum" derken hayranlık içindeyim. Bu çok ferahlatıcı. Ayrıca itilip kakılmadığın gerçeğine de hayranım. Sana saygı duyuyorum Amberlyn, hem de çok."

Bu da kollarımı indirip cebime sokmamı sağladı. "Teşekkür ederim."

"Şımarık olduğumu ve genellikle istediğimi elde ettiğimi kabul ediyorum, ama sen bana hiç böyle davranmadın. Bana haddimi bildirmen hoşuma gitti. Seninle asla böyle konuşmamalıydım. Bana bunu hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Bana göre sen sıradan bir , daha önce de söylediğim gibi."

"Biliyorum ve bu hoşuma gidiyor ama bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum Amberlyn." Çabucak başımı kaldırdım. "Sana hiç yalan söylemedim."

"Hayır mı? O zaman buna ne diyorsunuz? Bilgi saklamak mı?"

Tekrar başka tarafa bakarken omuz silkiyorum. "Tamam, belki bazı bilgileri saklamış olabilirim ama sen gelip sormadın ki."

"Belki öyle, ama olanlardan hiç hoşlanmıyorum ve gidip onu bulup öldürmemek için kendimi zor tutuyorum," diyor, aksanı eskisinden daha fazla parlıyor ve sesi öfkeyle karışıyor.

"Biliyorum."

"Neden bana yalan söyledin? En azından arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Başımı sallarken tekrar omuz silkiyorum. "Kendimi çok utanmış hissettim, ne kadar aptal olabilirdim ki? Fiona'nın bana kız kardeşin hakkında anlattıklarından sonra neden onunla yalnız çıktım? Neden bana bu kadar yaklaşmasına izin verdim - beni yakalayabileceği bir yere? Anlarsın ya? Daha önce hiçbir sınır koymadan beni öpmesine izin verdiğim için bu benim hatam mı?"

Ben konuşmamı bitiremeden başını sallıyor. Yaklaşarak, "Hayır, o bir çöp, pislik. Amberlyn, sen yanlış bir şey yapmadın. O yaptı. Bir erkek bir kadına saygı duymalı. Casey Burke'ün nasıl yapılacağı konusunda hiçbir fikri olmadığı belli."

Haklı olduğunu biliyorum, ancak herkes bana aynı şeyi söylemesine rağmen hala şüphe duyuyorum. Kendimi çok aptal hissediyorum ve keşke daha iyi bir karakter olsaydım. "Sadece senin gözünde kötü görünmek istemiyorum ve tam olarak böyle olduğunu hissediyorum. Seni reddetmekle kalmadım, belli ki nefret ettiğin bir adamla çıktım. Yani, bundan nasıl geri döneceğiz? Benim yanımda olmak istiyor musun ki?"

Eli çenemi kavradığında başımı kaldırıyorum ve onu bir saniye öncesine göre çok daha yakınımda görünce şaşırıyorum. Declan gözlerimin içine bakarak yüzümü şefkatle tutuyor ve şöyle diyor: "Benim gözümde asla kötü görünmeyeceksin Amberlyn. Fark etmediysen sana vurulmuş durumdayım. Seni gördüğüm andan beri öyleyim. Sana bir şey olmasını asla istemem. Olanlar için üzgünüm ama bir daha asla olmayacağına söz verebilirim. Ben buralardayken olmaz. Ve cevabım evet... Senin yanında olmayı çok istiyorum."

Bakışlarımı tutarken sadece göz kırpabiliyorum, diğer eli yanağımı okşamak için geliyor. "Seni yemeğe çıkarmak ve tanımak istiyorum. Sana karşı hissettiğim bu şeyin gerçek olup olmadığını görmek istiyorum çünkü evet, beni reddettin ve nefret ettiğim biriyle çıktın ama bunların hepsi geçmişte kaldı, bitti. Şu anda tek önemsedğim dudaklarının *evet* kelimesini oluşturması."

Aptalca "Gerçekten mi?" diye sorarken gözlerimin kocaman açıldığını ve ağzımın tam bir şok içinde açık kaldığını biliyorum.

Yavaşça başını sallarken ağzı yukarı kıvrılıyor, dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Evet, söz veriyorum buna degecek."

Bundan hiç şüphem yok. "O zaman evet, bunu isterim."

Ellerini yüzümden indirip ellerimi avuçlarının içine alırken gülümsüyor. Parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor ve gözlerimin içine bakmadan önce her birini öpüyor. Eğiliyor, ağzı o kadar yakın ki öpücüğünü beklerken dudaklarım aralanıyor. "Yarın mı?" diye fısıldarken nefesini ağzımda hissedebiliyorum.

Kabul ettiğimde nefesim kesildi. "Elbette."

"Harika. Seninle bara kadar yürüyeyim."

Bekle, ne oldu? Eli benimkiyle iç içe geçiyor ve ben hâlâ ne olduğundan emin olamadan nefes nefese kalıyorum. "Beni öpmeyecek misin?"

I. Yaptım. Yapmadım. Sadece. Sordum. Bunu.

Aman Tanrım, biri beni öldürsün. Neyim var benim böyle? Gözlerimi kapatıp boştaki elimle yüzümü kapatıyorum ama Declan elini açıyor ve çenemi işaret parmağı ile başparmağının arasına alıyor. Bakışlarımı tutarak, "Henüz değil, ama yapmamı ister miydin?" diyor.

Gözlerinin içine bakarak gülümsediğimde kalbim küt küt atıyor. "Evet, seviyorum."

Gölümsüyor. "Bildığım iyi oldu. Evet, tabii ki istiyorum ama beklemek istiyorum." Ona şüpheyle bakarken kaşlarım kalkıyor. "Ne için?"

"En anlamlı olacağı an, en az beklediğiniz andır."

Nefes nefese, kalbim göğsümde kabarıırken aptal gibi sırtıyorum. Beni öpmediğine memnunum, çünkü ben de o anı beklemek istiyorum. Neden bilmiyorum ama bakışlarımı tuttuğunda, bunun beklemeye değer bir an olacağını biliyorum.

Onunla olduğu sürece.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

TWELVE

Declan

"Neye sırtıyorsun?"

Kız kardeşimin kapı aralığından beni izlediği yere baktım. Kütüphanemdeki en sevdiğim sandalyemde oturmuş, *Hobbit*'in dünyasında kayboluyordum. Bu kitabı ne kadar sevdiğimi nasıl unuttum bilmiyorum. Okuyalı yıllar oldu ve kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum; cücelerin, hobbitlerin ve ejderha Smog'un dünyasında kaybolmuş gibiyim. Harika ve keşke bunu daha sık yapsaydım. Genellikle sürekli çalışıyorum ve okumak için daha fazla zaman ayırmam gerektiğine karar verdim. Bunu sadece gergin olduğumda ve dikkatimi dağıtmaya çalıştığımda yapmak yerine. Şimdi bunu yapıyorum, Amberlyn'i gitmeden önce vakit geçirmek için.

Amberlyn.

Onun adını düşünmek bile kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Kendimi onunla tarlada bulmadan önce çok kızgındım. Tek başıma. Sadece ikimiz. Gözlerini gözlerime dikti ve tüm öfkem geçti. Onu bu kadar yakın hissetmek, ellerini tutmak ve gözlerinin derinliklerine bakmak, bu an için neden bu kadar uzun süre beklediğimi merak etmemi sağladı. En başından atlamalıyım ama bu geçmişte kaldı. Şimdi önemli olan tek şey, kısa bir süre içinde onun akuamarin gözlerinde kaybolacak olmam. Başım dönüyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey

Ama kız kardeşimin bilgili gözlerine baktığımda, sersemliğimin kısa sürebileceğini hissediyorum.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum çünkü Amberlyn hakkındaki düşüncelerimi onunla ya da herhangi biriyle paylaşmamın imkânı yok. Daha kızı öpmedim bile ama o beni geveze bir aptala dönüştürebilir. Onu istiyorum, umutsuzca. Dudaklarını dudaklarımda istiyorum; yatakta uzanırken, konuşurken ve birbirimizin bedenlerinde kaybolurken onun bedenini benimkine karşı hissetmek istiyorum. Yeni tanıştığım bir kızla hiç bu kadar ileri gitmemiştim, ama öyle olduğumu fark ettim. Bu korkutucu ve kalbimin göğsümde patlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyor, ama Amberlyn'de beni özümnden vuran bir şey var.

Dudaklarımı birbirine bastırarak kitabıma dönüyorum ama göz ucuyla onu izliyorum. Kot pantolon ve tişört giyiyor, insan içine çıkarken giyeceği bir şey değil, bu da kendi deyimiyle 'tembel bir gün' geçirdiği anlamına geliyor. Genellikle o kadar makyajlı, her bir detayı o kadar mükemmel ki Barbie bebek gibi görünüyor. Bunu söylediğimde kızıyor ama gerçek bu. Bu beni sinirlendiriyor çünkü onun böyle olmadığını biliyorum. Bunu annem için yapıyor, Micah için, çünkü ailesi ondan her zaman kusursuz görünmesini bekliyor. Çok genç ama omuzlarında şimdiden çok yük var. Bazen gerçekten istediğini mi yapıyor yoksa sadece herkesin ondan beklediğini mi yapıyor diye merak ediyorum. Bunu yapmayı reddediyorum ama belki de yapıyorumdur çünkü babamın benden tam olarak istediği şeyi yapıyorumdur. Ama bu doğru olamaz çünkü bunu onun için yapmıyorum; içki fabrikası için yapıyorum. Burası benim evim, benim işim ve benim olan bir şeyi başka birinin yönetmesine izin vermeyeceğim. Onun için en iyisi benim ve onu korumak için her şeyi yaparım.

Lena sandalyemin omzuna oturuyor ve kolunu omzuma dolayarak bana doğru eğiliyor. "Bir şey olduğunu biliyorum Declan, ya da biri belki?"

Başımı masumca sallıyorum. "Neden bilmiyorum." "Fiona Macclaster olabilir mi?"

Alay ediyorum. "Hayır, Kane onunla çıkıyor."

Bu onu şaşkına çevirmiş olmalı, yani Amberlyn'i çok fazla kişi bilmiyor ama bu geceden sonra öğrenecekler. Cildimde sivilceler çıkmasına ve kalbimin kontrolden çıkmasına neden olsa da, Amberlyn'i Thornton'a getirdiğimde herkesin bizi göreceğini ve İrlanda'nın en güzel kızıyla ilk randevum olması gerekirken bunu haber olarak vereceğini biliyorum. Ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine, eğleneceğim

Lena'yı casusluk yapması için gönderdiğini bildiğim için kız kardeşimi ve annemi de şaşırttım. "O zaman Céad Míle Fáilte'de kiminle görüşüyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Hiç kimse."

"Yalancı!" diye suçluyor ön koluma vururken. "İyi, iyi, kendine sakla. Onu Beyaz Balo'ya getirecek misin?"

Cevap vermek istemiyorum ama beynim ağzıma bunu söyleyemedi, "Eğer beni kabul ederse" diyorum.

"Ha! Biri olduğunu biliyordum!"

Lanet olsun. "Evet, yani?" Ona bakarken soruyorum. Gözleri kahkahalarla dans ediyor, sırtışı durdurulamaz, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda sırtışı düşüyor.

"Hayır, ben mutluyum," diyor avuçlarını bana doğru kaldırarak. "Bayan O'Callaghan'ı bulmanı istiyorum. Bu harika bir şey."

"Aklından böyle şeyler geçirme. Bu ilk randevumuz; bu geceden sonra onu sinir bozucu bulabilirim."

Bundan şüpheliyim ama doğru olabilir. Lena başını sallarken bir kahkaha attı. "İmkânı yok, seni böyle gülümsetirken olmaz."

Belki de öyledir. Onu şakacı bir şekilde itiyorum, bana sıkıca sarıldığında gülümsüyorum. Geri çekilip başını benimkine yaslarken geriye yaslanıyor. "Son zamanlarda Kane'le konuştun mu?"

"Elbette, bugün erken saatlerde onu gördüm."

"Yani Casey'yle ilişkiye girdiklerini biliyorsun?"

Başımı onunkinin altından çekip ona bakmadan önce duraklıyorum. "Kavga mı ettiniz? Duyduğuma göre Kane onu bayıltmış."

"Evet, ben de bunu kastetmiştim."

"O zaman evet, duydum. Neden? Nasıl duydun?"

"Arkadaşlarımdan biri geçen gece dükkânda olduğunu ve ailemizin onu nasıl mahvettiğini anlattığını söyledi. Lanet olası bir Amerikalıyla bile çıkamıyor."

Omuz silkiyorum, kalbim öfkeyle hızlanıyor. Bu lanet olası pislikten nefret ediyorum. "Sorun ailemizde değil, onda. Serserinin teki olması onun suçu ve belki de kadınlara davranış biçimi biriyle çıkmasını engelliyordur."

Gözleri buğulanırken yavaşça başını sallıyor. Casey'nin adının konuşmaya dahil edilmesinden hep nefret etmişimdir. Güzel kız kardeşimi her zaman çok boş gösterir. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Onun seni rahatsız etmesine izin verme."

"Hayır, hayır, değilim. Sadece hiç hakkı olmadığı halde adımızı çamura bulamasından nefret ediyorum. Etrafta onun adıyla dolaşmıyoruz." Gözleri benimkilerle buluştuğunda duraksıyor. "En azından ben yapmıyorum, annem de yapmıyor. Genelde sen ve babam."

"O lanet olası bir pislik. Ondan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Keşke hepimiz bunun peşini bırakabilsek. Bu çok uzun zaman önce oldu," diyor üzüntüyle.

"Sadece üç yıl önceydi," diyorum ve derimin öfkeyle yandığını hissedebiliyorum. "Onu hâlâ umursamıyorsun, değil mi?"

Başını hızlıca sallar. "Kesinlikle hayır, sadece bu şekilde olmasından nefret ediyorum. Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum ve söylenenlerin doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. Tek bildiğim onunla ayrıldığım ve üşümüş, yağmurdan ıslanmış ve tecavüze uğramış olarak uyandığım. Bu korkutucu ve hala içimi acıtıyor, anlıyor musun? Micah'ı seviyorum, gerçekten, ama bilmiyorum. Sanki bir parçam hâlâ kayıpmış gibi hissediyorum. Casey'nin aldığı parçam ve asla eski ben olamayacak olmak beni korkutuyor."

Elini elimde tutuyorum ve başımı sallıyorum. "Sen büyüdün, Lena. Hatalarından dersler çıkardın. Bu seni daha güçlü bir insan yaptı. Tüm bunların yaralarını sarmaya devam ediyorsun ve hepsinin üstesinden geleceksin. Buna inanıyorum çünkü sen harikasin, Lena."

Başını sallarken uzun bir nefes alıyor. "Bunu ona söylediğimde Micah da böyle diyor."

"O zaman ona inanın, çünkü gerçek bu."

Tekrar bana doğru eğilirken gülümsüyor. "Sadece onu duymanın, onun hakkında konuşmanın beni rahatsız ettiğini ve daha da kötüleştirdiğini düşünüyorum. Keşke şehri terk etse. Bunu yemekte babama da söyledim çünkü onu çoktan unuttum, ama babam da aynı fikirde. Henüz gitmediyse, gitmeyecek. Annesi buradayken olmaz, Tanrı ruhunu kutsasın. Ne kadar harika bir kadın, ne kadar boktan bir adam."

"Evet," diye onaylıyorum başımı sallarken. Onu bir daha görmemeyi çok isterdim ama kız kardeşimin de dediği gibi, biz gitmezsek bu olmayacak. Casey'nin annesi çok hasta, yıllardır öyle ve ona bakabilecek tek kişi o.

"Micah'ya evlendikten sonra şehri terk edip edemeyeceğimizi sordum ve o da kabul etti. Henüz annemle babama söylemedim."

Dudaklarımda bir sırtış belirirken başımı sallıyorum. "Bu iyi bir şey. Aldıracaklarını sanmam.

Bunun arkasındaki mantığı anlamaları gerekecek."

Ve haklı olduğumu biliyorum. Bu olaydan beri Lena'nın evde kaldığı ilk yaz. Genellikle arkadaşlarıyla Almanya'ya gider ya da

Ama Micah'la tanıştığımndan beri kız kardeşimin yavaş yavaş hayata döndüğünü görüyorum. Bir kaya kadar aptal olabilir ama kız kardeşime bir prenses gibi davranıyor, bu yüzden benim gözümde iyi biri.

"Evet, umarım. Yapmazlarsa ne âlâ! Sanırım biz ailenin asileriyiz!"

Kabul ederken . "Belki öyle, ama gidemeyeceğimi biliyorum."

"O zaman ben burada kalmak zorunda kalmadan ve Micah işleri yürütmeden önce evlensen iyi olur."

Kitabımı kapatırken alay ettim. "Bunun olmasına izin vereceğime mezarımda ters dönerim."

"Biliyorum. Onu çok seviyorsun."

"Seviyorum."

Kitabıma bakıyor, ona uzanıyor ve sayfaları dikkatsizce çeviriyor. Ona dikkatli olmasını söylemek istiyorum ama ben söyleyemeden, "Babamın bunu Micah'a vereceğini sanmıyorum" diyor.

Omuz silkiyorum, güvende tutmak için kitaba uzanıyorum. "Öyle ya da böyle emin değilim ama öğrenmeyi de düşünmüyorum. Ne istiyorlarsa onu yapıyorum. Umalım da işe yarasın."

"Bardaki kızla mı?" diye soruyor göz kırparak.

Omuz silkerken ağzımı bir gülümseme kaplıyor ama gerçekler ortaya çıkıyor çünkü şu anda bunun doğru olmasını istiyor olabilirim ama şu anda sadece bir cazibe söz konusu. Onun en derin, en karanlık sırlarını bilmiyorum, onu neyin harekete geçirdiğini bilmiyorum ve gelecek için ne istediğini bilmiyorum. Tamamen farklı iki şey isteyebiliriz ve bunun olmamasını umduğum kadar, bunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu beni korkutuyor ama aynı zamanda bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü onun tadını çıkarmak istiyorum. Şu anı yaşamak istiyorum.

Onunla birlikte.

Kız kardeşime dönüp baktığımda, yavaşça omuz silkerken sırtıyorum.

"Belki."

Maclaster'ların evinin önüne geldiğimde Fiona'nın küçük böceğinin arkasına park edip arabamı kapatıyorum. Elimi kalın, kıvrıkcık saçlarımın arasında gezdirip beremi çıkarıyorum. Başımdan çıkarmayı düşünüyorum ama sadece bir saniyeliğine, sonra tekrar başıma geçiriyorum. Uzun bir nefes alarak parmaklarımı direksiyona vuruyorum ve kendimi randevumu almaya gitmeye zorluyorum. Bu geceden sonra ondan hoşlanmayabileceğimi düşünüyordum, ama ya o benden hoşlanmazsa? Ya o da

yüksek sesle yediğimi mi düşünüyor? Ya da annemin dediği gibi yeterince gülümsemediğimi? Ya aptalca bir şey söylersem ve o da başka yöne kaçarsa?

Lanet olsun.

Dizlerim zıplıyor, kalbim çarpıyor ve ellerim nemli hissediyorum. Buraya gelirken iyiydim, hatta heyecanlıydım ama şimdi kusacakmışım gibi hissediyorum. Perdenin geri çekildiğini ve Bayan Maclaster'ın dışarı baktığını gördüğümde, görüldüğümü ve içeri girmem gerektiğini anlıyorum. Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. Ben daha kapıyı çalamadan kapı açılıyor ve Bayan Maclaster bana sırtıyor.

"Declan, seni görmek ne güzel," diye selamladıktan sonra içeri girmem için önümden çekildi. İçeri girip Bay Maclaster'ın bakışlarıyla karşılaşmadan önce ona sert bir gülümseme veriyorum. Elimi uzattım ve o da elimi kuvvetle tuttu, bakışlarımı tutarken elimi sıktı.

"Howyea, Bay Maclaster."

"Howyea, Declan. Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de," diyorum, elimi onunkinden çekip cebime sokarak.

"Amberlyn her an aşağı inebilir. Bütün öğleden sonra saç ve makyajla uğraşırlar."

Maclaster'ların evine bakarken başımı sallıyorum. Güzel, büyük pencereleri olan, harika bir göl manzarasına sahip eski bir taş ev. Mobilyalar evi ev gibi ve davetkâr kılıyor. Bakışlarım Fiona ve Amberlyn'in sınıksız sarıldıkları bir fotoğrafa takıldığında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Yakın zamanda çekilmiş olmalı çünkü henüz bir çerçeveye bile konmamış, sadece eski bir Kelt haçına yaslanmış. Birbirlerine bu kadar benzedikleri için gerçekten de kardeş sayılabilirler; ikisi de çok güzel. "Güzel bir resim."

İkisi de başını sallıyor, Bayan Maclaster'ın sırtışı geniş ve sevgi dolu. "Evet, kızlarımız. Onlar bir şey, bu kesin."

Daha fazla katılamazdım. Merdivenlerden inen birinin sesi dikkatimi çektiğinde, önce Fiona'yı sonra da Amberlyn'i bulmak için dönüyorum. Bir cennet meleği gibi, Amberlyn nefes kesici. Dar, açık pembe bir pantolon giymiş, üzerine de siyah, dantelli bir bluz geçirmiş, onu da uyumlu pembe bir ceketle örtmüştü. Ama dilimin damağıma yapışmasına neden olan şey kıyafeti değildi. Ayakkabılarıydı; seksi, siyah ve yüksek, bacaklarını uzun ve zayıf gösteriyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Gözleri daha önce onda görmediğim bir şekilde çok sert bir şekilde toplanmıştı. Saçları omuzlarından aşağıya bukleler halinde dağılmış ve dudakları dolgun, pembe ve parlak. İstiyorum

onun seksi, tatlı ağzının her bir parçasını yalamaktan başka bir şey yapamam. Kahretsin, kız sarhoş edici.

Yanıma gelip önümde durduğunda ağzı yan tarafa doğru çekiliyor. "Hey."

"Hey," diyorum nefes nefese. "Muhteşem görünüyorsun."

Gülümserken yanaklarına renk geliyor. "Teşekkürler, sen de öyle," diyor gözleri tembelce üzerimde gezinirken. Sanırım yeterince iyi giyinmişim, bir çift haki pantolon ve mavi düğmeli bir gömlekle ama bir şekilde kendimi ondan aşağı hissediyorum, bu çılgınca çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hiç kimsenin benden daha iyi olduğunu düşünmemiştim ama o anda, Amberlyn'in gözlerinde kaybolurken böyle hissediyorum. Geceyi bu güzel kadınla geçirmeyi hak ettiğimden emin değilim.

"Gece yarısına kadar evde ol, lütfen."

İkimiz de Bay Maclaster'a bakıyoruz ve Fiona onun koluna vururken Amberlyn'in ağzında bir sırıtış olduğunu fark ediyorum.

"Da! O yirmi yaşında! Bırak onu!"

Ama Bay Maclaster'ın Amberlyn'in kaç yaşında olduğunu umursadığını sanmıyorum. Onu evinde istiyor ve ben buna saygı duyuyorum. Tam bunu söyleyecektim ki Bayan Maclaster ağzından kaçırdı: "Evet, onu dinleme Declan. Onunla ne istersen yap. Ne zaman istersen onu eve getir."

Amberlyn teyzesine aval aval bakarken ve Bay Maclaster ona bir bakış atarken, Fiona'nın kıkırdamaları dışında oda sessizliğe gömülüyor. Buna ne diyeceğimi bilemediğim için gözlerini deviren Amberlyn'e bakıyorum. "Hayır, gece yarısı evde olacağım ve o benimle uğraşamayacak! Tanrım, Shelia Teyze!"

Bayan Maclaster ona bir bakış atarken Fiona hâlâ gülmektedir. "O Declan O'Callaghan... ne isterse onu yapar."

Bay Maclaster ve Amberlyn aynı anda, "Hayır, yapmayacak," diyorlar. "Evet, yapmayacağım," diye katılıyorum.

Amberlyn "Papa bile olsa umurumda değil." derken kimsenin beni dinlediğinden şüpheliyim. Tanrım, bu kadına inanabiliyor musun?" diye soruyor ama teyzesine doğru ilerlerken cevap vermiyorum. "Ve düşünsene, sen benim en sevdiğim teyzemsin?"

Bayan Maclaster'ın yüzü kızarmıştır ama gülümsemesi hâlâ ıslıl ışıldır. Onun yanağını öpen Amberlyn, Bay Maclaster'a doğru eğiliyor ve "Gece yarısına kadar evde olurum" demeden önce onun yanağını öpüyor.

Bana bir bakış atmadan önce başını sallıyor. Bu gerçekten garip. Ben bunu yapmıyorum. Biriyle çıkmıyorum ve bir kadını ne zaman getirmem gerektiğine dair belirli bir sırım olması

Ev biraz tuhaf ama benden isteneni yapmakta bir sorun yaşamıyorum. Beni sevmelerini istiyorum.

"Size iyi eğlenceler!" Amberlyn Fiona'ya sarılıp vedalaştıktan sonra kapıdan çıkarken Bayan Maclaster sesleniyor. Kapı kapandıktan sonra Amberlyn gülüyor. "Eğer ben gençken ilk randevum böyle olacaksa, iyi ki beklemişim. Babam amcamdan daha kötü olurdu ve annem de muhtemelen ağlardı."

Ona şöyle bir bakıyorum. Güzel yüzünde bir gülümseme var ama gözlerindeki acıyı görebiliyorum ve gülüşü her zamanki Amberlyn gülüşü değil. "Gençken kimseyle çıkmadın mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, anneme ben baktım. Ölmeden önce uzun süre hastaydı."

"Ne yani, bu senin ilk randevun mu?"

Bana endişeyle gülümsüyor. "Resmi olarak, evet."

Ben de gülümsüyorum. Bu beni neden bu kadar iyi hissettiriyor? Aniden durduğunda, Mercedes CL65'imi işaret etmeden önce bana bakıyor. "At yok mu?"

Kapıya uzanırken alay ediyorum. "Bu gece olmaz."

"Kahretsin, ben de at sırtında götürülmeyi umuyordum. Pantolon bile giymiştim," diye göz kırparak alay etti. Kapıyı kapatıp arabanın etrafında dolanırken gülümsedim.

Oturup anahtarı kontağa soktum. "Yine de 510 beygir gücünde bir motoru var."

Kıkırdıyor ve onun kokusu arabamın içini dolduruyor. Sarhoş edici, çiçek ve şampuan karışımı bir koku. Buna bayılıyorum ve burnumu saçlarına sokmak istiyorum. Bunu yapmadığımdan emin olmak için anahtarı kontakta çevirirken ona bakıyorum ve şöyle diyor: "O zaman iyi olacak. Beni uzaklaştır Declan."

Arkasına yaslanırken eliyle kraliyet ailesindenmiş gibi gösterişli bir el sallıyor, gözleri bana kilitlenmişken yüzü gülümsemeye parlıyor. Ona doyamıyorum ve ağzımın kenarını çekiştiren bir sırıtışla başımı sallarken önceki sinirlerim yok oldu.

"Umarım."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

THIRTEEN

Amberlyn

Gerginim.

O kadar gerginim ki Declan'ın çok pahalı arabasına binerken dizim kontrolden çıkıyor. Uzun süredir onda olup olmadığından emin değilim ama yeni kokuyor ve bir şeye dokunmaya korkuyorum. Ona hayranlıkla bakıyorum; her zamanki gibi şahane görünüyor ama sonra o lanet bereyi fark ediyorum. Keşke onu takmasaydı. Kıvrıcık saçlarını seviyorum. Başımı sallayarak, "Görüyorum ki hâlâ o güvenilir berenle geziyorsun." diyorum.

Bana mahcup bir şekilde gülümsüyor ve vücudumun alev almasına neden oluyor. Bu adamın gülümsemesinde beni tamamen çözen bir şey var. Gamzeleri var ve dişleri çok düz ve beyaz, bu da beyaz, düz dişlere karşı bir şeyim olması gerektiğini fark etmemi sağlıyor çünkü onu gülümserken izlemek bile beni ateşliyor. O uzanıp beresini biraz aşağı çekerken sırtıyıyorum. "Bırakmayı düşündüm ama sonra saçımı sevmediğimi hatırladım."

Elimi uzattım ama yolumdan çekilerek bana bir sırtıma gönderdi. "Çıkar şunu. Saçlarını seviyorum," diye yalvarıyorum ve ona küçük bir dudak bükme hareketi yapıyorum.

Alay ediyor. "Olmaz, surat asman çok tatlı, hatta seksi ama şapkama ihtiyacım var."

"Neden?" diye soruyorum, vücudum ateşli olduğumu söylemesinden olması gerekenden biraz daha fazla hoşlanıyor.

"Çünkü, ben sadece onu seviyorum."

Gözlerimi deviriyorum, arkama yaslanıp sahte bir surat asmayla nefes alıyorum. "Peki."

Elimi avucunun içine alırken gülüyor. Elinin sıcaklığı içimi ısıtıyor ve parmakları benimkilerle birleşince bereyi unutuyorum. "Bu iyi mi?"

Çabucak başımı sallıyorum çünkü elimin onun elinin içine girmesi hoşuma gidiyor. Bunu hep istemiştim ve kısa süre sonra başparmağının elimin arkasında gezinmesini izliyorum. Arabayı sürerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Gözleri yolda ve keşke benim üzerimde olsalardı. Bütün gün enkaz gibiydim. Kendimi bu geceyi düşünmekten alıkoymaya çalıştım ama hazırlanma vakti geldiğinde sinirden tir tir titriyordum. Fiona yardım etti ve itiraf etmeliyim ki çok seksi görünüyorum ama bunu bilmek bile karnımdaki kelebekleri sakınleştirmiyor.

Arabada sessizlik uzuyor ve bunun kötü bir şey mi yoksa iyi bir şey mi olduğundan emin değilim. Rahatım, hatta mutluyum, ama ya sıkıldıysa ve onu daha iyi hissettirmek için konuşmam gerekiyorsa? Declan'ın az konuşan bir adam olduğunu çok çabuk öğrendim ve ben sessizlikten memnunum, ama onun da öyle olup olmadığından emin değilim. Onun benim yanımda rahat olmasını istiyorum çünkü ben onun yanımdayım. Beni kıkır kıkır güldürüyor ve aman Tanrım, bu duyguyu nasıl da seviyorum.

Thorsten's Restaurant'ın valesine yanaştığımızda kapım açılıyor ve beni bekleyen ele uzanıyorum. Valeye gülümsüyorum ve sonra Declan'ın tam orada, kolunu bana uzatmış olduğunu görüyorum. Koluna girdiğimde tüm bu şövalyelikten dolayı kıkırdamak istiyorum, ama beni içeri götürürken bu sersemliği bir kenara itiyorum. Burası bir kale gibi, çok büyük ve güzel, taş duvarlar ve altın mobilyalar. Çok süslü ve bir parçam yeterince güzel giyinmediğimi düşünüyor. Ayrıca bir şeye dokunursam kırılacağını düşünüyorum, bu yüzden diğer elimle bileğini tutmak için uzanıyorum. Ev sahibine bakmadan önce bana tatlı bir gülümseme gönderiyor.

Bizi gördüğünde eskisinden daha dik bir şekilde ayağa kalktı ve bizi karşılamaya geldi. "Bay O'Callaghan, bu gece sizi ve tabii ki güzel eşinizi ağırlamak harika."

Declan sert bir sesle "Teşekkür ," diyor ama bana baktığında gözleri dans ederek "Çok güzel, değil mi?" diye soruyor.

Ona doğru eğilirken dudaklarım bir sırtışı dönüşüyor, yüzümü gizlemek istiyorum ama bunu yapamadan masamıza götürülüyoruz. Süslü dekora, güzel, büyük pencerelere ve altın masa örtülerine bakmak istiyorum ama biz yürürken insanlar

yürüyen insanlar da durup bize bakıyor. Yemek yiyen insanlar bile durup bize bakıyor. Hatta bazı garsonlar ve garson kızlar da bize bakmak için duraklıyor. Bize değil ama Declan'a.

Yerimize geldiğimizde, sandalyemi benim için çekti ve oturdum, restorandaki tüm insanların bakışlarıyla karşılaştığımda elimi masanın üzerine koydum. Gergin bir şekilde, ellerimi kucağımda birleştirmeden önce saçlarımı omuzlarımdan itiyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve herkes bana bakarken etrafıma bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Amberlyn?"

Declan'ın bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. Gözleri kısılmış, yanakları kızarmış ve güzel dudakları düz bir çizgi halinde. Gerginliği dalga dalga yayılıyor ve ben onun gergin olmasından nefret ediyorum. Acaba tüm bu dikkatli bakışlar yüzünden mi diye düşünüyorum çünkü beni de gerdiklerini biliyorum. "Öyle mi?"

"Şarap ister misiniz?" diye soruyor, orada durduğunu fark etmediğim garsona doğru başını sallayarak.

"Oh, ne ?" "Viski."

Tabii ki. Başımı sallarken gülümsüyorum. "Sanırım benim de bir bardak içmem gerekiyor."

Başını salladığında dudakları seğiriyor ve garson siparişlerimizi almaya gidiyor. Derin bir nefes alarak menüye bakmaya çalışıyorum ama gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve bu beni beceriksizce menüyü karıştırmaya itiyor. Mumu , uzanıp geri koyarken inliyorum. Declan'ın bunu yaptığını görüp görmediğini anlamak için başımı kaldırdığımda, gördüğünü ve gözleri kahkahalarla dans ederken dudaklarının yana doğru kıvrıldığını fark ediyorum. Yüzüm kızarıırken dudağımı ısırdım. Omuz silkip tekrar aşağı bakıyorum. Sinirli bir nefes vererek menüyü okumaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim bana bakan insanlar.

Önüme bir bardak konduğunda ona uzanıyorum ve acı sıvıyı bir dikişte mideye indiriyorum. Sonrasında kusmak istiyorum ama likör boğazımı ve göğsümü ısıttığından, sinirlerimi yatıştırması umuduyla içmeye devam ediyorum. Bardağı yere bıraktığımda Declan'ın bardağını ağzına götürdüğünü görüyorum. Garson bile bana bakıyor ve lanet olası restoranın geri kalanı da öyle. Lanet olsun!

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum, ellerim kucağımda ve omuzlarım utançla öne düşüyor.

Declan gülümsüyor ve ben bir Taylor Swift şarkısının içinde olduğuma yemin ediyorum çünkü gördüğüm tek şey kıvılcımların uçuşması. O buz mavisi gözlerde bir şey var.

havada süzölüyormuşum gibi hissettiren bir gülümseme. Kısa süre sonra odadaki herkesi . Buradaki tek kişi o.

"Özür dileme," diyor bardağını indirmeden önce. Bir nefes verdi ve sonra bana sırtıttı. "Geleceğin tavsiyesi... yudumlanmak içindir, geri devirmek için değil."

"Gerginim," diye itiraf ediyorum. O da başını sallıyor. "Ben de öyleyim."

"Herkes bakıyor."

Tekrar başını sallıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Biliyorum. Bundan nefret ediyorum."

İşte o anda, buraya geldiğimizden beri sadece bana ve menüye baktığını, etrafımıza hiç bakmadığını fark ediyorum. Çok gergin, omuzları gergin, ellerindeki ve kollarındaki damarlar görünüyor. Bundan nefret ediyorum ve içimdeki tamirci onu daha iyi hissettirmek istiyor. Hiç düşünmeden uzanıp elini elime alıyorum. Nemli ama parmaklarımı onunkilerle birleştirirken umursamıyorum.

"Her zaman böyle, ha?"

Başını sallıyor. "Evet, ama bu gece bakacak o kadar güzel biri var ki burada başka birinin olduğunu bile bilmiyorum."

Bu karnımdaki kelebekleri çılgına çeviriyor. Garson tekrar masamıza geldiğinde elini sıkıyorum. "Sipariş vermeye hazır mısınız Bay O'Callaghan?"

Declan başını sallıyor, gözleri hala bende, "Ne istersin Amberlyn?" diye soruyor.

Declan çılgınca bir şeyler sipariş ederken, ben seveceğimi düşündüğüm tek şey olduğu için tavuk yemeği sipariş ediyorum. Parmakları hâlâ benimkilerle kilitliyken, garsonun küçük bir yudum almadan önce masaya yeni viski bardakları koymasını izliyorum. "Daha iyi" demeden önce bana göz kırpmıyor. Tadını çıkar. Bu çok güzel bir yıl. Sanırım 1966 yapımı."

"Vay canına," diyorum ve o da haklı. Deli gibi geri atmak yerine sadece yudumlamak bile oldukça iyi. "Gerçekten çok iyi."

"Sizi içki fabrikasında bir tura çıkaracağım... dünyanın en iyi viskisini tattıracağım," diyor gözleri gururla parlayarak.

Gülümsüyorum. "."

"Ben de."

Dudağımı ısırarak sırtıyorum ama bir şey söyleyemeden masamızda biri beliriyor. Başımı kaldırdığımda uzun boylu sarışının göğüslerinin

Elbisesinin önü, kalçaları ve bacakları yetişkin bir adamı ağlatabilir. Çok seksi. Erkek olsaydım, onunla yatacağımı itiraf edebilirim. İşte bu kadar .

"Declan, uzun zaman sonra seni gördüğüme çok şaşırdım. Nasılsın?"

Declan isteksizce başını kaldırıyor ve gülümsemesi kaybolup yerini düz bir çizgiye bırakıyor. "İyiyim, Marci, teşekkür ederim, ya sen?"

"İyi, seni görmek harika."

"Evet, sen de. Ailen nasıl?" "İyiler, teşekkür ederim."

"Bu iyi. Elimden geleni yapacağım."

"Yapacağım," diyor ve sonra masanın üzerine garip bir sessizlik çöküyor. Sanki beni görmüyor ve bu sorun değil, ama keşke gitse. "Oh, şey, sadece uğrayıp bir merhaba demek istedim, belki eski günlerin hatırına seninle bir fotoğraf çektiririm?"

Cidden mi? Ne oluyor lan? Ne görmek için Declan'a bakıyorum ve neyse ki başını sallıyor. "Üzgünüm, hiç sanmıyorum. Eminim flörtümün de bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır."

Aynen öyle, yapardım!

"Kiminle?" diye soruyor, gerçekten de kafası karışmış görünüyor.

Elimi kaldırıyorum ve bana bakıyor, takma kirpikleri alnına doğru fırlıyor. Dümdüz bakınca pek de güzel olmadığına karar veriyorum. "Ben. Amberlyn Reilly, tanıştığımıza memnun oldum."

Declan'a dönüp bakmadan önce tek söylediği "Ah," oluyor. "Biriyle görüştüğünü bilmiyordum."

"Evet, bu benden başka kimseyi ilgilendirmez." "Annen ve baban biliyor mu?"

Declan ona bir bakış atıyor ve gözlerini kısarak, "Evet, bu seni neden ilgilendiriyor?" diyor.

"Sadece merak ettim. Sanırım sizi yalnız bırakacağım."

"Bu harika olur," diyor ve içimden ona tezahürat yapıyorum. Ne kaltak ama. Kadın uzaklaşmadan önce ters ters bakıyor ve sonra Declan yana bakıyor. Başını sallayışını izliyorum ve sonra garson beliriyor. "Efendim?"

"Evet, lütfen yemeğimizi hazır alabilir miyim? Ya da ne biliyor musun, iptal et," diyor ayağa kalkıp masaya biraz para atmadan önce. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kolunu uzatıyor. Onu sorgulamadan ayağa kalkıyorum ve beni dışarı çıkarırken koluna giriyorum. "Yemeğimizi kısa kestiğim için özür dilerim ama o bizim masamıza geldiğine göre herkes gelecek. Buradan gitmemiz gerekiyor."

"Oh, tamam," diyorum restorandan çıkıp bizi bekleyen arabaya doğru yürürken. İçeride oturduktan sonra o da içeri giriyor ve sonra yola çıkıyoruz. Bir şey söylemek istiyorum ama telefonla konuşuyor ve sözünü kesmek istemiyorum. Gitmemiz benim hatammış gibi hissediyorum. Nedenini bilmiyorum çünkü ben yanlış bir şey yapmadım ama benden utanmış gibi hissediyorum. Bu yüzden mi insanların masaya gelmesini istemiyordu? Kahretsin, neden bu adamın yanında bu kadar güvensizim?

Bilmediğim bir bara geldiğimizde arabayı park etti ve bana bakmadan önce telefonunu yere bıraktı. "Özür dilerim. Seni oraya götürmemeliydim. Eskiden böyle bir hayatım vardı ve sonra Marci gibi ahmaklar yüzünden bundan vazgeçtim. Özür dilerim."

"değil," diyorum omuz silkerek. "Beni eve mi götürüyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Bunu planlamamıştım. Hâlâ beş saatim var," diyor, saati işaret ederek, bakışları benimkileri tutarken kaşları birbirine değiyor.

"Oh, ayrıldığımızdan beri benimle vakit geçirmek düşündüm."

"Ha? Ne? Hayır, o yerden nefret ediyorum. Seni etkilemek istedim ama geri tepti."

Gülümsüyorum. "Beni etkilemek için süslü bir restorana götürmene gerek yok Declan. Orası güzeldi ama ben sadece bu bardan memnunum. Seninle olduğum sürece umurumda değil."

Başını sallıyor, bana bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Burada da yemek yemeyeceğiz. Yiyecek bir şeyler alıp göle gideriz diye düşündüm."

Uzanıp beresini yavaşça çıkarırken kalbim göğsümde çırpınıyor. Bütün gece benimle alay ediyordu ve şimdi sadece biz varız. Utanılacak bir şey yok. Bereyi kucağıma koyduğumda, "Kulağa harika geliyor" dediğimde bana sırıtıyor.

Daha sonra Declan'ın arabasının ışıkları sayesinde görebildiğimiz O'Callaghan tarafındaki iskeleye oturduk ve bizim için sipariş ettiği yemeklere yumulduk.

"Burger ve patates kızartması, o tavuk yemeği her neyse ondan daha çok ilgimi çekiyor."

Gülüyor. "Evet, seni oraya götürmek muhtemelen kötü bir fikirdi. Yemekler o kadar da iyi değil."

"Belki, ama viski harikaydı."

O da başıyla onaylıyor. "Öyle, ama şanslısın ki bar sahibine bizim için bir şişe verdirdim," diyor ve iki plastik bardağı doldurmadan önce şişeyi çıkarıyor. "*Viski Prensi* olmanın avantajları."

Gülüyorum. "Evet. Sanırım bunun avantajları var, diğer zamanlarda ise sadece garip oluyor."

Omuz silkiyor. "Bu benim geçmişim; dışarı çıkana kadar pek umursamıyorum. Bu topraklardayken beni rahatsız etmiyor."

"Bakışlar seni rahatsız ediyor, ha?"

"Evet, bir de herkesin aileme her şeyi anlatması gerektiğini düşünmesi var. Bir de internete ve gazetelere koydukları yalanlar. Bu gerçekten aptalca."

"Eminim. anlamıyorum."

Hamburgerimden bir ısırık aldığımda hiçbir şey söylemiyor. Lezzeti ağzımda patlıyor ve yerken mutlu bir şekilde gülümsüyorum. Ona baktığımda, kısıtlı ışıktaki bile kaşlarının birbirine yaklaştığını görebiliyorum. O da hamburgerinin ekmeğini karıştırıyor. Kahretsin. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Yukarı bakar ve başını sallar. "Mesele o değil. Sadece doğuştan gelen hakkımın aramızda bir sorun yaratacağından endişeleniyorum."

Hamburgerimi bıraktım. "Nasıl yani?" "Sana büyük bir mesele gibi görünüyor. Öyle mi?"

"Hayır, hiç de değil," diye vurguluyorum. "Umurumda değil. Sadece dünyadaki diğer tüm erkekler gibiyken herkesin bunu bu kadar büyütmesinden ve seni uyumsuz yapmasından nefret ediyorum."

Omuz silkiyor. "Bunun beni rahatsız etmediğini, anladığımı söylemek istiyorum ama bazen yalan söylüyormuşum gibi hissediyorum. İlgiden hoşlanmıyorum. Her zaman korunaklı oldum. On dört yaşına kadar özel okula gittim ve nefret ettim. Büyük çocuklar beni para için, küçük çocuklar da büyüklerin arasına girmek için kullandılar. Hiç arkadaş edinemedim. Tek arkadaşım Kane'di ama o da sadece yazları evde olduğum zamanlardı. Devlet okuluna gitmemin tek nedeni aileme onunla okula gitmeme izin vermeleri için yalvarmamdı. Onun yanında kendimi hep rahat hissettim ve onlar da kabul ettiler. Sanırım okulun çoğu onların parasını kullandığı için. Böylece, Kane'in yakın olduğu herkesle aynı okuldaydım ve bana sataşılmasından nefret edilmesine ve bana tapılmasına kadar her şey değişti. Garipti ve sanırım kafama dank etti, çünkü delirdim. Kane ve ben bu kasabanın altını üstüne getirdik ve ne ismim, ne unvanım, ne de başka şey umurumda değildi. Ben

Havali olduğunu düşündüğüm arkadaşlarımla eğleniyordum ama sonra bu bana fazla gelmeye başladı. Sürekli partilerdeydim, kızlar peşimdeydi, benimle evlenmek istiyorlardı ve kısa süre sonra bu insanların benden hoşlandıkları için değil, ben olduğum için burada olduklarını fark ettim. Ve sonra Lena tecavüze uğradı."

O konuşurken yemeğime dokunmuyorum ve Lena'nın adı dudaklarından döküldüğünde gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Bu beni fiziksel olarak incitıyor. Yanına gidip ona sarılmak istiyorum ama bir şekilde bunu istemediğini hissediyorum. O yüzden devam ederken dinliyorum.

"Babam tahmin edebileceğiniz gibi çıldırdı ve annem de öyle. Artık maskaralığa bir son vermenin ve erkek olmanın zamanı gelmişti. Ben de öyle yaptım, ama Lena'nın incinmesinin nedeni olduğumdan korktuğum için, Casey benim en iyi arkadaşım olduğu için, her şeyi durdurdum ve bir daha gitmedim. İnsanlığa olan tüm inancımı kaybettim çünkü bir insan nasıl olur da on beş yaşında güzel bir kıza zarar verebilir ve sevdiğini iddia ettiği birini kullanabilirdi? Bu yüzden Kane'in dediği gibi bir münzeviye dönüştüm ve bundan nefret ediyorum çünkü artık dışarı çıktığımda herkes peşime düşecek. Kimse nedenini bilmiyor ve herkes bana yağ çekmek istiyor ama ben onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Artık büyüdüm. Arkadaşlarımda ve çıkmak istediğim kişide ne istediğimi biliyorum. Neyin önemli olduğunu biliyorum; ailem, içki fabrikam ve kalbim. Sanırım her şey olduğunda iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı çünkü Lena yaralandığında bunun artçı şoklarını sadece o değil, tüm aile yaşadı. Anlıyor musunuz?"

Başımı sallıyorum ve gözlerimin yaşlarla dolmasından nefret ediyorum. Ne demek istediğini tam olarak anlayabiliyorum çünkü ben de aynı şeyi yaptım. Bu ailenin ne kadar acı çektiğinden nefret ediyorum. Herkes onları büyük, zengin ve kraliyet ailesi olarak görüyor ama kimse iyi olduklarından emin olmak için duvarların ötesine bakmıyor. Bu üzücü ve bunun olmasından nefret ediyorum.

Derin bir nefes alarak, "Evet, biliyorum. Babam öldüğünde benim de bir öldü ve annem kemoterapi ve tüm o kanser saçmalıklarını yaşadığında, sanki ben de onunla birlikte yaşıyormuşum gibi hissettim. Her gün onun gibi bana da ağır geliyordu. Onunkini tıraş ettiğimiz için kendi kafamı tıraş etmeyi teklif ettim ama izin vermedi. Kendi saçını alamıyorsa benimkine hayran olmak istediğini söyledi."

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp elime sıçradığında derin bir nefes alarak yere bakıyorum.

Declan beni görebilmesi için yüzümü kaldırmadan önce "Saklanma," diye fısıldıyor. "Annen için bunu yapmak istemen gerçekten harika bir davranış."

Gülümsüyorum. Dostum, onu özleyorum ve her şeyi tekrar yapardım. Her şeyi. "Evet, ama bazen yeterince şey yapmadığımı düşünüyorum. Belki onu bir şekilde kurtarabilirdim ama yapamayacağımı da biliyorum. Olabileceğim en iyi evlat oldum çünkü onun mutlu olmasını ve benimle gurur duymasını istedim. Çok çalıştım, derslerime odaklanmak ve onunla ilgilenmek dışında hiçbir şey yapmadım. Evde hiç arkadaşım yoktu çünkü zamanım yoktu. Okula gittim, eve geldim, ödev yaptım ve ihtiyacı olan her şeyi yaptım. Son senemde evde eğitim aldım. Balom, mezuniyetim, hiçbir şeyim yoktu. Her şeyi onun için yaptım ve benim yaşımdaki çocuklar için bir hiçtim. Pişman olduğumu sanmayın, çünkü değilim, ama gittiğimde kimsenin bilmediğini, kimsenin beni özlemediğini düşünmek üzücü, çünkü ondan başka hiçbir şey ya da hiç kimse için zamanım yoktu. Ve eğer buraya gelmeseydim, annem olmadan nasıl yaşayacağımı bulmaya çalışırken yalnız kalacaktım. Bunu bildiğini biliyorum ve bu yüzden buraya gelmemi istedi."

Yemeğimizi taşıırken Declan yanıma kayıyor. Ellerimi avuçlarının arasına alarak gözlerimin içine bakmadan önce her bir avucumu öpüyor. "Senin tanıdığım en güçlü insan olduğuna inanıyorum Amberlyn. Annen buraya gelmeni istemekte haklıydı. Kendi bencil nedenlerimden dolayı olabilir ama bu yüzden annene her gün teşekkür ediyorum. Üç yıl boyunca saklandıktan sonra neden ortaya çıktığımı biliyorsun, değil mi?"

Onun derinliklerine bakarken gözlerim yaşlarla doluyor ve kalbim sanki bir mengene tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyorum. Bunların hiçbirini Fiona'dan başka kimseyle paylaşmadım. Bu şekilde ağzımdan kaçırdığıma ben de inanmıyorum ama onun yanındayken durum farklı. Onun yanında kendimi çok rahat hissediyorum. Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır."

"Senin için. O gün gölün karşısında güneşlenirken seni gördüm ve adını ve gözlerinin rengini bilmem gerektiğini biliyordum."

Buz mavisi gözleri parlayarak bakışlarımı tutarken, bu sözleri söylediğini duymak beni nefessiz bıraktı. "Sonra seninle tanıştım ve o güzel gülümsemele karşılaşma zevkine eriştim ve senin hakkında daha çok şey öğrendikçe, bu lanet topraklardan geldiğim için Tanrı'ya daha çok şükrediyorum."

Gülümsememi istediye, başardı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken sırtışı kocaman. "Ve eğer şimdi gidersen, seni özlerim. Korkunç bir şekilde."

Ona doğru eğilerek başımı onunkine yaslıyorum. "Ben de seni özlerdim."

O gülümsüyor ve ben de elimde olmadan gülümsüyorum, her ne kadar ikimiz için de ağlamak istesem de. Sırıtarak, "İyi ki bir yere gitmeyi planlamıyorum" diyorum.

"Bu iyi bir şey."

Uzanıp başparmağını alt dudağımda yavaşça gezdirirken ağzı hâlâ bulaşıcı bir sırtışla kıvrılıyor ve sıcak havaya rağmen tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Gözleri çok karanlık, benimkilere kilitlenmiş ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktığında soruyorum, "Beni şimdi öpecek misin? *Aman Tanrım, neden-az-önce-öptüm ki!*"

Tamamen aşağılanmış bir halde gözlerimi kapatmadan önce bunu tek bir kelime olarak söylüyorum. Declan'ın kahkahası omurgamdan aşağı akıyor ve bu utancıma hiç yardımcı olmuyor. Aksine, ona bakmak için gözlerimi açtığımda daha da kötüleştiriyor ve bulduğum şey beni gülümsetiyor. Yüzü bana çok yakın, gözleri parlak ve eğlenceli.

"Gerçekten mi, neden sorup duruyorsun? Beni öpmek falan mı istiyorsun?" diye şaka yaparak benden gergin bir kahkaha kopardı.

"Onun gibi bir şey," diye sırtarak şaka yapıyorum ama sonra başımı sallıyorum. "Bir filtreye ihtiyacım var."

"Hayır, ne düşündüğünü söylemen hoşuma gidiyor," diyor yüzümü avuçlayarak. Gözleri gözlerime kilitlenmişken, nefes almak bir seçenek değil. Bana doğru eğilip dudakları dudaklarıma yaklaştığında nefesimi tutuyorum ve gözlerimi sımsıkı kapatıyorum çünkü şükürler olsun ki beni öpecek. Ama sonra dudakları tatlı, yumuşak bir öpücükle burnumla buluşuyor ve o çekilirken gözlerim açılıyor. Sönmüş bir halde, "Şimdi sırası değil, ha?" diye soruyorum.

Hamburgerine uzanıyor ve başını sallamadan önce kocaman bir ısırık alıyor. Yutkunduktan sonra bana sırttı. "Henüz değil."

Kendi hamburgerimi alırken, "Bu inanılmaz derecede harika bir öpücük olsa iyi olur," diye takılıyorum.

Göz kırıyor, gözleri kararıyor ve şöyle diyor: "Sahip olabileceğin en iyi öpücük. Sana bunun sözünü verebilirim."

Buna hakkı olduğunu söylemek istiyorum, çünkü sadece bir erkekle öpüştüm ve onun da dudağıma yapışan garip diş telleri vardı. Bunun yerine başımı sallıyorum ve mutlu bir şekilde hamburgerimi yiyorum, çünkü bu muhtemelen şimdiye kadarki en iyi ilk buluşmaydı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

FOURTEEN

Declan

I kurul toplantılarından nefret ediyorum.

Bence aptalca ve anlamsızlar. Buradaki en genç kişi benim, babam ve iş arkadaşlarımızın hepsi ellili yaşların sonlarında. Genellikle hiçbir şey söylemem. Masanın ucunda not alırken ve babamın söylediği her şeyi dinlerken bulunabiliyorum. Burası bir gün benim şirketim olacak ve bu gerçekleştiğinde babamın oturduğu koltuğa oturup onun yaptığı gibi liderlik etmek istiyorum. O güçlü bir adam, şirket için ne istediğini ve ne istemediğini biliyor. Fikirlerini açıkça söylüyor ve herkes ona saygı duyuyor.

Bunu istiyorum.

Ama bugün, not almak ve olması gerektiği gibi dikkatle dinlemek yerine, düşüncelerim her santimetrekaresi çillerle kaplı bir hanımefendide. Amberlyn'i iki gece önce saat on bir buçukta bıraktığımdan beri görmedim. Dün bara gidemedim çünkü ot imbiklerimizden biri bozuldu ve bugün de lanet olası bir toplantım var. Onun için numara yapıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp masanın altına tutuyorum ve hızla ona mesaj atıyorum.

İşte sıkışıp kaldım. Bugün gelemeyeceğim.

Yeni bir mesajla titreştiğinde cebime geri koymaya gidiyorum.

Tembellik ediyorsun, tembel. Haha. Endişelenme, sadece bana yemek borcun olduğu anlamına geliyor.

Kulağa mükemmel bir fikir gibi gelmiyor mu? Gülümseyerek ona cevap yazıyorum.

Bu gece mi? Boş musun?

Eğer soruyorsanız

olabilirim. Evet, olabilirim.

O zaman evet, görüşürüz... Ne

zaman? Altıda.

Harika. :)

"Declan, ne düşünüyorsun?"

Telefonumu cebime sokarak başımı kaldırıyorum. Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim olmasa da "Bence iyi," diyorum.

"Yani ABD'deki distribütörler için yüzde 2'lik artış konusunda hemfikir misiniz?" diye soruyor babam.

Masaya yaslanarak başımı sallıyorum. "Fiyatları neden yükseltiyoruz ki?"

"Çünkü bizim üzerimizden çifte kâr elde ediyorlar. ?" Omuz silktim.

"Dinlemiyordum sanırım. Affedersiniz, dikkatim dağılmıştı."

Da başını sallar. "İşiniz bitene kadar beklememizi ister

misiniz?" "Hayır efendim, özür dilerim."

"değil, lütfen teklifi okuyun ve bize görüşünüzü bildirin."

Önümdeki dosyaya bakıyorum ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu biliyorum. Dudağımı ısırarak hızlıca okuyorum ve distribütörlerin fiyatlarının artması gerektiğini kabul ediyorum. Onun da beni izlediğini görünce gergin olmamaya çalışarak şöyle diyorum: "Evet, ama daha fazla olmalı. İkimizin de eşit olması için en az yüzde dört ve bir öneri fiyatı gönderin çünkü henüz ellerinde yok. Dünyanın en iyi viskisi olduğumuz için bundan . Önerilen bir fiyat ve ardından satabilecekleri bir üst sınır gönderin. Beğenmezlerse sorun değil. Jack Daniels'ın ardından Amerika Birleşik Devletleri'nin önde gelen viski markasıyız. Onların distribütörlerinden para aldıklarını biliyorum, biz de alabiliriz."

Babam memnun bir gülümseme yüzünü kaplarken başını sallıyor. Masadaki herkes onaylarcasına başını sallarken gözlerinde gurur parlıyor. Hissettiğim gerginlik, zafer duygusunun beni ele geçirmesiyle yok oldu. Sevdiğim şey bu; yapmam gereken şey bu. Bu odada bu serserilerle sıkışıp kalmaktan nefret ediyor olabilirim ama doğru bir şey yaptığımda hissettiğim duyguyu seviyorum. Neredeyse Amberlyn'e yakın olmak kadar tatmin edici.

"Katılıyorum. Ryan, bunu yaz ve tüm dünyadaki distribütörler için bir araya getir. İyi iş Declan."

Herkes ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce bana başıyla selam veriyor. Ayağa kalkarak herkesi takip ediyorum ve kısa süre sonra da'mın yanına düşüyorum. "Orada iyi iş çıkardın ama o telefondan uzak dur."

Başımı salladım. "Evet efendim, bir daha olmayacak."

"Güzel, içki fabrikasında her şey yolunda mı?"

"Evet, çok iyi. Kane harika bir iş çıkarıyor," diyorum da durup bana dönerken.

"Yapacağını biliyordum. Kendi babasına çekmiş, çok çalışkan. Üretim odasında başarılı olacak. Buna inanıyorum. Paul'ü emekliye ayırmaktan nefret ediyorum ama Kane onun yerine geçecek mükemmel bir isim."

"Aynı fikirdeyim," diyorum. Telefonuna bakarken başını sallıyor, görebildiğim kadarıyla bir e-posta okuyor. Genelde iş için istediğim şeyler hakkında konuşmam çünkü medeni durumum yüzünden kavga çıkarabilirim ama nedense kendimi cesur hissediyorum. "Baba, acaba viskimi beta testine gönderebilir miyiz?" demeden önce boğazımı temizliyorum.

Telefonundan başını kaldırıp bana bakıyor. Kaşları birbirine yaklaşmış ve gözlerinde artık eskisi gibi gurur yok, daha çok kızgınlık var. "Ofisime gelin lütfen."

Sık beni. İsteksizce onu ofisine kadar takip ettim ve masasının önündeki koltuğa çöktüm. Sadece basit bir evet ya da hayır cevabı istiyordum.

"Amerikalı o zaman?"

Kafam karışmış bir şekilde yukarı baktım. "Affedersiniz, ne dediniz?"

"Görüştüğünüz kız, Amberlyn Reilly, yirmi yaşında, Nashville, Tennessee doğumlu. Annesi ve babası burada doğmuş ama evlendikten sonra ayrılmışlar, ikisi de vefat etmiş. Shelia ve Michael Maclaster'ın yeğeni. Gölün karşısındaki barda barmen olarak çalışıyor."

Babamın bakışlarını tutarak başımı salladım. "Evet."

"O Amerikalı, Declan. Bu işe yaramaz."

Parmaklarım kalçalarımı ısırtıyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü o bizim gibi eski bir aileden gelmiyor."

Şaşırmış bir halde, "Bu şartların bir parçası değildi" diye itiraz etmeden önce bir nefes alıyorum.

"Belki öyle, ama onu kabul etmeyeceğim. Bana züppe diyebilirsin ama ben senin eski paralı, güzel ve senin için iyi olan İrlandalı bir kızla birlikte olmanı istiyorum."

Neden bilmiyorum ama öfke saniyeler içinde beni ele geçiriyor ve sandalyeyi kaldırıp pencereden aşağı atmaktan başka bir şey istemiyorum. Gözlerimi deviriyorum ve elimdeki dosyayı kalbimin üzerinde bir kalkan gibi tutarak ayağa kalkıyorum. "Bu hayatımda duyduğum en aptalca saçmalık ve bunu daha fazla dinlemeyi reddediyorum. Dışarı çık, insanlarla tanış, aşık ol ve evlen, böylece iş sahibi olabilirim dedin. Bunu yapıyorum. Gidip farklı şartlar eklemenı reddediyorum. Ayrıca Amberlyn ile ne olacağını bilmediğim için bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyi de reddediyorum. Yani bu konuşma bitmiştir. Viskimi sorduğumu unut. Bu lanet şirkete sahip olduğumda yapacağım."

Kapıyı arkamdan çarparak ofisten çıktım. Şans eseri babama baktığımda ağzı bir karış açık ve gözleri kocaman olmuştu. Bu doğru, şaşırmış olmalısın çünkü sen bir otuzbircisin!

Bu ne cüret?

Ofislerden geçip temiz havaya çıkarken uzun bir nefes alıyorum, kalbim göğsümde çarparken daha fazla hava emiyorum. Parmaklarımı başımın arkasında birleştirip, ciğerlerimi havayla doldururken konuşmamızı tekrarlıyor ve her seferinde bir çırpıda dışarı veriyorum. Beni içki fabrikasına geri götürmek için bekleyen Cathmor'a odaklanıyorum ama şu anda hareket edemiyorum. Babam beni tekrar görür görmez öldürebilir ama anlamıyorum. Bu ne cüret. Kurallar neredeyse taş gibi. Evleniyorum... Eşim var, ırkı, kökeni ya da başka bir şey önemli değil. Kadın olduğu ve benim soyadımı taşıdığı sürece sorun yok. Neden bana böyle bir şey söyledi ki? Lanet olsun. Ve neden bunun beni bu kadar rahatsız etmesine izin veriyorum? Amberlyn'e bugün evlenme teklif etmiyorum; daha kadını öpmedim bile.

"Söylediklerimin seni rahatsız etmesine izin vermeyeceğini söylüyorsun."

Babama dönüp bakıyorum ve onu görünce kaskatı kesiliyorum. Altı yaşındayken taşlarla camları kırarken yakalandığımda beni azarladığında hissettirdiği gibi hissettirme gücüne hâlâ sahip. Elbette tüm bunlar Kane'in fikriydi, çünkü dadım tam bir sürtüktü, ama yine de cezanın en ağırını çeken bendim. Başımı sallarken yüksek sesle yutkunuyorum. "Elbette, yapmayacağım."

"Ama öylesin, öyle olduğunu biliyorum ve bu da bana onun senin için bir anlam ifade ettiğini ve bunun senin söylediğinden daha fazlası olduğunu gösteriyor. Bu uzun sürmeyecek. Yaptığımız şeye, kim olduğumuza inanmıyor. İhtiyacın olan şey o değil."

"Onun ne olduğunu bilmiyorsun," diye çıkışıyorum, kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyor ki acıyor.

"Bunun bir önemi yok çünkü seni tanıyorum ve sen aileye, geleneklere inanıyorsun ve onda bunlar yok."

Babama için derin bir nefes alarak ona bakıyorum. "Baba, onu tanıyorsun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ailesini severdi, gelenekleri vardı ve tanıdığım en güzel insandı."

"Demek onu seviyorsun."

Kalbim atabileceğini bilmediğim bir hızda çarpıyor. Avuçlarım sırsıklam ve kendimi baygın hissediyorum. Babamla tartışmaktan nefret ediyorum ama ona vereceğim cevapla yalan söylüyor olabileceğimden de nefret ediyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum. "Hayır, ama ona değer veriyorum ve bunun gözlerini kırıştıracak bir şey olmadığını biliyorum. O özel biri ve ilişkimizin hazine değerinde bir şey olabileceğini hissediyorum. Bunun ne olduğunu görmek için senden saygı istiyorum."

Uzaklara bakarak, uzun bir nefes vermeden önce başını yavaşça sallıyor. "Umarım kız kardeşinin yaptığı hatayı yapmıyoursundur. Bizim sosyal statümüzde olmayan biriyle ilişkiye girdi ve bak ne oldu. Tanrıya şükür Micah'ı buldu."

Bazen babam tam bir züppe olabiliyor. Tek önemseddiği bu mu? Birinin sosyal statüsü mü? Birinin parası mı? Kim olduklarına ne demeli? Ve lanet olsun, ben de onun gibi miyim? Ona baktığımda, sadece ondan değil, kendimden de iğreniyorum. Pek çok yönden ona benziyorum ve bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum. Onun görüşlerine katılmıyorum. Başarılı olmak istiyorum ama anlayışlı olduğum için, parası olan insanları başkalarına tercih ettiğim için değil. Züppe, kendini beğenmiş bir pislik olmak istemiyorum. Amberlyn'in sevebileceği, belki bir gün aşık olabileceği biri olmak istiyorum. Babamın bunu söylemesi benim için her şeyi bir perspektife oturttu. Sonumun asla onun gibi olmayacağından emin olmalıyım-bizden olmayan herkesten nefret eden ve acı çeken biri. Bu konuşmada ona başka bir şey borçlu olduğumdan değil, ama yine de Amberlyn'in ne kadar önemli olduğunu tekrarlamam gerektiğini hissediyorum.

"Casey Burke denen o kurnaz herife hiç benzemiyor. O özel biri," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Göreceksiniz."

O gecenin ilerleyen saatlerinde bara girdiğimde, da'm ve yaptığımız konuşma aklıma gelen son şey oluyor. Amberlyn sahnenin ortasında, parlıyor ve hatırlayabildiğim her ayrıntıyla düşüncelerimi dolduruyor. Aslında onunla ilgili her şeyi. Saçlarının omuzlarından aşağı dökülüşünü, gözlerinin parlamasını ve derin daldığında dudaklarını büzüşünü özledim. Tanrım, ellerim titriyor. Onu görmeyi istiyorum. Şu anda

Ne yapacağımız umurunda değil. Arabada oturup konuşabiliriz ve ben mutlu olurum, eğer A planı onun için işe yaramazsa yapacağımız şey bu olacak.

Kapının koluna uzanarak içeri giriyorum ve gürültülü, şamatalı bar ben içeri girince sessizleşiyor. Barın arkasından fırlayan Amberlyn gözlerini benimkilere dikerek sırtıyor. Onu görünce göğsüm ağrıyor. Melek gibi görünüyor. Saçları sevdiğim gibi omuzlarından aşağı dökülüyor, vahşi ve kıvrıkcık, gözleri sadece biraz makyajla parlıyor. Dudakları mükemmel bir şekilde parlatılmış ve tatlı, pembe bir renk yanaklarını tozlandırıyor. Barın arkasından çıktığında üzerinde dar bir kot pantolon ve yeşil transparan bir tişört ile hayalini kurduğum parçaları örten bir atlet vardı. Bana doğru yaklaştığında dudaklarımda yavaş bir sırtış oluşuyor.

"Hey."

"Merhaba," diyorum ellerim yanımda titrerken. Onu kucaklamak, saçlarına sokmak ve sarhoş edici kokusunda kaybolmak istiyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

Tatlı tatlı gülümsüyor, yanaklarının pembesi koyulaşıyor. "Teşekkür ederim. Amcam buraya gelip seni tehdit etmeden önce gidelim."

Elimi tutup küçük parmaklarını benimkilerle birleştirirken ve Fiona'ya el sallayarak beni kapıdan dışarı sürüklerken kıkırdıyorum. Ben de el sallıyorum ve kapı kapanırken bir sırtışla karşılaşıyorum. Dışarı çıktığımızda, kollarını sıkıca ortama dolayarak etrafımda dönüyor. Ona daha sıkı sarılırken gözlerim kapanıyor, kollarımda hissettiklerine bayılıyorum. Küçük ama bana tam oturuyor. Derin bir nefes alarak saçlarının kokusuyla sarhoş oluyorum. Onu seviyorum, arzuluyorum ve o geri çekildiğinde, onu daha sıkı tutarak durduruyorum.

"Henüz değil," diye fısıldıyorum.

"Seni başkasıyla paylaşmaktan hoşlanmıyorum."

Ne demek istediğini anlıyorum. İzleyenlerden ben de nefret ediyorum ama bu... bu harika. Bana daha sıkı sarılırken gülümsemesini omzumda hissedebiliyorum. Onu son bir kez sıktıktan sonra geri çekiliyorum ve güzelce kızarmış yüzüne bakıyorum. Başı yana düşerken dudağını ısıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Ya seni öpersem?"

Duraksadım, şaşırdım. "Ne?"

"Söylediğin gibi mükemmel ana kadar beni öpmeyeceksin, ama ya ben seni öpersem?"

Başımı sallarken sırtıyorum ve aramıza biraz mesafe koymak için ellerimi onun belinden indiriyorum. "Sana izin vermeyeceğim."

Alay ediyor. "İstekli bir kızın dudakları sana doğru geliyor ve sen onları öpmeyecek misin?"

"Hayır," diyorum, iyi bir önlem için bir adım daha geri çekilerek. Beni takip ederken gülüyor, aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyor ama ben daha hızlıyım. Arkamı dönüp arabaya doğru koşuyorum, o da beni takip , kahkahalarımız havayı dolduruyor. Arabama ulaştığımda kilidini açıyorum ama daha binmeden koltuğuma atlıyor ve dudaklarını büzerek bana bakıyor.

"Öp beni," diye mırıldanıyor büzülmüş dudaklarının arasından. Gülüyorum, ama kahretsin ki gülmek istemiyorum. Yine de durmazdım. Ona dünyanın en iyi öpücüğünü verirdim ve bunu arabamın kabininde yapmayı reddediyorum.

"Olmaz," diyorum, onu arabadan çekmek için bileğine uzanıyorum, ama beni şakacı bir şekilde savuşturuyor, gözleri muziplikle parlıyor.

"Sen beni öpene kadar kıpırdamıyorum" diyor, kollarını göğüslerinin altında kavuşturup onları yukarı kaldırarak. Bunu mi yaptığından emin değilim ama tabii ki büzülmüş dudaklarına bakmadan önce şeffaf yeşil kumaşın arasından nefis göğsüne bakıyorum. Yüksek sesle yutkunarak, ikimizin de istediği şeyi yapmadan önce kendi kollarımı kavuşturuyorum. "Hadi ama, beni senden bir öpücük almak için yalvartıyorsun. Ne kadar acınası."

Ellerimi dizlerine koyarak eğildiğimde gülüyorum, bu da baş edebileceğimden daha yakın olmama neden oluyor. Gözleri karanlık, istekle dönüyor ve pembe dili çıkıp dolgun dudaklarını ıslattığında neredeyse yüksek sesle inleyeceğim. "Yalvarmak yerine sabırlı olabilirsin," diye öneriyorum, dudaklarım onun dudaklarında olmak için kaşınıyor.

"Evet," diyor nefes nefese, "ama bir şey istediğimde sabırlı olma konusunda pek iyi değilim."

Evet, aletim o kadar sertleşti ki acıtıyor. Tekrar yutkunarak ona doğru eğildim. Kalbim küt küt atıyor ve dizlerim her an pes edecekmiş gibi hissediyorum. Onun tatlı dudaklarında kaybolmak istesem de, sonsuza dek hatırlayacağı ana kadar beklemek istediğimi biliyorum. Ağzının kenarına doğru ilerleyip, gamzenin bulunduğu tatlı noktada buluşmak için kendi dudaklarımı büzmeden önce sırtıyorum, ama bunu yapamadan başını çevirip dudaklarını benimkilerle buluşturuyor. Isı her yerde patlıyor ve nefes alamıyorum. Kahretsin, artık beni durdurmanın bir yolu yok. Dudakları hayal ettiğim kadar yumuşak, dolgun ve tadı onun gibi tatlı. Geri çekiliyorum, ayağa kalkıyorum, o bir şey söyleyemeden ona uzanıyorum, onu ayağa kaldırmak için. Gözleri gözlerime kilitlendi ve ağzımı onunkine bıraktığımda, öpücüğü derinleştirmeye çalışırken nefes nefese kalıyor, dilimi alt dudağında gezdirerek içeri girmeyi umuyor.

Tanrıya şükür, bana veriyor.

Dilimi oynamak için ağzına sokuyorum, onu kendime yaklaştırırken parmaklarım kalçalarını ısıyor. Küçük oyununun daha büyük bir şeye dönüştüğünü bilmesini istiyorum. Elleri göğsümden yukarı çıkıp boynumun arkasında kilitlendiğinde, çıplak tenimde tatlı ellerinin verdiği zevkle dudaklarına karşı inliyorum. İkimizin de hazır olmadığı bir şey yapmadan önce buna bir son vermeliyim. Dudaklarımı onunkilerden çekerek, gözlerim onunkilerle kilitlenirken derin bir nefes alıyorum. Yüzü kızarmış, dudakları şişmiş ve lanet olsun, çok yenilebilir görünüyor. "Vay canına," diye nefes alıyor, göğüsleri göğsüme değiyor, uzun uzun

Hava çeker.

Başımı salladım, tamamen aynı fikirdeydim. O öpücükle onu uçurmam gerekiyordu ama nefes almakta zorlanan ben oluyorum. "Sana beklemeni söylemiştim."

Gülüyor. "Asla, bu mükemmeldi."

Gülümsüyorum, başımı onunkine yaslıyorum. "Ve düşünsene, bu sadece randevumuzun başlangıcı."

"Vay canına, o zaman bu bir randevu olacak, ha?"

Parmaklarımı onunkilerle birleştirirken başımı sallıyorum. "Aynen öyle."

Onu tekrar kendime çekerek dudaklarımı dudaklarına sürüyorum ve gülümsüyorum. "Muhtemelen bunu gerekenden daha sık yapacağım."

Parmak uçlarında yükselirken sırtıyor ve dudaklarıma küçük bir öpücük konduruyor. "Ve muhtemelen her seferinde bundan zevk alacağım."

Burnumu onunkinin üzerinde gezdirirken, arabada kalıp sürekli öpüşme düşüncesi C Planı gibi görünüyor ama sanırım ona bundan daha fazlasını borçluyum. Bu yüzden, onu arabama doğru çekmeden önce parmak eklemlerini öpüyorum. "Seni bu randevuya götürsem iyi olacak."

"Evet, bütün zaman boyunca senin arabada öpüşmeden önce, ha?"

Başımı salladım. "Aynen öyle."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

FIFTEEN

Amberlyn

Declan kalbimi hızlandırıyor.

Cidden. Bu duygu yeni ve heyecan verici. O kadar çok sırtıyorum ki yüzümün kalıcı olarak böyle kalmasından korkuyorum ama sonra bunu sorun çünkü yüzümü oraya o koydu. Bana verdiği 'kıcıncıdan öpücükten' beri hiçbir şey söylemedik. Dünyamı nasıl sarstığını kelimelerle anlatamam. Kalbim hala göğsümde çarpıyor. Dudaklarım hala karıncalanıyor ve vücudum onun farkındalığıyla uğulduyor. Uzanmak, elimle boynunu kavramak ve başparmağımla boynundaki damarları yavaşça izlemek istiyorum.

Rıhtımda oturup birbirimize içimizi döktüğümüz gecenin üzerinden iki gün geçti. O andan beri hayatımda hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Declan gerçekten de dünyadaki en iyi dinleyici ve onunlayken kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. O gece beni sadece avucuma bir öpücük kondurarak terk ettiğinden beri sürekli onu düşünüyorum. O bana mesaj attığında yüzümde bir sırtıma belirliyor ve iğrenç, kız gibi bir kıkırdamayla ona olabildiğince hızlı bir şekilde cevap veriyordum. Ona mesaj atmaktan ve cevabını beklemekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Acınası bir durumdu ama neyse o. Elimde değil. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Uçuyormuşum gibi.

Yüzümde memnun bir sırıtışla uzanıp parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Elimi sıkıp bana göz kırptığında nefesim kesiliyor. Her gün iyi görünüyor ama o öpücükten sonra çok ateşli görünüyor. Süper seksi. Başında o lanet bere var ama gözleri koyu renk, dudakları öpüşmemizden şişmiş. İnce, beyaz bir tişört ve üzerine gri çizgili bir tişört ve dar kot pantolon giyiyor. Bana baktığında dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve gözleri ıslıl ıslıl, yola bakmadan önce bir anlığına benimkileri tutuyor. Beni içten dışa doğru çok sıcak hissettiriyor. Bunu Fiona'ya açıklamaya çalıştım ama o neredeyse öpüştüğümüzü ve bunu beklememin ne kadar aptalca olduğunu anlatmakla meşguldü. Sadece yapmamı öneren oydu. İtiraf etmeliyim ki yarın ona solaryum için bir hediye kartı alacağım çünkü onun fikri çok yerindeydi.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değil. Kırsal alan boyunca kıvrıla kıvrıla ilerleyen yollarda ilerlerken arabada keyifle oturuyorum. Mülkünü çevreleyen büyük kapıya geldiğimizde, iskeleye geri dönüp dönmeyeceğimizi merak ediyorum. Benim için sorun değil, orayı seviyorum ama gölete giden yoldan gitmek yerine başka bir yola sapıyor ve çok geçmeden arazisinin yemyeşil doğasında kayboluyoruz. Muhteşem bir yer ve ana evi ya da herhangi bir şeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Declan beni içki fabrikasında gezdireceğine söz vermişti ve acaba yaptığımız şey bu mu diye merak ediyorum. Büyük bir ahırın yanında durduğumuzda, devasa binaya hayranlıkla pencereden dışarı bakıyorum.

"Bu büyük bir ahır."

Arabadan inerken gülümsüyor, arkadan bir çanta alıyor, sonra da gelip arabadan inmeme yardım ediyor. "Evet, hava kararmadan önce sadece bir buçuk saatimiz var, o yüzden Cathmor'u alıp yola koyulalım. Karanlıkta gitmek senin için sorun olur mu? Yemeğimizi yedikten sonra bunu yapmak zorunda kalabiliriz."

"Oh, ata mı biniyoruz?"

Ayaklarıma bakmadan önce başını sallıyor. Parmak arası terlik giydiğim için onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. "Evet, beni bardan çıkarıp yediğin için sana bot falan almanı söylemeyi unuttum," diyor bana göz kırpmadan önce. "Ama eminim Lena'nın botlarına sığabilirsin."

"Tamam," diyorum ama sonra bana dönüp bakıyor, kaşlarını birleştiriyor. "Sorun değil, değil mi?"

Başımı ciddiyle sallıyorum. "Evet, tabii ki heyecanlıyım. En son annem hastalanmadan önce ata binmişim, o yüzden alışmak biraz zaman alabilir."

Gülümsedi, parmaklarını benimkilerle birleştirirken gözleri şefkatle doldu. "Bisiklete binmek gibi bir şey. Hadi gel."

İsteyerek gidiyorum ve ahıra girdiğimizde tamamen şaşıyorum. Son teknoloji ürünü ve şimdiye kadar gördüğüm en lüks ahır. Yaklaşık altı at var, hepsi kendi küçük yaşam alanlarına sıkışmış. Ahırları benim odamdan daha büyük, büyük trotlar taze sebzelerle dolu ve bir tane de su var. O kadar güzel ki ben bile burada yaşamayı düşünmezdim.

Önümde bir çift bot ve çorap belirdiğinde, Declan'a gülümsemeden önce onlara uzanıyorum. O heyecanla fişkırıyor ve bu benim heyecanımı körüklüyor. Botları bırakıp önce çorapları sonra da botları giymek için eğiliyorum. Ayağa kalktığımda üzerime tam oturdıklarını görüyorum.

"İyi mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Mükemmel uyum."

"Harika, tamam, hadi gidelim," diyor ve beni muhteşem, beyaz bir iğdişin bulunduğu ahıra götürüyor. Bana doğru gelip öpmek için burnunu yüzümde gezdirdiğinde gülümsüyorum. Annem atları çok severdi, gençken milyarlarca ata sahip olmak ve her birini sevmek istediğini söylerdi. Hiç şansı olmadı ama bu çok ata binmediğimiz anlamına gelmiyordu. Bunlar en sevdiğim anılarımdan bazılarıydı. Hepimiz öğle yemeklerimizi hazırlar, at kiralamaya gider ve göl kenarında güzel bir öğle yemeği yemeden önce günü ata binerek geçirirdik. Çok eğlenceliydi. Boğazım düğümlenerek Declan'a baktım ve onun beni izlediğini fark ettim.

"İyi misin?"

Başımı
salladım.

"Tabii."

"Binmek zorunda değiliz. İstersen başka bir yere gidebiliriz."

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil. Bunu annem ve babamla çok yaptım. Sadece onları düşünüyordum."

Bir kolunu omuzlarıma dolamadan önce "Bu harika," diyor. Dudaklarını şakağıma yerleştirmeden önce beni kendine yaklaştırıyor.

"Evet, ."

Burnunu şakağıma değdiriyor ve gözlerim kapanıyor. Bana karşı çok iyi hissediyor ve bana dokunmayı bırakmasını hiç istemiyorum. İstedikimi alamıyorum çünkü geri çekiliyor, kapıyı açıyor ve beyaz atın dışarı çıkmasına izin veriyor. Birdenbire atın etrafında üç kişi belirliyor, onu hazırlıyorlar.

Declan bana bakarken ata biniyorum. "Bu Belle, Lena'nın atı. İyi bir kız, değil mi Belle? Çok güzel."

Elimi uzatıp parmaklarımı ipeksi teninde gezdiriyorum. "Merhaba Belle."

Mutlu bir at sesi çıkarıyor ve Declan da bana sırtıyor. "Senden hoşlanıyor." Bana doğru uzandığında, beni yakınına getirdiğinde nefesim kesiliyor. "Ben de öyle," fısıldıyor dudaklarıma karşı. Ben daha gülümseyemeden ağzı dudaklarıma yapışıyor ve yemin ederim bu adam tarafından öpülmek cennetten çıkma bir şey. Birinin boğazını temizlediğini duyduğumda çekiliyorum. Odada bizimle birlikte üç kişi olduğunu unuttuğuma inanamıyorum.

"Bay O'Callaghan, Cathmor'u da giydirmemizi ister misiniz?" der içlerinden biri ve Declan başını sallar.

"Evet, lütfen, teşekkür ," diyor sertçe, ama döndüğünde yüzünde bir gülümseme . "Yani nasıl binileceğini biliyorsun, değil mi?"

Belle'in etrafından dolanırken gülüyorum, kendimi yukarı çekmek için eyere uzanıyorum. "İçimden bir ses kıcıma dokunmak için bahane arıyorsun diyor."

Declan'ın yanaklarına renk geldi ve bana bir bakış attı. "Gördüğüm kadarıyla ana planımın farkındasın."

"Öyleyim."

Gülüyor. "Oraya çıkabileceğinden emin misin?"

Kendimi yukarı çekip eyere yerleşmeden önce ona benden şüphe etmemesini söyleyen bir bakış gönderiyorum. Ona sırtıyorum ve o da gülüyor.

"Tamam o zaman," diye gülüyor ve atının onu beklediği yere doğru yürüyor.

"Hepsi bu kadar mı Bay O'Callaghan?" diye soruyor az önceki adam. O daha yaşlı bir adam, diğer iki adam ise genç, hatta benim yaşımda.

Declan başını sallar. "Evet, teşekkür ."

"Teşekkür ederim," diyorum ve sonra hepsi bana bakıyor. Onlara teşekkür ettiğim için çok şaşırmış görünüyorlar ama kısa süre sonra bana gülümsüyorlar.

"Elbette, hanımefendi. İyi yolculuklar."

Declan "Ayea, Cathmor" derken ben de gülümsüyorum.

Canavar gibi atı kapıdan çıkmaya başlıyor ve sanırım Belle de onu takip etmeye alışkın, çünkü o da öyle yapıyor. Declan'ı ahırdan uzaklaşırken takip ettiğimde kısa süre sonra batmakta olan sıcak güneş üzerimizde parlıyor. Burası çok güzel. Beni yanlış anlamayın, teyzemin arazisini seviyorum ama Declan'ın hayranlık uyandırıcı. Yemyeşil bir arazi ve arazinin çoğunu kaplayan büyük ağaçlarla çok güzel. Göl uzakta ve güneşin birlikte gölün görünüşünü çok seviyorum. Daha küçük kalelerle birlikte büyük kaleleri de görebiliyorum.

arkasında. Tüm bunları görmek korkutucu bir şey ama Declan'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda hiçbirinin önemi kalmıyor.

Önemli olan tek şey o.

Aramızda epey mesafe kaldığında tekrar bana bakıyor ve Belle'e dil çıkarmadan önce bana bir sırtış gönderiyor. Belle ona doğru tırıs gidiyor, o da dizginleri tutup Belle'yi Cathmor'la kendisinin yanında durduruyor. " hazır mısın? Belle hızlıdır."

"Elbette," diye başımı sallıyorum, damarlarımda dolaşan adrenalinden dolayı kalbim biraz hızlı atıyor. Altımda bu canavar varken harika hissediyorum ama ona tam güçle bineceğim için gerginim.

Gülüyor. "Hazır görünmüyorsun, mo stór."

Kaşlarım kalktı. "Az önce bana mağaza mı dedin?"

Elime uzanıp beni kendine yaklaştırmadan önce kıkırdayarak başını sallıyor. "Hayır, asla, babam anneme böyle seslenir. İrlandaca."

Bu tüylerimi diken diken ediyor. Daha yakına eğilerek burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum ve Belle'i kalçalarım ile sıkıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Çenemi kavırıyor ve gülümsüyor, gözleri gözlerimi tutuyor. "Benim hazinem."

Evet, onun gözlerinde kaybolurken içimde sıcaklık duyular kabarıyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırırken gözlerimi kapatıyorum ve bunun ne kadar romantik olduğunu düşünüyorum. Güneş batıyor ve ben lanet olası bir prensle at sırtındayım. Bu benim gibi birinin başına nasıl gelebilir ki? Declan beni önce burnumu öpüyor. "Tamam o zaman, gidelim." demeden önce bir gülümseme paylaşıyoruz.

İçimi heyecan kaplarken başımı sallıyorum. Declan bir şeyler bağılıyor ve sonra Cathmor yola koyuluyor. Bildiğim bir sonraki şey, Belle'in de onunla birlikte kırlarda yarıştığı. Nefesim kesilmiş bir halde ona sıkıca tutunuyorum, rüzgâr yüzümü kamçılادıkça saçlarım uçuşuyor. Durduğumuzda saçlarımın dağılacağını biliyorum ama umurumda değil. Bu çok heyecan verici! Bisiklete binmek gibi olacağını söylediğinde haklıydı, öyle ve her saniyesini seviyorum. Hızlı sürerek göletin etrafından dolanıyoruz ve kısa süre sonra öne geçiyorum, ama Declan önümü kesip daha hızlı gitmem için Cathmor'u tekmelemeden önce bana sırtımdan önce sadece bir saniyeliğine. Belle'i tekmeliyorum ve o da saatlerce sürecekmış gibi görünen bir yarışa giriyor.

Declan biraz yavaşladığında dizginleri çekiyorum ve Belle'in de aynısını yapmasını sağlıyorum. Declan "Eğlenceli mi?" diye sorduğunda yan yana tırıs gidiyorduk.

Çabucak başımı salladım. "Berbat."

"Harika, hızlı, ha? Sen iyi bir binicisin."

Gülümsüyorum. "Teşekkür . Evet, çok güzel."

"Lena'yı sinirlendiriyor. O daha çok bir Barbie Bebek, bizim Lena öyle, bu yüzden genellikle Belle'i dışarı çıkarıyorum çünkü o istemiyor."

"Bu çok kötü. Çok güzel bir kız."

"Yemeğe hazır mısın?" diye sormadan önce başıyla onaylıyor.

Midem guruldamak için o anı seçiyor ve gülümsüyorum. "Evet, açlıktan ölüyorum."

Küçük, kaya bahçesi gibi bir yerde durduğumuzda Declan bana yardım etmek için yanıma gelmeden önce Cathmor'u indirdi. Ayaklarım yere değiyor ve sonra onun kollarına sarılıyorum, ağzı benimkine değiyor. Ona sıkıca tutunuyorum, dudaklarının benimkiler üzerindeki hissinin tadını çıkarıyorum. Benden ayrıldığında, "Kabul etmeliyim ki Amberlyn, o atın üzerinde çok seksi görünüyorsun" demeden önce beni son bir kez öpüyor.

Yüzüm kızarıırken kıkırdıyorum. "Sen de öyle."

Geri önce bana göz kırpmıyor ve elimi tutuyor. Denizaltılarımız, patates kızartmalarımız ve tabii ki biralarımızla her türlü taşın arasındaki çimlere yerleştikten sonra, "Bu çok eğlenceli" demeden önce yemeğimizin tadını çıkarıyoruz.

"Güzel," diyor başını sallayarak. "Hoşuna gideceğini umuyordum."

Denizaltımdan büyük bir ısıruk almadan önce ona bir sırtış gönderiyorum. Lokmayı sonra, "İş nasıldı?" diye soruyorum.

Sonra omuz silerken yüzü değişiyor. "İşle ilgiliydi. Aslında bugün toplantı sırasında sana mesaj attığım için başım belaya girdi."

Yanına uzanıp koluna şakacı bir şekilde vururken gülüyorum. "Yapma şunu!"

Başını salladı. "Artık bunu yapmayacağım ama babam artık seni biliyor."

Bu beni ısırığının ortasında durdurdu. "Öyle mi?"

"Evet, sanırım bir blogdaydık ve seni korkutmak için falan değil, geçmişini araştırdı."

Gözlerimi deviriyorum. "Çünkü bana haber verilmeden geçmişimin araştırılması beni korkutmaz, değil mi?"

Bana sırtıyor. "Doğru."

"Ona ne söyledin?" diye sormadan önce dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Gelmiş geçmiş en güzel kadın olduğunu ve işine bakmasını söyledi."

Sırtıyorum, kalbim göğsümde çırpınıyor. "Bu çok hoştu."

Başını sallarken gözleri kararmış. "Gerçek bu."

Sırıtarak etrafımıza bakmadan önce bir ısırık alıyorum. Acaba babası ne buldu? Bu beni tedirgin ediyor. Neden bilmiyorum ama yapıyor. Declan bundan etkilenmiş gibi görünmüyor, belki ben de etkilenmemeliyim. Önemli bir şey değil, değil mi? Unutmaya çalışarak yemeğimin tadını çıkarıyorum.

"Eyaletleri özlüyor musun?"

Ona bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Hayır, evet, bilmiyorum. Bazen biliyorum.

bir şey dışında burada gerçekten mutluyum." Şüpheli bir şekilde yukarı bakıyor. "Ne?"

"Goober. Bu lanet ülkede hiçbir yerde bulamıyorum."

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Goober da ne?"

Gülüyorum. "Çilekli jöle ve fıstık ezmesinin bir kavanozda karıştırılmış hali gibi. Benim favorimdir. Buraya getirmediğinizi bilseydim, biraz kaçak getirirdim."

"Bu iğrenç! Bir kavanoz mu?"

"Evet! Bu şimdiye kadarki en harika şey."

Başını sallamadan önce içten içe gülüyor. "Sen öyle diyorsan."

"Var!" diye haykırıyorum ve ona bir cips fırlatıyorum, o da ağzına atıyor. O gülmeye devam ederken ağzıma bir tane atmadan önce ters ters bakıyorum. Bu coşkulu bir ses, ayak parmaklarımı kıvıran ve beni de onunla birlikte kıkırdatan bir ses. Bu haliyle çok güzel. özgür hissediyorum ve umarım o da bunu hissediyordur çünkü onu izlerken sinir uçlarım karıncalanıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Burada bir şeyler oluyor ve bunun ne olduğunu bilmiyor olabilirim ama hoşuma gidiyor.

Hem de çok.

"Kane'e kızgıyım."

Fiona'nın öfkeyle barı temizlediği yere bakıyorum. Uzuvarıyla birlikte yüzü de kızarmış ve dudağı hayal kırıklığıyla kıvrılmış.

"Telefonunu barın öbür ucuna fırlatmandan bunu asla anlayamazdım," diyorum ama sonra bana bir bakış atınca keşke atmasaydım diyorum.

"O lanet olası bir ahmak, sana söylüyorum! Neredeyse üç haftadır çıkıyoruz, hayır, belki bir aydır ve bu herif birlikte olduğumuzu kabul etmiyor! Onu acele ettirme diyor. Onu tekmelemek üzereyim, yapacağım şey bu."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken, parmaklarım saçlarıma ne diyeceğimi bilememekten nefret ediyorum. "Evet, bilmiyorum. Fiona mı? Bir şey veriyor mu?"

neden?"

"Hayır, sadece acele etmeme gerek yok, ama ondan hoşlanıyorum, onun da benden hoşlandığını düşündüm, bu birlikte olduğumuz anlamına gelmez mi? Yani, lanet olsun."

"Evet, katılıyorum," diyorum. İçimden, onun içinde bulunduğu çıkmazda olmadığım için şükrediyorum. Declan benden hoşlandığını belli etti. Yani, sadece çıkıyoruz ama bir şeylere bağlanmak isteseydim, en azından onun buna hazır olacağını biliyorum. Onunla geçirdiğim tüm zamanlar gibi, önceki gece de hala kafamda tekrar tekrar oynuyor. Ahıra dönmeden önce geceyi yıldızların altında öpüşerek ve kucaklaşarak geçirdik. Daha sonra beni eve götürdü, ön kapıya kadar yürüdü, beni iyice öptü ve sonra eve geldiğinde bana mesaj atacağına söz vererek ayrıldı. Ve attı da. Mükemmeldi. Tanrım, ona fena vuruldum.

"Saçmalıktan başka bir şey değil. Yemin ederim, bu adam beni delirtecek." Başımı salladım. "Evet, ama onunla görüşmeyi bırakacağından şüpheliyim."

"Hayır, ama yemin ederim Amberlyn, başka bir kız görürse onu boğarım."

"Yardım edeceğim," diye söz veriyorum ve istediğim gibi, beni sıkıca sarmadan önce gülümsüyor.

"Bana karşı çok iyisin."

"Her zaman da öyle olacak," diyorum ve ona bir sırtıma gönderdikten sonra biraları yeniden dolduruyorum. Bugün barda sadece birkaç kişi var, çoğunlukla çay ve Shelia Teyze'nin çikolatalı kekinin tadını çıkaran yaşlı hanımlar. Şimdiden iki parça yedim... tamam üç, ama bu şimdiye kadar yediğim en iyi kek! Declan'ın da bir parça için gelmesini umuyorum. Ona daha önce mesaj attım ama henüz cevap vermedi. Genelde gün içinde gelmez, içki fabrikasında meşgul ama yine de umutluyum.

Fiona müşterilerimizle ilgilenildiğinden emin olmak için etrafta dolaşırken ben de bar taburelerini temizliyor ve paspas yapıyorum. Cuma akşamı yoğunluğuna hazırlanıyoruz ve bu gece yoğun olacağından, ikimiz de eve dönüp uyuyabilmek için hızlı çalışıyoruz. Fiona'nın barın üzerine koyduğu bardak ve fincanları yıkarken kapı çalıyor ve kafamı kaldırıp kapatmamıza yirmi dakika kala gelen pisliğe ters ters bakmak istiyorum. Ancak gelenin Casey olduğunu görünce donup kalıyorum.

"Nasılsın, Fiona."

Fiona duraksıyor, gözleri irileşiyor ama bir şey söylemiyor. Casey bu konuda endişeli görünmüyor. Bara doğru gelirken gözleri benim üzerimdeydi. "Nasılsın, benim güzel güneş ışığım?"

"Casey," diyorum gözlerimi yıkadığım bardaklara çevirerek. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gönderdiğim çiçekleri aldın mı diye bakmaya geldim." Başımı salladım. "Aldım, teşekkür ederim. Çok güzellerdi."

Hiçbir şey söylemiyor, ben de kafamı kaldırıp bakmıyorum. Ne demek istediğimi anlayacağını umuyorum ama öyle görünmüyor. "Notu okudun mu?"

Bir kez daha başımı salladım. "Evet. Yaptım."

"Gerçekten üzgünüm," diyor fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

Onu daha fazla görmezden gelemeyeceğimi bildiğim için başımı kaldırıyorum ve gözlerimin içine bakarken ellerimi lavaboya dayıyorum. Fiona'nın göz ucuyla beni izlediğini görebiliyorum ve onun da orada olduğunu biliyorum çünkü bu işi hemen bitirmem gerekiyor. Sesim titriyor gibi hissetsem de ona gerçeği söylemem gerekiyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ama bunu yapmak zorundayım. "Teşekkür ederim ve seni affediyorum Casey. Sınır falan koymadım ama yine de senin gibi hissetmiyorum."

Bana el salladı. "Elbette biliyorsun. Sadece olanları atlatmalı ve ilerlemeliyiz. Sana biraz zaman vermek istedim. Bence yeterince oldu, sence de öyle değil mi?"

Yeterince değil ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine, "Özür dilerim ama bilmiyorum ve bunun üstesinden gelemiyorum. Yüzümü incittin, ailemi ve beni korkuttun. Aramızda hiçbir şey olmayacak."

"Lena O'Callaghan yüzünden mi?"

Başımı salladım. "Hayır, senin yüzünden! Senin yanında kendimi rahat hissetmiyorum."

Bakışlarımı tutarak, başını sallamadan önce bunu düşünüyor gibi görünüyor. "O zaman seni rahat ettirmek için çalışmam gerekecek."

Hayır, söylemeye çalıştığım şey bu değil diyemeden kapı tekrar açılıyor. Omzunun üzerinden baktığımda midem bulanıyor.

Casey dönüp benim baktığım kişiye bakana kadar Declan'ın yüzü sırıtıyor. Sırıtiş kayboluyor ve yemin ederim o kadar sessiz ki duyabileceğiniz tek şey yaşlı kadınlardan birinin nefes alma makinesi. Declan bana dönüp baktığında gözleri öfke dolu ama ben bir şey söyleyemeden ateşli bakışları Casey'ninkilerle tekrar buluşuyor ve "Ne sikime benim kızımınla konuşuyorsun?" diyor.

SIXTEEN

Declan

Bakışlarım Casey'nin şaşkın bakışlarıyla buluştuğunda vücudum geriliyor ve dişlerimin gıcırdadığını hissediyorum ama onunla konuştuğumu hâlâ umursamıyor gibi görünüyor. Onu öldürmek istiyorum. Uzuvarlarını teker teker vücudundan ayırmak ve sonra kanlı uçlarıyla onu dövmek. Evet, aşırı tepki veriyor olabilirim ama bu adamdan nefret ediyorum ve cehennem dokuz halkasına gitmesini diliyorum. Nefretim için de iyi bir nedenim olduğunu düşünüyorum. O lanet olası bir kurnaz!

Yüzüne bir sırtıma yerleştirerek bara yaslanır ve başparmağını Amberlyn'e doğru uzatır.

"Bu senin kızın mı?"

"Evet, ben de öyle dedim, seni lanet olası pislik," diyorum ona doğru ilerlerken. Ancak saniyeler içinde bir el pazıma dolanıyor ve beni durduruyor. Beni tutana vurmak için arkama bakıyorum ama ateşli bakışlarım Kane'in soğuk bakışlarıyla karşılaşınca duraklıyorum. Casey, "Bunu bana söylemedi." derken Kane yavaşça başını sallıyor. Belki de doğru değildir?"

Bunun doğru olduğunu söylemek için başımı ona doğru çeviriyorum ama Amberlyn benden önce davranıyor. "Aslında hiç fırsatım olmadı."

Casey kaşlarını kaldırarak ona bakıyor. "Sert Declan O'Callaghan'la mı görüşüyorsun?"

Başını sallıyor. "Öyleyim."

"Yani benimle çıkmamanın sebebi o mu?"

Başını iki yana sallar. "Bu... ve senin yanında rahat olmadığım için."

"Bana bir şans verirsen seni rahat ettirebileceğimi söylemiştim, günışığım."

Kane'i de yanımda sürükleyerek ona doğru ilerlerken, "Ne halt edersen et," diye alay ediyorum. "Ona bir daha günışığı dersen bir daha gün yüzü göremezsin, göt herif!"

"Dec, sakın ol," diyor Kane ama dinlemiyorum.

"Hayır," diyorum, kolumu tuttuğu yerden çekip Casey'yle burun buruna geliyorum. "Ondan uzak dur. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor, seni hasta herif."

Hâlâ soğuk bir ifade ve sırtıyla duruyor. Yüzündeki ifadeyi yok etmekten başka bir şey istemiyorum ama Kane'in o kadar ileri gitmeme izin vereceğinden şüpheliyim. Onu hâlâ yanımda hissedebiliyorum. Casey tamamen bana doğru döndüğünde, bakışlarını tutuyorum. Benden bir karış daha büyük ama bu serseriden hiçbir şekilde, hiçbir biçimde korkmuyorum.

"Kavga mı istiyorsun, Dec? Çünkü öyle olduğunu hissediyorum ve seninle işimi bitirmekle ilgili bir sorunum yok. Yıllardır başımın belası oldun."

"Ve sen gidene kadar da öyle olmaya devam edeceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorum dostum, o yüzden beni görmeye alış. Ayrıca dikkatli olsan iyi olur çünkü kız arkadaşını çalmaya çalışabilirim."

Amberlyn alay ediyor. "Rüyada görürsün, dostum."

Ona bir bakış atıyor ama ben kıpırdamıyorum, bakışlarım ona kilitlenmiş, sallanacağı anı bekliyorum. O bana döndüğünde Casey ters ters bakıyor. "Ne diyorsun o zaman?"

Söyleyecek çok şeyim var ama ben söyleyemedim Fiona aramıza giriyor ve Casey'yi itiyor.

"Bu kadar yeter diyorum. Defol git, Casey. Artık burada istenmiyorsun."

Gülüyor. "Ne be? Ciddi ." Başını sallar.

"Ciddiyim. Sakın geri gelme."

"O otuzbirci yüzünden mi? Onun tarafını mı tutuyorsun? Arkadaşım olduğunu sanıyordum."

Ona doğru bir adım atıyor, yüzünde saf bir tiksinti ifadesi, "Sen kuzenime elini sürene kadar öyleydim. Benim için öldün Casey Burke ve artık burada istenmiyorsun. Şimdi defol git. Beni babamı bulmaya zorlama yoksa Declan'ın seninle uğraşmasına izin verir."

Casey'nin çirkin suratında bir sıkıntı ifadesi beliriyor ama bana bakmadan önce sadece bir saniyeliğine. "Siktir git, Declan."

Göğsümde ısı kabarcıkları oluşuyor ve gitmeye hazırım, ama bir el benimkinin üzerine geldiğinde, Amberlyn'e ait olduğunu görmek için aşağı bakıyorum. "Yapma, bırak gitsin."

Başımı salladım ve kapı kapandığında tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Siktiğimin ahmağı."

Kane otururken gülüyor. "Tanrım, Dec, beni en az bir metre sürükledin!"

Acımasızca gülümsüyorum. "teki, beni deli ediyor."

Parmaklarımı Amberlyn'inkilerle birleştirip dudaklarıma götürüyorum ve gözlerinin derinliklerine bakmadan önce parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük konduruyorum. Saçları bugün sıkı bir topuzla toplanmış, gözleri makyajla koyulaşmış ve dudakları gür ve pembe. Öne doğru eğilerek, eli yanağımda dururken ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Öpüşmeyi derinleştirmek istiyorum ama izleyicilerimiz var, bu yüzden isteksizce geri çekiliyorum, hafifçe gülümsüyorum. "Merhaba."

Gülümsüyor. "Merhaba. Harika bir giriş."

Utangaç bir şekilde sırtıyıyorum. "Sadece bütün gün deli gibi seni düşündüğümü söylemeye geldim, öyle bir niyetim yoktu. Özür dilerim."

Başparmağını alt dudağımda gezdirmeden önce dudakları daha da kıvrılıyor. "Endişelenme, ama bir konuda kafam karışık."

Gözleri alaycı, dudakları dolgun ve az önceki tüm öfkem gitti, yerini bu güzel kadına duyduğum saf şehvet aldı. "Ve bu?"

"Ben ne zaman senin kızın oldum?"

Gülümsüyorum, onu kendime çekerken yanaklarım renkten renge giriyor. "Seni öptüğüm an. Notu almadın mı?"

Bakışlarımı tutarken alt dudağını ısırarak başını sallıyor. "Hayır, bana giden yolu kaybetmiş olmalı." diyor.

", " diyorum, dudaklarımızı tekrar bir araya getirerek. Bu kez seyirciler umurunda değil ve barın aramızda olmasından nefret ediyorum. Onu bana karşı hissetmek, öpücüğünde kaybolmak istiyorum ama bunu yapamadan birinin boğazını temizlediğini duyuyorum ve hızla ayrılmamıza neden oluyor.

"Barda öpüşmek yok," diyor Bay Maclaster sert bir şekilde. "Ya da benim girebileceğim herhangi bir yerde."

Ellerimi Amberlyn'in yüzünden çekerek başımı sallıyorum. "Elbette, özür dilerim efendim."

Fiona'ya bakmadan önce başını sallıyor. "Burke gidiyor mu?" "Evet, baba."

"Güzel. Çıktığın Kane bu mu?"

Kane'e dönüp baktığımda telefonuyla oynadığı yerden başını kaldırdığını görüyorum. Gözleri Bay Maclaster'inkilerle buluşuyor ve elini uzatarak ayağa kalkıyor. "Evet, efendim. Kane Levy. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de öyle. Aynı kurallar senin için de geçerli."

Kane elini bırakıp ikisini de cebine sokarken hızla, "Evet efendim," diyor. Bay Maclaster bara şöyle bir göz gezdirdikten sonra bize başıyla selam veriyor ve tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Amberlyn gülerek, "Bu çok garipti," diyor. Fiona başını sallıyor. "Tabii ki öyleydi. Babam bir şeydir."

Korkunç bir şey, diye düşünüp koltuğa çöküyorum. "Bu gece ne yapıyorsun?"

Amberlyn üzgün bir şekilde bana bakıyor.

"Çalışıyorum. Bugün Cuma." Başımı sallıyorum.

"Biliyorum, ama sonra."

"Sonra mı? Sabahın ikisinden sonra mı?"

O kadar geç olacağını fark etmemiştim ama yine de başımı salladım. "Evet." "Bilmiyorum, muhtemelen yatmaya gidiyorum."

"Ondan önce seni görmeye gelebilir miyim? Sadece bir süreliğine, seni fazla tutmayacağım." Dudaklarında bir gülümseme belirirken omuz silkiyor. "Elbette, ama sıkıcı olacağım." "Asla," diyorum uzanıp ellerini ellerimin arasına alırken. "Görmek istiyorum

sen."

Ellerimiz birbirine kenetleniyor ama sonra soruyor, "Peki ya şimdi? Sabahın ikisinde seni yataktan kaldıran bir pislik gibi hissediyorum."

Ona doğru eğilerek, "Beni istediğin zaman yataktan çıkarabilirsin" dedim.

Yüzü kızardığında gülümsüyorum ama o beni itiyor. "Hayır, cidden, şimdi gidip takılalım. Dönmeden önce birkaç saatim var."

"Bu gece benimle takılmak istemiyor musun?" derken incinmiş gibi yapıyorum.

"çeneni," diyor önlüğünü çıkarmadan önce koluma vurarak. "Fiona, akşam görüşürüz."

"Evet, sonra görüşürüz."

Barın etrafından dolaşıp önümde durdu ve ben de gülümsedim. Sandaletlerinin içinde kıpırdayan yeşil ayak bir çift şort ve bir pub tişörtüyle bile seksi görünüyor. "Hazır mısın?"

Kolumu omuzlarına doladım. "Evet, hadi gidelim."

Arabaya doğru gidiyoruz ve ben daha ona arabayı yoldan çekiyoruz. Gülümsüyor, o kadar mutlu görünüyor ki ben de kendimi aynı şeyi hissederken buluyorum.

"Neden bu gece daha sonra gelmemi istemiyorsun?" Onu şimdi gördüğüme memnun olsam da soruyorum. Onu görmek istememin tek nedeni çalışmak zorunda olduğunu düşünmemdi.

"Saat geç olduğu için ve Cuma vardiyasından sonra çok yorgun oluyorum. Genelde uyuyakalıyorum. Ayrıca, bu şekilde ben işe dönmeye önce birlikte geçirecek bolca vaktimiz oluyor."

"Anlıyorum. Sadece bunun arkasında başka bir neden olup olmadığından emin değildim."

Elimi kendi elinin içine aldı. "Hiç de bile. Sadece birlikte vakit geçirdiğimizde tutarlı olmak istiyorum ve gecenin ikisinde olamayacağım."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Muhtemelen benim de uykum gelirdi. Muhtemelen arabada uyuyakalırdık."

"Eğer böyle bir şey olursa, amcamın bizi bulduğunda öldüreceğini garanti edebilirim." Gülüyorum. "Sanırım haklısın, bu yüzden şimdilik keşfe çıkacağız."

"Keşfetmek mi?" diye soruyor, kaşlarını bana doğru sallayarak.

Vücudumdaki ısı doğrudan sikime doğru akıyor. Başımı sallamadan önce derin bir nefes alıyorum. "Yaramaz kız, kafanı çukurdan çıkar. Yani içki fabrikasından."

"Oh, ben de bunu kastettiğini düşünmüştüm," dedi gülümseyerek. "Çok heyecanlıyım."

"Ben de," diye cevap veriyorum, elini elime alarak. Sonra da "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Tabii, ne oldu?"

"Benim olduğunu söylediğimde değil mi?"

Bana bakıp gülümsüyor. "Hiç de değil. Senden hoşlanıyorum Declan, hem de çok."

İçimi bir rahatlama kapladı. Aceleci davranmış olabilirim ama onun da benim gibi hissetmesine sevindim. "Tamam güzel, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum."

Elimi sıkarken sırtıyor ve boştaki eliyle ellerimizi tutuyor. "Çok hızlı değil, değil mi?" Ben soruyorum, o omuz silkiyor.

"Emin değilim. Hiç erkek arkadaşım olmadı, o yüzden bunun nasıl gerektiğini bilmiyorum. Kitaplarda, tanışılar, seks yaparlar, aşık olurlar, bir ilişkiye girerler."

kavga eder, ayrılır ve sonra tekrar bir araya gelirler. Yani, demek istediğim, elimde fazla şey yok."

Ona bakmadan önce göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. "Hiç erkek arkadaşın olmadı mı?"

Başını sallıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Hiç zamanım olmadı. Üzgünüm, bir sorun değil, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece seni hiçbir şey için acele ettirmek istemiyorum ve ben istediğim için benimle çıkmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum."

Gülüyor. "Seninle sen istediğin için çıkmıyorum. Bunu istediğim için yapıyorum. Tek bildiğim görmek istediğim, bana mesaj attığında başımın döndüğü ve senin etrafında olmayı sevdiğim. Yani bunun bir anlamı olmalı. Eğer bu birlikte olduğumuz anlamına geliyorsa, öyleyiz... ve benim için sorun yok. İlk erkek arkadaş için, sanırım turnayı gözünden vurdum," diyor göz kırparak ve beni tam karnımdan vuruyor.

Aniden arabayı durdurup uzanıyorum, güzel yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu bir öpücüğe boğuyorum. O da istediğim gibi karşılık veriyor, dokunuşumla eriyor. Öpüşmemiz derinleştikçe kendimi tamamen onun içinde buluyorum. Dudakları dudaklarıma değdiğinde tamamen kendimden geçiyorum ve bunu bir sonraki adıma taşıdığımızda neler olacağını merak ediyorum. Bunun için hazır olduğumuzu söylemiyorum ama tabii ki vücudum hazır. Ama bunu kontrol etmek zorundayım, yapacağım en zor şey bu olsa bile.

Ağzımı ondan çekerek, koltuğumda dik oturmadan önce ağzının kenarından öpüyorum. Ayarlamak için kotumun paçasını çekiştirirken nefesimi bırakıyorum. "Bir rüya gibi öpüşüyorsun, Amberlyn."

Ona bakıyorum ve kızarıyor, rengi o kadar güzel ki nefesimi kesiyor. "Gerçekten mi?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak.

"Sen de hiç fena değilsin, koca adam," diyor ve bana sevimsiz bir sırıtış gönderiyor. Ben de gülüyorum.

"Tamam, seni mahvetmeden ve seni gezdirmeden önce yeter." Kıkırdarken masumca gülümsüyor. "Bana saldıran sendin." Arabayı tekrar yola çıkarırken "Evet, kesinlikle öyle," diye kabul ediyorum. İçinde Dakikalar sonra, elim Amberlyn'in elinin içinde, içki fabrikasındaki yerime yanaşıyorum. Arabadan inip Amberlyn'e yardım etmek için yanına yaklaştığımda, her zaman yaptıkları gibi işçilerden biri yanıma geliyor.

"Efendim, Cathmor'u getireyim mi?"

Bir yıldır benim için çalışan aynı adam olduğunu ve adını bile bilmediğimi fark ettiğimde başımı sallıyorum. Ne kadar üzücü. "Hayır, bugün değil. Özür dilerim, adınızı hatırlayamadım."

Adam şaşkınlıkla bana baktı ve "Matthew" diye cevap verdi.

Elimi uzattım. "Matthew, teşekkür ederim ama bugün olmaz. Daha sonra onu eve götürmem gerekiyor."

Elimi yavaşça sıkıyor, gözleri şaşkınlıkla dolu ve ben gülümsüyorum. "Kulağa hoş geliyor efendim. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

İçeri girerken babamın içki fabrikasında değil de ofiste çalışıyor olmasına şükrediyorum. Onu henüz Amberlyn'le tanıştırmak istemiyorum. Onunla tanıştığında başka yöne kaçmasından korkuyorum. Herkesin beni izlediğini biliyorum ve büyük olasılıkla burada bir kızla olduğumu saniyeler içinde öğrenecek ama şimdilik arkasındaki taş duvarla nasıl görüldüğünün, nasıl gülümsediğinin ve en sevdiğim yerde ne kadar muhteşem görüldüğünün tadını çıkaracağım.

Onun burada olmasından ne kadar keyif alacağımı fark etmemiştim. İçki fabrikasında yürürken viskinin nasıl yapıldığını ve ne iş yaptığımızı anlatıyorum. Çok ilgili görünüyordu ve söylediğim her kelimeye takılıyordu.

"Yani tahılın hazır olması üç yıl mı sürüyor?"

Başımı salladım. "Evet ve İrlanda viskisi olarak kabul edilmesi için tahılın İrlanda topraklarında yetiştirilmesi gerekiyor. Ürettiğimiz tek şey bu olduğu için tek yol bu, ama bazı yerler dışarıdan temin edebiliyor. Ama biz yapmıyoruz. Biz kesinlikle İrlandalıyız."

"Yok artık. Bir İrlanda içki fabrikasında olduğumu asla tahmin edemezdim," diye şaka yapıyor. Bana doğru eğilirken kıkırdıyorum.

Bir kolumu ona dolayarak malt odasına götürüyorum ve süreci anlatıyorum. Pek çok işçimiz harıl harıl çalışıyor, arpayı çeviriyor. "Bu sürekli bir süreç. Çimlenmeye bağlı olarak sekiz ila yirmi bir gün boyunca yirmi dört saat buradalar. Kane bu işi çok iyi biliyor. Bu yüzden buranın patronu o. Çocukken ben de bu işi yapardım."

"Eğlenceli görünüyor," diyor geniş gözlerle. "Zor ama."

"Hayır, hiç de değil. Hadi gel."

"Ha? Ne?"

"Gel benimle yap," diyorum onu yanıma çekerek. İsteyerek geliyor, duvara yaslanmış tırmıklara uzanırken gülümsüyor. Kimsenin girmemiş gibi görüldüğü bir bölümü seçip ona arpayı nasıl tırmıklayacağını gösteriyorum

tekrar tekrar. Çabucak kavlıyor ve kısa sürede gülüyor, sürecin tadını çıkarıyor. Yaşama şeklini seviyorum. Hiçbir şeyi umursamadan, endişelenmeden, sadece yaşıyor. O kadar mutlu ki, yaşadığı onca trajediye rağmen akıllara durgunluk veriyor.

İşimiz bittiğinde, maltlama odasına, öğütme odasına, demleme odasına, ardından eskitme odasına gitmeden önce, damıtma odasına gelene kadar yaptığımız pisliği temizleriz.

"Burası benim en sevdiğim oda."

Bana dönüp bakmadan önce etrafına bakınıyor ve sesine karışan şaşkınlıkla soruyor: "Neden?"

Odaya onun gözünden bakmaya çalışıyorum. Aslında sadece devasa otların bulunduğu bir oda ama benim için burası bir ev. Burası Kane ve benim Lena'dan saklandığımız yer. İlk sigaramı içtiğim yer. İlk kızımı öptüğüm ve ilk viskimi içtiğim yer. On bir yaşındaydım ve çok kötü kustuğum için büyükbabam ağzıma bir kova tutmak zorunda kalmıştı. Burası benim evimdi... benim yerimdi... ve bunu onunla paylaşmak inanılmazdı.

"Çünkü ne kadar sessiz olduğunu ve ne kadar güzel olduğunu seviyorum. Ayrıca viskimi de saklıyor."

"Viskiniz?" diye soruyor sırtarak.

Şişeme uzanırken başımı sallıyorum ve görmesi için çıkarıyorum. "Evet, demlemem yedi yılını aldı."

"Vay canına," diyor şişeyi benden alırken. "Bundan bir fiçı kadar var mı?"

"Evet, ama henüz üretmek için izin almadım."

Üstünü açıp bir yudum alıyor ve gülümsemeye çalışırken yüzünü buruşturuyor. "Bu çok sert."

"Evet, ama iyi değil mi?"

Bir yudum daha alıyor, ağzında gezdiriyor, yutkunurken yüzünü buruşturuyor. Gülerek şişeyi bana uzatıyor. "Yani evet, bütün gün denediğim en iyi viski."

Şişeyi yere bırakırken içim gururla doluyor. Yalan söylemediğini ya da benimle dalga geçmediğini biliyorum, gözleri samimiydi ve sözleri benim için dünyalara bedeldi. Ona doğru bir adım atarak, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek niyetiyle kollarımı beline doladım. "Gerçekten mi?"

"Evet, yani güzel, baharatlı. Neden satamıyorsun? Baban sevmiyor mu?"

Aile dramıma girmek istemediğim için başımı onunkine yaslıyorum. "Bu uzun bir hikâye."

"Dönmeden önce bir saatim daha var," diyor burnunu benimkine dayayarak.

"Belki başka zaman."

Başını sallıyor, ellerini kotumun arka ceplerine götürüyor. Gözlerimi kapatıyorum, onu kendime daha sıkı sarıyorum. "Tamam, bana ne zaman anlatmak istersen dinlerim."

"Teşekkür ederim."

Bana bakmadan önce gülümsüyor. "Peki şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Arzu, akuamarin gözlerinin derinliklerinde dönüyor. Görülmesi gereken bir manzara. Beni göğsümden vuran bir şey. O çok güzel, çok şaşırtıcı. Babamın neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yok. "Birkaç şey bulabilirim."

Nefesi kesilirken gözleri dudaklarıma düşüyor. "Beni öpmen de dahil mi?" diye fısıldıyor.

Kayboldum. Tamamen ve tamamen onun gözlerinde kayboldum. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Vücudum karıncalanıyor ve az önce istediği şeyi yapmaktan başka bir şey istemiyorum. Ben de yapıyorum. Ağzını kendi ağzımla yakalayıp onu sertçe öpüyorum. Ben onu ayaklarından kaldırıp yaklaştıırken o da kendini bana bırakıyor. Ben onu ortasından tutarken kollarını boynuma doluyor, ondan sakladığım tüm bastırılmış şehvetle onu öpüyorum. Onun etrafında olduğum her saniye kontrolümün sınındığı bir başka saniye. Beni çılgına çeviriyor ve kendimi çok özgür hissettiriyor. Kendimi hep bir kafeste gibi hissettim ama onunlayken öyle değil. Kim olduğumu saklamak zorunda değilim. İlk tanıştığımızda bile çok sıcak bir gülümsemesi ve davetkâr gözleri vardı. Onun yanında kendimi hep evimde hissettim.

Ellerimi kalın kışına atarak onu büyüyen ereksiyonuma karşı sıkıştırıyorum ve ağzıma karşı nefesini tutuyor. Dilimi onunkiyle birlikte hareket ettirirken, elleri yukarı kalkıp parmaklarını saçlarıma dolamadan önce beremi çıkardığında memnuniyetle inlemek istiyorum. Çok iyi hissettiriyor. Mükemmel. Ağzımı onunkinden ayırıp dudaklarımı çenesinde, boğazında, göğüslerinin vadisinde gezdiriyorum, dilimi yavaşça boynunun çukurunda gezdirmeden önce her birini usulca öpüyorum. Ben şehvetten çıldırırken onun nefes alışları odayı dolduruyor.

Kahretsin, onu istiyorum ve nasıl duracağımı bilmiyorum. "Oha! Benim hatam," dediğini duydum Kane'in.

Durmak istediğimi söylemedim!

Ağzımı boynundan çekerken içimden inliyorum, o ise "İyy!" diye haykırıyor.

Onu yavaşça ayağa kaldırırken yüzünü boynuma saklıyor. Utangaç bir şekilde sırtan en iyi arkadaşıma, "Bu iyi olsa iyi olur," diyorum.

Omuz silkiyor. "Baban buraya geliyor."

Kane Levy'yi öldürmek gibi bir niyetim vardı ama şimdi ona bir bira ısmarlamak istiyorum. Amberlyn'le aramda biraz mesafe bırakırken başımı salladım. "Teşekkürler."

"Sorun değil," diyor odadan çıkmadan önce.

Kapı kapandığında Amberlyn bana bakıyor ve benim nutkum tutuluyor. Saçları bir şekilde topuzdan düşmüş, dudakları şişmiş ve kızarmış, gözleri heyecan ve şehvetle parlıyor. Kendimi toparlamak için derin bir nefes alarak gülümsüyorum. "Mo stór."

Dudaklarıma doğru nefes alırken yüzü daha da kızarıyor. "Bu çok ateşli ve çok tatlı."

Alay ediyorum. "Totes-ma-goats da ne demek?"

"Tamamen harika," diyor ve sonra beni tekrar öpüyor. Ağzının tadını seviyorum, şeker gibi tatlı ve saatlerce ziyafet çekmek istiyorum... ama gitmemiz gerekiyor. Çok geçmeden uzaklaşıp yüzünü avuçluyorum.

"Her ne kadar burada oturup dudaklarım çatlayana kadar seni öpmek istesem de, babam buraya gelmeden önce seni geri götürmeliyim."

"Oh, tamam" derken yüzü düşüyor.

"Öyle düşünme," diyorum çünkü gözlerinde bunu görebiliyorum. Ondan utandığımı düşünüyor olabilir, oysa bu gerçekte o kadar uzak komik bile değil.

"Ne düşünüyüm?" diyor omuz silkerek.

"Babamla tanışmanı istemediğimi. Bu biraz doğru ama senin yüzünden değil. Onun yüzünden. Güçlü görünebilir ve benden hoşlanmanı istiyorum."

Parmaklarını benimkilerle birlikte hareket ettirerek, "Zaten yapıyorum. Artık durmak yok."

Yüzünü kavrayarak, onu sertçe öpmeden önce dudaklarına gülümsüyorum. Ayrıldığımızda fısıldıyorum, "Bildiğim iyi oldu ama bu teoriyi bugün test etmek istemiyorum. Başka bir zaman gidelim."

Başını sallıyor ama o gülümseyene kadar kıpırdamıyorum. Dudaklarının kıvrılması ve sırtması sadece bir saniye sürüyor. Burnunu öperek onu içki fabrikasından çıkarıp arabaya kadar götürüyorum, neyse ki babamla karşılaşmadan.

OceanofPDF.com

SEVENTEEN

Amberlyn

"Sen tam bir pisliksin Kane Levy ve seninle işim bitti. Benden uzak dur."

Kane ellerini havaya kaldırır ve başını sallar. "Aşırı tepki veriyorsun. O bir arkadaş."

"Bir arkadaş mı? Onu öptün!" "Ben bütün arkadaşlarımı öperim!"

Bu açıklamayla, Kane Levy'nin ölü bir adam olduğunu biliyorum. Fiona elindeki gazoz şişesini ona fırlatırken gözleri çılgına dönüyor. Yoldan çekiliyor ve ona uzanmaya çalışıyor ama Fiona onun elinden kurtuluyor, ben ise burada öylece oturuyor ve keşke gidebilseydik diyorum. Kane'i bulmak için neden onunla birlikte parka gitmeyi kabul ettiğimi anlayamıyorum. Yine de bunun benim görevim olduğunu hissettim. O benim en iyi arkadaşım ve çıktıkları adamın onları aldatıp aldatmadığına bakman için sana yalvarırlarsa gidersin. Keşke Kane'i başka bir kızla bulmasaydık.

"Fiona. Lütfen sakın ol!" diyerek ona uzanıyor ve göğsüne doğru çekiyor. Kadın yumruğunu adama çarpıyor ve onu itiyor.

"Hayır, beni aldatmayacaksın ve sonra benden oh, önemli değil gibi davranmamı bekleyemezsin!"

"Aldatmıyorum ama aynı zamanda sadece birbirimizi gördüğümüzü de belirtmek isterim, yani burada Ellen ile birlikte olsaydım bile bu aldatma olmazdı. Burada yanlış bir şey yapmıyorum."

Arabadan atlamak ve kollarımı Fiona'ya dolamak istiyorum çünkü kendini kaybetmek üzere olduğunu görebiliyorum. Gözleri yaşlarla doluyor ve yavaşça başını sallarken dudakları titriyor. "Evet, haklısın," diye nefes alıyor. Kane ona doğru uzanmadan önce gülümsüyor ama Kane onu uzaklaştırıyor. "Biz birlikte değiliz. Çıktığım, yattığım ve yavaş yavaş aşık olduğum adamın benim için aynı şeyleri hissedebileceğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişim ama merak etme... bir daha asla benimle uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

"Dur, Fiona, dur," diyor ve onu durdurmak için bileğinden tutuyor. "Birbirimizi görüyoruz. Çıkacağımızı hiç söylemedim!"

"Evet, bunu kalbime söylemeyi unuttum."

Bununla birlikte dönüp arabaya biniyor ve anahtarı kontağa sokmadan önce kapıyı çarpıyor. Uzanıp kolumu omzuna doluyorum, derin bir nefes alıp gözyaşları tatlı yanaklarından aşağı süzülürken ona doğru eğiliyorum. Araba hareket ederken Kane'e bir bakış atıyorum ve onu izlediğini görüyorum; yüzü asık ve dudakları ayırık. Gözleri benimkilerle buluştuğunda başka tarafa bakıyorum ve bundan nefret ediyorum. Ona söyleyecek hiçbir şey gelmiyor aklıma. Daha önce hiç bir erkek tarafından kalbim kırılmamıştı. Reddedilmenin acısını hiç yaşamadım, bu yüzden ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Doğrulup profiline bakıyorum, burnu kızarmış, gözleri şişmiş ve hıçkırırken dudakları titriyor.

Acıyı istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Fiona, özür dilerim."

Başını iki yana sallar. "Bu ondan başka kimsenin suçu değil. Ya da lanet olsun, benim yaptığımı istemeyen birine aşık olduğum için benim."

"Ne yapabilirim ki?"

Gülümsemeye çalışıyor ama elimi tutarken gözlerine ulaşmıyor. "Sadece burada ol, tamam mı?"

"Evet," söz

veriyorum.

"Harika."

Yumuşak hıçkırıkları arabayı doldururken normalden daha hızlı bir şekilde eve geri dönüyor ve beni çaresiz hissettiriyor. Neyse ki teyzem ve eniştem barda çalışıyorlar, bu yüzden onun odasında dondurma, patlamış mısır ve soda ile saklanıp öğleden sonra ikide pijamalarımızla korkunç civciv filmleri izleyebiliyoruz. Fiona'nın başı kucağımda, *The Notebook*'u izlerken saçlarını örüyorum.

Gözyaşlarımdan burnum akıyor ama lanet olsun, bu şimdiye kadar yazılmış en iyi aşk hikâyelerinden biri.

"Böyle bir aşk istiyorum," diye fısıldıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Ben de istiyorum. Uğruna bir tarlayı koşarak geçebileceğin türden bir aşk istiyorum. Mesela

Gurur ve Önyargı'da Bay Darcy'nin Elizabeth'e aşık olması."

"Bu iyiydi. Bir dahaki sefere onu izlemeliyiz."

Daha fazla katılamazdım. Gülümseyerek, "Kulağa hoş geliyor." dedim.

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Kane için tarlayı koşarak geçerdim. O olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar aptalım? Daha bir ay oldu ve neredeyse ona aşık oluyordum! Kimse böyle bir şey yapmaz. Kimse bu kadar çabuk aşık olmaz. Çok safmışım."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

Başını sallıyor, battaniyeyi etrafına sarmadan önce doğruluyor. "Çünkü aşk karmaşık ve zordur. Kolay gelmez. Bunun için çalışmanız gerekir. Benim duygularım şehvetti ve ben onları daha fazlası için karıştırdım."

Bir an duraksıyorum ve bunların hiçbirini kastetmediğini biliyorum. Sadece acısını örtbas etmeye çalışıyor. Bunu bildiğim için soruyorum: "Bunun benim için şehvet olduğunu mu düşünüyorsun? Yani Declan'a?"

Kaşları kalkıyor. "Ona aşık mı oldun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanmıyorum, henüz değil, ama sanırım yapabilirim."

"Evet, dikkatli ol. O senin birlikte olduğun ilk erkek. Onunla yatacaksın, her şey değişecek ve onun doğru kişi olduğunu düşüneceksin. Sonra bir bakmışsın, yolun aşağısındaki orospuyla yatıyor! Aşk aptalcadır, Amberlyn. Bu saçma fikre kendini kaptırma. Akıllı kadınları aptalca şeyler yapan aptallara dönüştürür. Yapma işte."

Bununla birlikte aniden ayağa kalktı ve kapıyı arkasından çarparak banyoya gitti. Az önce olanlar karşısında afalladım, ama bundan da öte endişelendim. Tüm bunları üzgün olduğu için söylediğini bilsem de, haklı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ya Declan'la tanıştığımndan beri hissettiğim şey sadece şehvet ise? Demek istediğim, hayatımda hiç kimseyle yatmadım ve belki de vücudum 'hey, bizi boşaltmak isteyebilirsin ve bu adamdan hoşlandığını düşünmeni sağlıyoruz, böylece yapacaksınız' diyor. Vücudum o kişiyi sevmediğim sürece böyle bir şey yapmayacağımı biliyor. Ya hepsi bir numaraysa? Aman Tanrım, aklımı mı kaçırdım ben? Gerçekten burada oturup vücudumun biriyle yatmak için beni kandırmaya çalıştığını mı düşünüyorum?

Gerçekten de, Fiona'nın şu anda kalbinin kırık olduğunu ve gerçeği söylemediğini hatırlamam gerekiyor. Acı çekiyor ve Declan'la olan bu şey farklı. Onunla iki haftadır çıkıyorum ve her gün yeni ve güzel bir şey oluyor. Bana yaşadığımı hissettiriyor ve onu düşündüğümde gülümsemeden duramıyorum. Onun yanında olmanın bu kadar kolay olmasını seviyorum ve en önemlisi, konuştuğumuzda ikimizin de dinlemesini ve gerçek sohbetler yapmamızı seviyorum. Aramızdaki sadece küçük bir konuşma değil. Birbirimiz hakkında bir şeyler öğreniyoruz. Bu hoşuma gidiyor. Ondan hoşlanıyorum.

Telefonum çaldığında aşağı bakıyorum ve arayanın Declan olduğunu görüyorum. *Şeytanın* sözü, diye düşünüyorum mesajını okurken sırtarak.

Bugün senden haber alamadım. Bu gece hala devam ediyor muyuz? Emin değilim, üzülererek yazıyorum.

Ne demek istiyorsun?

Nefesimi tutarak hızlıca cevap yazıyorum. *Fiona ve Kane birbirlerine girdiler ve Fiona'nın kalbi kırıldı. Pijamalarımı giydim, onunla film izliyorum.*

Kahretsin. Berbat bir durum. Bugün Kane ile konuşmadım. Arkadaşı şehirde mi ne. Emin değilim.

Evet, öpüştüklerini gördük.

Mesajına cevap bekliyorum ama sonra telefon çalıyor. Cevap verdiğimde "olmaz" diyor.

"Evet."

"Ne tür bir öpücük gibi? Çünkü Ellen bir lezbiyen."

Hmmmm... Ben cevap veremedim, "Kız kardeşiydi, Amy'nin okuldaki en iyi arkadaşıydı. Amy'yi birkaç yıl önce kaybettik ve Ellen şehre geldiğinde eski günlerin hatırına hep bir araya gelirler. Eminim Fiona bunu biliyordur, değil mi?"

Bu tam bir saçmalık. Başımı sallayarak, "İstedikten emin değilim ama bundan daha fazlası var. Ona bağlanmayacak."

"Ne? Gerçekten mi? Onunla ne zaman konuşsam, hep kızıdan bahsediyor."

"Bilmiyorum. Tam bir baş belası," diye cevap veriyorum, Fiona'nın her zaman kızgın bir şekilde söylediği sözlerle alay ederek.

Gülüyor. "Bana İrlandalı gibi davranmana bayılıyorum. Bu çok ateşli."

Kalbim çırpınırken gülümsüyorum. "Teşekkürler ama evet, bilmiyorum Declan. Onunla konuşmam gerekecek."

"Benimle ne hakkında konuşacaksın?"

Fiona'yı görmek için kafamı kaldırdım. Yüzü kıpkırmızı ve iki kez ezilmiş gibi görünüyor. Omuzlarımı silkerek, "Seni sonra ararım." diyorum.

"Elbette, aşkım. Beni yakında ara."

Evet, "Yapacağım" derken kalbim deli gibi çarpıyor.

Telefonumu kapatıp kucığıma koyuyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, beni görmezden gel, tamam mı? Ben deli bir kaltağım, sadece ona kırıldım. O tam bir baş belası, sana söylüyorum."

Gülümsüyorum. "Biliyorum, iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Declan'la randevuna gitmeni istiyorum. Benimle oturacak birine ihtiyacım yok. Bu kırık bir kalp, kanser falan değil."

Sözleri beni biraz yaraladı ve yüzümün beni verdiğiinden oldukça eminim. "Siktir, üzgünüm Amberlyn, git artık. Şu anda toplum için bir tehlikeyim. Berbatım."

Ayağa kalkarken gülümsüyorum ve ona sarılmak için yanına gidiyorum. "Hiç de değil," diyorum ayrılırken. "Ama unutma, yarın güneş parlayacak ve sen de öyle olmalısın."

Başını sallıyor. "Ve yapacağım. Ama bugün ağlayacağım ve o beni mahvetmiş gibi davranacağım."

Declan'ın söylediklerini ona söylemek istemeyerek, "Bence de Kane ile konuşmalısın, bence hikâyenin devamı var," diyorum. Bu işe karışmayacağız ve Kane'in hikâyesini ya da gerekçesini anlatmak bana düşmez. Ona anlatması gerekiyor. Umarım dinler.

Gözlerini deviriyor. "Belki bir gün, ama bugün değil. Çok üzgünüm."

"Biliyorum, dayan," diyorum yanağından öpmeden önce. Kendi odama gitmek üzere onun odasından çıkmadan önce ona bir kez daha sarılıyorum. Annemin mektubuna bakarken, az önce Fiona'ya söylediğim sözleri okurken duraksıyorum. Benim için çok şey istemişti ve dua ediyorum ki onun istediği her şeyi yapıyorum. Parmaklarımı yazısının üzerinde gezdirirken gözlerim doluyor ama "Seni özleyorum" diye fısıldarken gözyaşlarımı tutuyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutarak dönüyorum ve Declan'ı geri ararken kıyafet almak için dolabıma gidiyorum. Sadece iki kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Hey."

"Hey, şimdi hazırlanıyorum."

"Harika, seni göremeyeceğim için biraz üzülmüştüm. Bunun değiştiğine sevindim."

Çiçek desenli şirin bir sundress'e uzanırken ağzım kıvrılıyor. "Benim de. Bu gece ne yapıyoruz?" "Bu bir sürpriz."

Telefonu yere bırakıp elbisemi başımın üzerine çekerken dudağımı ısırıyorum. "Sürprizlerin çok hoşuma gidiyor."

"Biliyorum. Bu gece ev bana kaldı ve sana en sevdiğim bölümü göstereyim dedim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, eminim seveceksin."

Duraklıyorum, kalbim hızlanırken kalçalarımın arasındaki nokta titriyor. Son iki hafta Declan'la ateşli sevişme seanslarından oluşuyordu. Onu düşünmek bile vücudumu alev alev yakarken, buna hazır olup olmadığımı bilmiyorum. Yüksek sesle yutkunarak sakın kalmaya çalışıyorum ve soruyorum: "Harika. Ne zaman burada olacaksın?"

"Artık gidebilirim."

Hayır, daha fazla zamana ihtiyacım var. "Yirmi dakika falan bekle," diyorum elbisemin önünü hızla iliklerken.

Kahkahası hattı dolduruyor. "İyi, bu harika. Yakında orada olacağım." "Harika."

Telefonu kapattıktan sonra kalbim göğsümde çarparak Fiona'nın odasına doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimde bana baktı ve "Elbisen çok güzelmiş" dedi.

"Sanırım Declan onunla seks yaptığımı düşünüyor." "Ne?"

"Evet, evin *en sevdiği* bölümünü göstermek istediğini söyledi, seveceğimden eminmiş ve ailesi evde değilmiş."

Kaşları kalkıyor. "Buna hazır mısınız?"

"Hayır."

"Ona bakire olduğunu söyledin mi?"

"Hayır, yine."

"Tamam, Casey'ye sınır koymadığını söylemiştin, Declan'a da koymalısın ya da isteyebileceği şeylere hazır olmalısın. Kutsal sıcak fırın sende. Senin iznin olmadan hiçbir şey yapamaz. O bir pislik değil."

"Haklısın," diyorum başımı sallayarak. "Ama kutsal sıcak fırın nedir?" "Vajinanız."

Alay ediyorum. "Sen delisin."

"Evet, biliyorum ama endişelenme. Senden çok hoşlanıyor. Bunu mahvedecek bir şey yapmayacaktır. Sadece ona hazır olmadığını söyle."

"Evet, haklısın. Tamam, hazırlanmam lazım."

"Öldür onları evlat," diye sesleniyor arkamdan. Banyoma koşup elbiseye uygun pastel pembelerle yumuşak makyajımı yaparken gülümsüyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek kütleyi ehlileştirmeye çalışıyorum ama başaramıyorum

sefil. Kusabilirdim ama Declan'ın bunu sevdiğini fark ettim, bu yüzden makyajımı bitirmeden önce bırakıyorum.

Kapı çalındığında dudaklarıma parlatıcı sürüyordum. Pembe babetlerimi giyip çantamı kaptıktan sonra koridordan merdivenlere doğru koşuyorum.

"Görüşürüz!" Fiona sesleniyor.

"Hoşça kal! Bana ihtiyacın olursa ara." "Tamam."

Merdivenlerden aşağı koşarak kapıya uzanıyorum ve Declan bana sırtınca gülümsüyorum. Bronz bir şort ve sarı bir tişört giymiş, güneşte kızarmış teni parlıyor. Bir çift aviator ve o lanet şapkayı takıyor. O lanet şeyi yakmak istiyorum, ama lanet olsun harika görünüyor. Bana doğru eğilerek dudaklarını sıkıca dudaklarıma yerleştiriyor ve nefesimi çalıyor. Çok hızlı bir şekilde geri çekilerek parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Merhaba."

Ellerimizi bir çocuk gibi sallarken sırtıyordum. "Hey."

"Hazır mısın?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. Daha önce gergin olabilirdim ama Fiona'nın da dediği gibi, Declan beni asla yapmak istemeyeceğim bir şeye zorlamazdı.

Arabayla Declan'ın evine giderken ikimiz de günlerimizden bahsettik. Toplantıları vardı ve Kane bugün orada olmadığı için malt odasında biraz drama yaşadı. Ona Kane'i bulmamızı tekrar anlattım ve o hala onları neden öyle bulduğumuzu anlamamıştı. Kane'i aramaya çalışmıştı ama cevap vermiyordu.

"Bence bu işin peşini bırakmalıyız, anlıyor musun? Her ne kadar o benim en iyi arkadaşım ve o da senin kuzenin olsa da, aramıza girmelerini istemiyorum. Bu yüzden bu konu hakkında konuşmayalım, tamam mı?"

Başımı sallayarak onayladım. "Evet, kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Gülümsüyor. "Güzel, çünkü kız arkadaşımın bana kızmasını istemiyorum." Gülüyorum. "Öyle bir şey olmayacak."

"Bunu şimdi söylüyorsun. Ben biraz tuhafım."

"Sorun değil, caziben bunu telafi ediyor. Ayrıca, ben de tuhafım."

O'Callaghan arazisinin kapısından geçerken bana sırtıyordum. Bir tepeye tırmanırken yeşil tepeleri, yemyeşil ağaçları ve atların otladığı alanın güzelliğini seyre diyorum. İleriye doğru baktığımda, devasa O'Callaghan kalesini görüyorum. Güzelliği karşısında nefesim kesiliyor, her bir taş, kaleyi kaplayan büyük vitray pencerelere

Şatonun her santimini ve Declan'ın evinin genel ihtişamını. Nefes kesici, güzel ve biraz da korkutucu.

"Perili değil, değil mi?"

Declan başını sallarken gülüyor. "Bizim kanadımız değil. Büyükbabam bir zamanlar büyük büyükbabasına ait olduğunu iddia etmişti ama herhangi bir faaliyet bulamadım ve inanın bana, Kane ve ben çocukken baktık."

"Bundan hiç şüphem yok," diyorum park ederken. Biri benim için kapıyı açıyor ve bana iyi günler dilemeden önce dışarı çıkmama yardım ediyor.

"Merhaba, teşekkür ederim."

Sanırım adı Matthew olan adam, Declan elimi tutmadan önce gülümsüyor. "Teşekkürler, Matthew."

"Rica ederim, efendim."

Büyük taş kapıdan geçerken elimi kolunun altından geçirip pazısına koyuyor ve diğer eliyle kapatıyor. "Aç mısınız?"

Başımı sallıyorum. Yediğim dondurma ve patlamış mısır yüzünden karnım ağrıyor. "Şimdi olmaz."

"Harika, o zaman hemen başlayabiliriz."

Kalbim göğsümde hızlanırken içim sıkışıyor. Nefes nefese, beni muhteşem eve götürmesine izin veriyorum. Mobilyalar 1900'lerden kalma, klasik ve şık. Her yerde Declan'ın ve Lena olduğunu tahmin ettiğim kişinin büyük resimleri var. En az Declan kadar güzel, iri mavi gözlü, uzun, açık sarı saçlı ve bir deri bir kemik. Onun daha çok bir Barbie bebeğe benzediğini söylediğinde pek de haksız sayılmazdı. Kız mükemmel.

Çok güzel bir ev olmasına rağmen, Declan'ın ailesinin resimleri olmasa burada birilerinin yaşadığına inanmazdım. Tertemiz. Shelia Teyze'nin ipliklerinin her yerde olduğu ya da şöminenin Michael Amca'nın av malzemeleriyle dolu olduğu evdeki gibi hiçbir şey yerli yerinde değil. B&B tarafı güzel ve düzenli olsa da, yaşam alanlarımız iyi yaşanmış.

Bu şekilde değil.

Bu çok hoş.

Ama yine de Declan'la ilgili her şey her zaman çok derli topludur. Arabası, atı, ofisi, evi ve başkalarının yanında nasıl davrandığı. Düzgün olmayan tek şey saçları ama onu da her zaman saklıyor. Onun her şeyini sevsem de, kendini bıraktığı ve yansımaları hakkında en ufak bir endişe duymadığı zamanları daha çok seviyorum. Casey ile neredeyse dövüştüğü zamanki gibi. Hayatımda hiç bu kadar ateşli olmamıştım. Ya da beni kucağına alıp öptüğünde

Her geçen saniye kontrolünü kaybediyordu. Çok ateşli. Her şeyiyle seksi olduğunu düşünmediğinden değil, düşünüyorum, sadece kendini bıraktığı zamanları tercih ediyorum. Neyse ki, sadece biz olduğumuzda daha kendinde görünüyor ve bir bakıma böyle olması hoşuma gidiyor. Sanki onun tüm o yanlarını kendime saklayabiliyorum.

Sanırım böyle bencil biriyim.

Ben ona doğru eğilirken, Declan beni gezdirirken farklı koridorlara doğru ilerliyoruz.

"Sizin de anlayabileceğiniz gibi ev çok büyük ama ailem sekiz oda, on iki banyo, iki yemek odası, kocaman bir mutfak ve üç çalışma odasından oluşan Kuzey Kanadı'nda yaşıyor. Evin en sevdiğim bölümü de burası."

Evin her bir detayını incelerken tek söyleyebildiğim "Vay canına," oldu. Her şeyin bu kadar muhteşem olması beni hâlâ şaşırtıyor. "Burada kaç kişi alışıyor?"

"Tüm arazide mi? Bin beş yüzden fazla, ama buna içki fabrikası da dahil."

"Yüce Tanrım."

"Evet, burada annem, babam, Lena, büyükbabam ve büyükannemle yaşıyorum. Büyükannem ve büyükbabamı pek görmüyorum. Onlar amcam ve ailesiyle birlikte seyahat ediyorlar. Sanırım şu anda İngiltere'deler. Lena genelde onlarla giderdi ama bu yıl evde kaldı. Babam emekli olduğunda o da daha çok seyahat edecek."

"O zaman bütün ev sana mı kalacak? Yoksa sen de mi seyahat edeceksin?"

Başını sallar. "Evet, hepsi benim olacak." "Vay canına. Bir adam için çok fazla ev var."

Başını sallarken dudağını ısıırıyor. "Evet, ama o zamana kadar evlenmiş olacağım."

Başımı kaldırıp baktım, kaşlarım kalkmıştı. "Oh."

Neden kıskandığıma dair hiçbir fikrim yok ama kıskandım. Bu korkunç bir duygu, göğsümün ortasında yanıyormuş gibi hissediyorum. Dudağımı sertçe ısırarak, büyük, beyaz bir kapıya ulaştığımızda bu hissi uzaklaştırıyorum.

"İşte sana göstermek istediğim şey buydu."

Heyecan beni ele geçiriyor ve topuklarımın üzerinde zıplıyorum. Daha önce gergin olabilirdim ama buranın onun odası olmadığından oldukça eminim. Birincisi, kapı bir araba kadar büyük ve ikincisi, buranın benim odam olduğunu söylerdi, değil mi? Kahretsin! Elimi bırakıp iki kolu da eline alıyor ve kapıları iterek açıyor. Yemin ederim, gördüklerim gözlerimi yaşarttı.

"Lütfen, imdikle beni."

Declan başını sallarken gülüyor. "Bu gerçek ve içki fabrikasındaki odamın yanı sıra tüm arazide en sevdiğim yer."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum içeri girerken. Güneş beni yukarıdan ısıtıyor ama görmezden geliyorum çünkü tek gördüğüm sıra sıra kitaplar. Burası bir kütüphane, kocaman, güzel bir kütüphane. Kocaman, mermer sütunlar bir kat daha kitapla dolu ve her yerde oturma yerleri var. Bir kitap ineğinin Kutsal Kase'si gibi. "*Güzel ve Çirkin* filmi gibi."

"Biz Lena da böyle derdi."

"Aman Tanrım," diyorum hayranlıkla. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Yanıma geliyor ve gözlerinin içine bakıyorum. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum" demeden önce gülümsüyor.

Kalbim göğsümde tamamen patlarken yanaklarım sıcaklıkla doluyor. Bu şehvet değil. Yani, evet, orada, ama bu daha fazlası. Kalbim pekâlâ onun olabilir. Utangaç bir şekilde gözlerini kaçırarak, "Bunu benim kadar seveceğini düşünmüştüm. Buradaki kitapların tarihi 1700'lerin başına kadar uzanıyor. Voltaire, James Joyce, Samuel Beckett, Oscar Wilde, W.B. Yeats, C.S. Lewis, Jonathan Swift, Daniel Defoe, bir sürü Jane Austin... En sevdiğini biliyorum."

Yüzümün aydınlandığını görmüş olmalı. "Aman Tanrım, Declan, tam bir hayranlık içindeyim. Bu inanılmaz bir şey."

"Beğendiğine sevindim. Hadi, gidip Jane Austin'e bakalım. Sanırım bende *Gurur ve Önyargı*'nın ilk baskısı var."

Durdum ve büyük bir şokla ellerimi havaya kaldırdım. "Yok artık!"

"Evet," diyor, elime uzanırken gözleri parlıyor. "Git kendin gör."

Onda var ve ona dokunduğumda yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Bu lanet evdeki diğer her şey gibi o da kusursuz ama birinin okuduğu yerdeki aşınmayı görebiliyorum. Ön tarafında Charleston yazıyor ve bunu elimde tuttuğuma inanamıyorum.

"Aman Tanrım, anneme söylemek için sabırsızlanıyorum-" Kelimenin tamamı ağzımdan çıkmadan duruyorum. Kitabı sıkıca kavıyorum ve kendimi toparlamaya çalışarak keskin bir nefes alıyorum ama gözyaşlarımın gözlerimde toplanmasına engel olamıyorum. Ya da kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissederken düşmesini. Annem buna bayılırdı. Bana inanmazdı ama ona söyleme şansım olmayacak.

Declan'ın kolları beni sardığında, aramızdaki kitapla birlikte beni göğsüne bastırduğında, kitabı kurtarmaya çalışmak istiyorum ama yapamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum çünkü onun rahatlığına ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

OceanofPDF.com

EIGHTEEN

Declan

Dudaklarım saçlarını, şakağını tozluyor ve derin nefesler alıp omzumda ağlarken boynuna sokuluyor. Kalbim onun için kırılıyor. Güçlü olmak için çok çabalıyor ama en küçük şeyler bile onun tatlı, güzel kalbini kırabiliyor. Dürüst olmak gerekirse bu beni öldürüyor çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Başımı onunkine yaslayarak ona sarılıyorum, ona ne söyleyeceğime dair aklıma hiçbir kelime gelmiyor. Daha önce hiç böyle bir kayıp yaşamamıştım ve ona nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum. Elindeki kitap göğsüme saplanıyor ve yakın zamanda hareket etmeyi planlamadığım için yavaşça kaldırıyorum, o hıçkırmaya devam ederken yanımıza koyuyorum.

Eğer o da isterse onu sonsuza kadar tutacağım.

Oda tamamen sessiz; tek ses onun hıçkırıkları. Sonra, çok belli belirsiz, fısıldadığını ya da belki şarkı söylediğini duyuyorum. Çok zayıf ama orada. Duymamı isteyip istemediğinden emin değilim ama bilmek istiyorum, bu yüzden yaklaşıyorum ve şarkı söylediğini görüyorum. Şarkı, büyükbabam ve babamın bok suratlı olduklarında söyledikleri eski bir şarkı. "The Parting Glass".

Sesimin berbat olduğunu biliyorum ama kısa süre sonra yardımcı olması umuduyla onunla birlikte şarkı söylüyorum. Yüzünü omzumdan kaldırıp bana bakıyor, gözleri kıpkırmızı ve yaşlarla dolu, güzel ağzı ise

Benim. Benden daha iyi şarkı söylüyor ama bunu ona söylemenin zamanı olduğunu sanmıyorum. Çok geçmeden gözyaşları durdu ve seslerimiz tüm odaya yayıldı. Çok güzeldi.

Son nota dudaklarımızdan ayrıldığında, yüzünü ellerimle kavıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırmak için eğiliyorum. Kollarını boynuma doluyor, öpücüğü devralırken beni yakın tutuyor, tatlı dilini dudaklarımda gezdiriyor. Ağzım açılıyor ve yavaşça oynuyoruz, kalbim kontrolden çıkarken dillerimiz birbiriyle alay ediyor. Geri çekildiğinde, bir öpücük daha isteyerek onu takip ediyorum. Ağzı çok tatlı ve ona ne kadar değer verdiğimi, onun için burada olduğumu bilmesini istiyorum. Dudaklarıma gülümsüyor, ama sadece bir saniyeliğine, dudaklarını benimkilerle hareket ettirmeye başlamadan önce, öpücüğü derinleştiriyor. Sadece hava almak için ayrıldığımızda, başparmağımı çene kemiği boyunca gezdirerek her bir özelliğini inceliyorum. Çilleri, gözlerindeki acı, dudaklarındaki ve burnundaki kırmızılık, Amberlyn'in güzelliği.

"Bana bakma, berbat haldeyim. Tanrım, çok üzgünüm," diyor ve kitabın durduğu yere bakıyor.

"Asla," diyorum, yüzünü tekrar yukarı kaldırarak. "Çok güzelsin ve özür dileme Amberlyn. Canının yandığını biliyorum ve bunu benden saklamamı istemiyorum."

Kitabı tekrar eline alıyor ve bana bakmadan önce ona gülümsüyor. Gözleri yine sulanmıştı, "Annem buna bayılırdı. Ona dokunduğuma inanamazdı. Teşekkür ederim, bana bu anı yaşattığın için teşekkür ederim.

"Şşşt," diye fısıldıyorum, şakağını tekrar öperek. "Artık seni görüyor. O senin kalbinde. Söylediklerim Amberlyn'e yardımcı oluyor mu bilmiyorum. Çok üzgünüm."

"Hayır, öylesin. Özür dilerim," diyerek beni başından savdı. "Bazen böyle oluyor. Kendimi kaybediyorum."

"Parçaları bulmana ve seni tekrar bir araya getirmene yardım etmek için burada olacağım," diye söz veriyorum.

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey" diye fısıldıyor. Yavaşça yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu yakalayıp dudaklarını bir kez daha öpmeden önce şortuma siliyorum. Esas olarak istediğim için ama aynı zamanda ne bilemediğim için. Bunu ona söylemeyi planlamamıştım. Dudaklarımdan öylece çıktı. Bir kere ağzımdan çıkınca doğru olduğunu anladım. Onun gözyaşlarını silen, ağladığında ona sarılan ve güvenilebileceği kişi olmak istedim. İyileşmesine yardım eden kişi olmak istiyorum.

Sanırım ona aşık oldum.

Yerdeki bir deliğe baktığım yerden başımı kaldırıyorum. Göğsüm ağrıyor, çatlayacakmış gibi hissediyorum ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Her şey karıncalanıyor ve onun bakışlarını tutarken başım dönüyor. Bana bir şey sorduğunu biliyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum. karnıma bir yumruk atmış gibi hissediyorum ve gözlerine baktığımda onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

", ne dedin?"

"Banyo mu? temizlenebilir miyim?"

"Tabii, pardon. Tam şurada."

"Kütüphanede banyo mu var?"

Hayranlıkla söylüyor ve ben de utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Evet."

Tuvalete gitmeden önce kitabı yeni doğmuş bir bebek gibi yere bırakırken gülümsüyor. Kapı kapandığında, bir ciğer dolusu havayı içime çekiyorum ve ne hissettiğimi anlamaya çalışırken hareketi tekrarlayarak bir hışırtıyla dışarı veriyorum. Bu kadar hızlı düşmüş olabilir miyim? Kesinlikle hayır, ama kesinlikle öyle olduğunu düşünüyorum. Tanrı aşkına, ya o da aynı şeyi hissetmiyorsa? Normal insanlar bu kadar çabuk düşmez ve hissettiklerimin gerçek olduğundan emin değilim. Tek bildiğim, onun gözlerine baktığımda gördüğüm tek şeyin evim olduğu. Benim evim. Oh adamım, çoktan gitmişim!

Dışarı çıktığında yüzü makyajdan ve gözyaşlarından temizlenmişti. Kanepede yanıma oturup tekrar kitaba uzanıyor, parmaklarını yavaşça ciltte ve ön yüzdeki yazılarda gezdiriyor. "Bu çok güzel."

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başını salladı. "Evet, teşekkür . Oldukça harikası Declan."

"Sen de öylesin," diye itiraf ediyorum. Neyse ki, kitaba bakarken bana kazanan bir sırıtış atıyor.

"En sevdiğim kitabın ilk baskısını elimde tuttuğuma inanamıyorum."

"Tüm ilk baskılar bu duvarda. Büyük büyük büyükannem kitaplara çok meraklıydı, bu yüzden çok kitap toplardı ve onlara epey de para harcardı. Büyükbabam seksenli yıllarda beş parasız kalmamızın sebebinin o olduğu şakasını yapardı."

Güldü. "Beş parasız mıydınız?"

"Görünüşe göre." Ben de onunla birlikte güldüm.

O ayağa kalktığında, ben de onunla birlikte ayağa kalkıyorum ve okuduğum en iyi kitaplarla dolu raflara kadar onu takip ediyorum. Kane ile koşuşturmadığım zamanlarda ya kitap okuyor ya da babamın çalışma odasındaki masanın altında oturuyordum,

Onu çalışırken dinlemek. Ama sonuçta, okumak hayatımın büyük bir parçasıydı. Diğer çocuklar bana inek dediğinde bile, onları görmezden geldim ve bu muhteşem yazarların bana sunduğu dünyalarda kaybolabileceğim bir yere kaçtım. Ve bu kitapların her biri beni bir anda uçurmuş olsa da, Amberlyn'in her birini keşfetmesini izlemek sonsuza dek kalbimde özel bir yer tutacak. Bulduğu ve sevdiği her bir kitap karşısında nefesi kesiliyor ve çığlık atıyordu. Görünüşe göre aynı kitapların çoğunu seviyorduk ve her kitapla birlikte annesi ve babasının bir hikayesi de geliyordu. Bu güzel ve Amberlyn'i İrlanda'ya gelmeden önce tanımam için gerçekten harika bir yol.

Hobbit'i bulduğunda, kanepeye çöküp bana bakarken gözlerindeki yaşları görebiliyorum. "Ben on yaşındayken babam bana bu kitabı almıştı. Annem çok kızmıştı çünkü *Hobbit* için çok küçük olduğumu söylüyordu ama babam aynı fikirde değildi ve ben de öyle!" Eski sayfaları yavaşça çevirirken kahkahası sarhoş ediciydi. "On sekiz saat boyunca uyumadan okudum."

"On dakikada yaptım, ha!" Alay ediyorum ve yanına oturduğumda gülüyor.

"Her neyse. Kaç yaşındaydın?"

"On beş."

"Ha! Yine de seni yendim."

"Belki de."

"Olabilir," diyor şakacı bir şekilde beni iterek. "En sevdiğin kısım ne?"

"Aslında bunu şimdi tekrar okuyorum ve bugüne kadar, Smaug.

Onunla ilgili her şey benim favorim."

Başını sallıyor, yüzü çok parlak ve güzel. "Bilbo'yu seviyorum. Hâlâ kalbime yakın tuttuğum en harika şeylerden söyledi."

"Beğendin mi?" Diye soruyorum ve dudaklarını tatlı bir gülümseme kaplıyor.

Boğazını temizleyerek, "*Kapından dışarı çıkmak tehlikeli bir iştir, Frodo. Yola adımını ve eğer ayaklarını sabit tutmazsan, nereye sürüklenebileceğini bilemezsin.*" Kitabı yavaşça kucaklayışını izliyorum ve bana baktığında fısıldıyor, "Babama kitabın en sevdiğim bölümünün bu olduğunu söyledim çünkü tamamen macerayla ilgiliydi, dünyanın tüm muhteşemliğine karışmakla ilgiliydi ve gülümsedi ve bugün bile ne dediğini hatırlıyorum."

Beni büyülüyor. Edebiyata ve babasına olan sevgisi güzel yüzünden okunuyor.

Gülümseyerek, "Ne dedi?" diye sordum.

"Bunun tehlikeli bir iş olabileceğini ama yine de kendimi kaptırmama izin vermemi söyledi. Benden maceraya olan aşkıma asla kaybetmememi, beni gülümseten her şeyi deneyimlememi istedi. Tüm kalbimle sevmemi ve kalbimi çarptıran şeylerin içinde kaybolmamı istedi." Bir an duraksıyor ve sonra uzun bir nefes verirken gülümsemesi yavaşça düşüyor. "Annem her zaman ona çok benzediğimi söylerdi. Çok kaygısız, maceracı bir yanımdı olduğunu ama yine de başımı dik tuttuğumu söylerdi. İnsanlar sürekli kitap okuduğum için benimle alay ettikleri için eve ağlayarak geldiğimde, bir gün birilerinin benim bu yönümü seveceğine söz verirdi."

Elimi dizine götürüp sıkıyorum ve "Sanırım haklı" diyorum.

Gözleri kitaptan ayrılıp bana bakarken dudakları kıvrılıyor.

"Gerçekten mi?" "Evet, çünkü senin bu yönünü seviyorum."

Bana doğru eğilirken gözleri parlıyor, burnu benimkiyle birlikte hareket ediyor. "Teşekkür ederim."

Dudaklarına gülümserken elimi boynuna götürüp çenesini kavıyorum. "Başka bir şey daha."

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Bu alıntıyı ben de çok seviyorum ama baban da tamamen haklıydı. Kendimi kaptırmaya izin vermeseydim, mo stór'u bulamazdım, değil mi?"

Yüzümü avuçlarken kıkırdıyor. "Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Bunu her söylediğinde tüylerim diken diken oluyor."

"Büyük," diye fısıldıyorum dudaklarına, "İstedğim bu."

Başka bir şey söylemeden dudaklarını dudaklarıma götürüyorum. Öpüşmeyi derinleştirmem için tatlı dudaklarını yavaşça ayırmadan önce kendi dudaklarını benimkilerin üzerinde kaydırıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip, ağzımı onunkıyla birlikte hareket ettirirken onu kendime yakın tutuyorum. Etli dudaklarından içerken kalbim göğsümde çıldırıyor, çok sert atıyor.

Kendimi çekerek, kitabı kucağından alıp masanın üzerine koyarken bakışlarını tutuyorum. Ellerimi kollarında gezdirerek belinden tutup onu kendime doğru çekiyorum ve yavaşça kanepeye yaslanıp yan yana durmamızı sağlıyorum.

"Bu iyi mi?" Biraz endişeli görüldüğü için soruyorum.

Ama şükürler olsun ki başını sallıyor ve uzun, sıcak bir öpücük için onu göğsüme çekmeden önce ihtiyacım olan tek şey bu. Kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyorum ve benimkinin de aynı hızda attığını biliyorum. Bana karşı çok iyi hissediyor ve kontrolümün kaydığını hissedebiliyorum. Bunu kontrol altına almam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

Dur, henüz değil. Bacaklarımız birbirine dolanıyor, birbirimizi öperken ve kızdırırken ikimiz de diğerinden daha fazlasını istiyoruz. Bana dokunmasını, vücudumu keşfetmesini istiyorum ama dudaklarıyla bana saldırırken elleri boynumda kalıyor. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama daha fazlasına sahip olmalıyım. Ona dokunmalıyım.

Ağzımı onunkinden ayırıp çenesinden aşağıya doğru öpüyorum ve dilimi boynunda gezdiriyorum. Nefes alışları odayı doldururken bana daha fazla yer açarak boynunu uzatıyor. Elleri titriyor ama bir şekilde boynumdan başıma doğru yılan gibi kıvrılıyor, şapkamı çıkarıyor, parmaklarını saçlarıma dolamadan önce yana atıyor ve boynuna karşı inlememe neden oluyor. Aletim bir kayadan daha sert ve her santimimi hissedebildiğini biliyorum ama bunu dert edemeyecek kadar kendimi kaybetmiş durumdayım.

Boynunu öpüyorum, dilimi göğsünün vadisinde gezdiriyorum. Daha fazlasını istiyorum ama elbisesi buna izin vermiyor. Kendimi geri çekerek, ağır ağır kapanan gözlerine bakıyorum ve güzelce kızarmış yüzünü görünce boşalabileceğime yemin ediyorum. Derin bir nefes alarak, "Bunların düğmelerini açabilir miyim?" diye soruyorum.

Elbisesinin düğmelerini çekiştiriyorum ve o da bir nefes veriyor. "Eğer yaparsan ne olacak?"

Bakışlarım onunkilere kilitlenirken sadece göz kırpabiliyorum, burada ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Gerçeği söyleyeceğim. "Göğüslerini öpeceğim ve kemireceğim."

"Seks yapacak mıyız?" diye soruyor ve bunu duyunca sikim şortuma yapışıyor.

"Bilmiyorum. İstiyor musun?"

Dudağını ısıyor ve ben onun hazır olmadığını biliyorum. Hazır değil ve bu sorun değil. O cevap vermeden önce, "Hayır aşkım, yapmayacağız. Sadece senin istediğin kadar ileri gideceğiz. Durmak istediğinde bana haber ver. Tamam mı?"

Başını sallıyor ve uzun, şehvetli bir öpücük için dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Ayrıldığımızda tekrar soruyorum, "Elbisenin düğmelerini açabilir miyim?"

"Sadece tişörtünü çıkarırsan," diye fısıldıyor. Hızla doğrulup tişörtümü başımın üzerinden geçirdikten sonra yere atıyorum. Bana usulca dokunmak için uzanmadan önce gözleri göğsümde geziniyor. Gözlerimi kapatıp dudakları yanak tenime değdiğinde derin bir nefes alıyorum. Elimini saçlarına doladığımda, ağzıyla tenimi ısırp okşarken nefes nefese kalıyorum. Dudakları Tanrı'dan bir armağan ve omzumu yalayıp ipeksi diliyle dövmemin izini sürerken içimdeki her şey kasılıyor. Bu çok fazla oluyor ve bunu geri almam gerektiğini biliyorum. Ağzını kendiminkine yaklaştırarak, sırt üstü yatırmadan önce onu uzun uzun ve sertçe öpüyorum.

kanepede. Göğüsleri önüme serilene kadar parmaklarımla her bir düğmeyi yavaşça açarken gözleri beni rehin alıyor. Ve oğlum, ne manzara ama. İpeksi, soluk teni beyaz, dantelli bir sutyenin ardına sıkışmış, parlak pembe meme uçları hazır olda bekliyor. Birini avuçlayıp dilimi üzerinde gezdiriyorum, aynı şeyi diğerine yapmadan önce onu öpüyorum. Parmaklarım sıkı tomurcuğunu buluyor ve onu sıkıyorum, ağzını tekrar ağzıma almadan önce bana karşı kıvranmasını sağlıyorum. O çok ateşli, çok seksi ve ben bunun asla bitmesini istemiyorum.

Dudaklarımı tekrar boynunda gezdiriyor, ellerim bacağından kalçasına doğru ilerlerken göğüslerini yalıyor ve ziyafet çekiyorum. Bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissedebiliyorum ve kendimi ona gömmek istiyorum ama bunun olamayacağını biliyorum. Ne şimdi, ne de bugün, ama bu onun için sorun olmadığı sürece onu hissedemeyeceğim anlamına gelmiyor. Ağzımı göğsünden ayırıp biraz geri çekilerek gözlerine bakıyorum ve elim kalçasından yukarı çıkıp kıcını avuçluyor. Elini doğru götürüyor, gözleri gözlerimi tutarken başparmağını çenemde gezdiriyor. Hareketleri sarsıntılı ve bana gergin olduğunu düşündürüyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, sadece doğru olduğu için değil, aynı zamanda sinirlerini yatıştırmak için. İstedğim gibi, dudaklarımla buluşmadan önce gülümsüyor. Onu öpüyorum, kendimi ona doğru bastırıyorum ve dudaklarıma karşı nefesini tutmasına neden oluyorum. Önce ağzımın kenarını, sonra çenemi öpüyor ve dudaklarını ve dilini boğazımda gözlerim kapanıyor. Elimi kalçasına götürüyorum, boynumu ısırırken onu sıkıyorum, ona yaptığım gibi beni de kızdırıyor. Kendini azgın ereksiyonuma sürttüğünde neredeyse haykıracaktım. Bunun yerine çenesini elime alıp onu uzun uzun ve sertçe öpüyorum. Öpüşmelerimiz talepkâr, sıcak ve ne kadarını kaldırabileceğimden emin değilim.

Sadece bir santim ayırarak fısıldıyorum, "Aşkım, sana dokunmalıyım." "Evet," diyor bir nefes gibi.

Dudağını ısırırken gözleri benimkilere kilitleniyor. Bana güvendiğini biliyorum çünkü sırtüstü yatıyor, beni izlerken elleri yanlarına geliyor. Eli sikime çok yakın ve ona dokunmasını istiyorum ama ona dokunma ihtiyacım daha büyük. Elimi göğsünden aşağı, göbeğinin üzerinden geçirip elbisesini yukarı çekiyorum ve iç çamaşırının sütyeniyle uyumlu olduğunu görüyorum. Dudağını ısırarak, bir parmağımı yavaşça tatlı amının dudaklarında gezdirirken elim titriyor. Nefes nefese kalıyor ve aşağı baktığımda beni izlediğini görüyorum. Tereddüt edip etmediğini anlamak için gözlerimi onunkilere kilitleyerek külotunu çekiyorum ve parmağımı yavaşça ıslak kıvrımlarının içine kaydırıyorum.

Klitorisini bulup parmağımı yavaşça ona doğru hareket ettirirken dudağını ısırarak tekrar nefes alıyor. Aletim şortumun içinde zonkluyordu. Nefesim daralıyor ve

Parmağımı klitorisinin etrafında sekiz şekilde hareket ettirirken onunla eşleşiyor. İnemeleri sağır edici ve beni çılgına çeviriyor, her bir parçama saldırıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki, hızımı artırırken önümü göremiyorum, onu serbest bırakmaya ihtiyacım var. Elimin altında kıvranırken dudaklarımı dudaklarına götürüp inemelerini ağızma alıyorum.

Kahretsin, çok ateşli.

Kendine geldiğinde tırnaklarının göğsümü kazması uzun sürmüyor, boşalırken vücudu tamamen hareketsiz kalıyor. Dudaklarıma yapıştığında elimi çekip onu kendime yaklaşıtıyorum, ağızma almadan önce burnunu ve şakağını öpüyorum. Yavaşça öpüşüyoruz ve yemin ederim kalbim göğsümden çıkacak gibi oluyor, o kadar sert atıyor ki. Bir kızın boşalmasını izleyerek neredeyse hiç boşalmamıştım, ama Amberlyn beni neredeyse oraya getirdi. Sikim zorlanıyor ve acıyor, ama onun böyle, çok güzel boşaldığını görmek her şeye değiyor.

Gözleri gözlerimi ararken yüzümü kavıyor ve bunun gideceğimiz son nokta olduğunu anlıyorum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum?" diye fısıldıyor.

"Hiçbir şey söyleme. Burada biraz birlikte dinlenelim." "Emin misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Daha sonra kendime bakmam gerekeceğini biliyorum, ama tüm bunlar şu anda çektiğim acıya değdi. Eteğini aşağı çekerek onu kendime yaklaşıtıyorum ve gözlerimi kapatmadan önce şakağını öpüyorum. Bir an geçiyor ve onun beni izlediğini hissedebiliyorum. Gözlerimi açtığımda gülümsüyor.

"Bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini gerçekten biliyorsun." "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sorarken dudaklarım kıvrılıyor.

"Evet, kütüphaneler ve orgazm bir kız için iyi zaman geçirmenin özüdür."

Burnumu saçlarına sokarken gülüyorum. "İyi vakit geçirmene sevindim, aşkım."

Bana daha sıkı sarılırken kıkırdıyor. "En iyisi."

Daha fazla katılamazdım. Uyumak için gözlerini kapatmasını izlerken, daha önce Amberlyn'e aşık olduğumu düşünmemin tamamen delice olduğunu düşünmeden edemiyorum. Düşmüyordum, zaten düşmüştüm.

Tamamen ve bütünüyle ona aşığım.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

NINETEEN

Amberlyn

"Bakalım doğru anlamış mıyım?"

Bulaşıkları yıkadığım yerden başımı kaldırıp Fiona'ya gülümsüyorum. Elleri kalçalarında ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle lavabonun önünde duruyor.

"Declan O'Callaghan seni *Güzel ve Çirkin* kütüphanesinin ortasında indirdi ve sonra biraz dinlenelim mi dedi?"

Önceki gecedен kalma gülümseme hâlâ dudaklarımda oynasırken omuz silkiyorum. Declan beni kapıya kadar geçirip iyi geceler öpücüğü verdiğinden beri kalbimin hızı hiç kesilmedi. Uykumuzdan sonra kalkıp akşam yemeği yedik. Hâlâ küçük orgazm bulutumun üzerindeydim ama yine de yemek boyunca kendimi tuhaf hissetmekten alıkoyamadım. Olması gerektiği gibi değildi, tamamen romantik ve sadece ikimiz. Sanki bir restorandaymışız gibiydi. Mahremiyet yoktu ve Declan çalışanları etraftayken çok gergin görünüyordu. Yemek yediğimiz süre boyunca bir kez bile gülümsemedi. Onu gülümsetmeye, güldürmeye, *herhangi bir şey* yapmaya çalıştım ama işe yaramadı. Sanki kendini personelinden koruyordu ve ben bunun her saniyesinden nefret ediyordum ama onlar gittiğinde o yine benim Declan'ım oluyordu. Elimi tutuyor, parmak eklemlerimi öpüyor ve bana tatlı sözler fısıldıyordu. Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değilim ve bir yanım onu bu konuda sorgulamak istiyor ama şimdilik kuzenimle dertleşmenin tadını çıkaracağım.

"Evet, çok tatlıydı. Sanki ilerlemeye hazır olmadığımı biliyor gibiydi."

Hâlâ yüzünü buruşturarak soruyor: "Yani ona sakso falan çekmedin mi?"

Elimdeki tabağı düşürdüm, köpükler etrafa saçılırken bağırdım, "Tanrım, Fiona! Daha önce bir penise bile dokunmadım ve sen onu emmemi mi istiyorsun?"

Fiona başını sallarken gülüyor. "Evet, o seni kurtardı, sen de onu kurtardın, değiş tokuş adil bir oyundur, bilirsin."

"Hayır, bilmiyordum ve bunu düşünmek bile ödümü koparıyor," diyorum kuru bir sesle ve o da gözlerini deviriyor.

"Önemli bir şey değil. Sadece sikini alıyorsun," diyor ve bir salatalık alıp görmem için havaya kaldırıyor. "Ve ağzına sokuyorsun, böyle-"

Ama o bunu yapamadan ben salatalığa uzanıp onu kaseye geri atıyorum. "Fiona, seni seviyorum, gerçekten, ama bir salatalığı emmeni izleyerek nasıl baş vereceğimi öğrenme havasında değilim. Bırak da bir erkeğin bana yaşattığı ilk orgazmın tadını çıkarayım, lütfen. Dersleri sonra yaparız."

Bara giderken kahkahaları beni takip ediyor. Yemin ederim delirmiş. Tüm çeşni tutucularına uzanarak, Declan düşüncelerimi doldururken onları yeniden doldurmak için arkaya getiriyorum. Hala bunun olduğuna inanamıyorum ve her şeyden öte, bana karşı ne kadar sabırlı ve tatlı olduğuna inanamıyorum. Gergindim, korkmuştum ve biraz da ürkmüştüm ama o benimle ilgilendi, izin istedi ve beni çok güzel bir şekilde memnun etti. Mükemmeldi. O mükemmeldi. Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Daha önce de iyi bir aşk romanı ve kendi kendime orgazm olmuşum ama onun hissettirdikleri, güçlü kolu, kalçalarımın arasındaki becerikli parmakları hâlâ ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Ama en sevdiğim kısım hâlâ dudaklarımı onun güzel vücuduna değdirmektir. O kadar sert, o kadar ateşliydi ki...

Vücudum karıncalanıyor ve bu hissi seviyorum. Bir dahaki sefere bunu yapmak için sabırsızlanıyorum ve belki de Fiona'nın önerdiği şeyi yapacağım. Bu düşünce beni beklentiyle ürpertiyor ama Declan'ın sabırlı olacağından ve bu deneyimi yaşamam için beni ikna edeceğinden eminim. Sonrasında o kadar harikaydı ki. Yatağıma yattığımda, hala kıkırdarken, bana iyi geceler dilemek için mesaj attı ve yemin ederim bir parçam daha ona tamamen aşık oldu.

Biliyorum, bu delilik, ama bunu yapmayı çok kolaylaştırıyor ve bu beni korkutuyor. Bunun hızlı bir romantizm olmasını ve bitmesini istemiyorum. Açıkçası bu adamdan çok hoşlanıyorum ve kendimi sıırıslıkam aşık olurken görebiliyorum.

onunla. Yapabileceğimi biliyorum ama acele ettiğimden ve sonunda aynı şekilde hissetmeyeceğinden endişeleniyorum. O çekilirken ben bütün fişlerimi atabilirim. Korkunç bir şey bu aşk, ama elimde değil ama her bir korkutucu kısmını istiyorum... Declan'la olduğu sürece.

Fiona salatalar için gerekli malzemeleri hazırlarken ben de limonları, limon ve portakalları kesip kendi alanlarına koyuyorum. Shelia Teyze birazdan gelip akşam yemeği için yemek pişirmeye başlayacak ama şimdilik ikimiz de sessizce, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir şekilde çalışıyoruz. Ben Declan'ı düşünürken, Fiona'nın da Kane'i düşündüğünü biliyorum. Hâlâ acı çekiyor ve her ne kadar Kane artık önemli değilmiş gibi davranmaya çalışsa da yalan söylediğini biliyorum. Dün gece içeri girdiğimde ağladığını duydum ve bence duyguları belli ettiğinden daha derin. Bence onu gerçekten seviyor.

"Kane'le konuştun mu?" Ben sordum.

Bana ters ters bakıyor, öfkeyle salatalıkları keserken başını sallıyor. "Siktir git, siktiğimin salağı."

Üzgün olmasına rağmen gülümsüyorum. Sinirlendiğinde aksanının bu kadar kalınlaşmasına bayılıyorum. "Sana mesaj atmayı denedi mi?"

"Evet, bir sürü var ve ben hepsini görmezden geldim." "Oh."

"Evet, siktir et onu," diye mırıldanıyor işine geri dönmeden önce. Ben de aynısını yapıyorum ve "Ona söyledin mi?" diye sorduğunda neredeyse bitirmiştım.

Küçük kutulara kiraz doldurduğum yerden başımı kaldırıyorum. "Kime ne söyledin?"

"Declan... ona bakire olduğunu söyledin mi?"

Başımı salladım. "Hayır, neden yapayım ki? Son derece deneyimsiz olduğumu kabul etmek istemiyorum. Bu utanç verici."

"Muhtemelen iyi bir fikir olacaktır. Bu, ilişkide olduğunuz biriyle paylaştığınız bir şeydir."

"Sadece bir ay oldu."

"Seni boşalttı, Amberlyn. O daha fazlasını bekleyecek ve sen de bekleyeceksin. Sonra penetrasyon anına geleceksiniz, çıldıracaksın, sorun ne diyecek, ağlamaya başlayacaksın ve sonra ilk seferin berbat olacak."

Ona sadece göz kırpabiliyorum. "İlk seferim hakkında çok fazla düşünmüşsün."

Gülümsüyor. "Tabii ki büyülü olmalı; gökkuşakları, güneş ışığı ve tek boynuzlu atlar falan yapmalı."

Alay ederken gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, Fiona."

"Hayır, gerçekten, ona söylemelisin. Hazırlanması için ona zaman ver." "Hazırlanmak mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evet, seni erkek ırkının geri kalanı için mahvettiğinden emin olmalı."

Kaşım çatıldı. "İlk seferinde de böyle mi oldu?"

Gülüyor. "Kahretsin hayır, beni kızlar tuvaletinde becerdi ve kadar sert itti ki kafamı banyo aynasına çarpıp paramparça ettim! Ondan sonra herkes bana 'itiş ve baskın' dedi."

Kahkahalarımı tutamıyorum bile. "İt ve patlat?"

"Evet," diyor başını sallayarak. "Korkunçtu. Neyse ki o korkunç deneyimi geride bıraktım ve harika deneyimler yaşadım. Yine de Kane en iyisiydi. Küçük bir dokunuşla beni iki nokta bir saniye içinde çılgılık attırabilirdi. Tanrım," diyor, gözleri biraz kapanıyor.

"Vay canına," diyorum ve sonra gözlerini tekrar açıyor.

"Siktiğimin aptalı! Seks yapıyoruz ve birlikte değil miyiz? Ben orospu değilim, lanet olsun!"

"Hayır, değilsin," diye kabul ediyorum. "Göt herif."

"Elbette," diyorum.

Bana baktığında sırtıyor, ben de ona gülümsüyorum ama sonra bana bir bakış atınca gülümsemesi kayboluyor. "Yine de ona söylemelisin."

İki tepsiyi de almadan önce omuzlarımı silkiyorum. "Ona bakire olduğumu söylemek için bir neden göremiyorum. Seks yapmıyoruz ki."

"Yine de," diye ekliyor Fiona bana bir bıçak doğrultarak.

"Henüz," diyorum gülümseyerek. "Zamanı geldiğinde ona söyleyeceğim."

Başını sallayıp kesmeye devam ediyor ama ben her şeyi yerleştirmek için bara doğru döndüğümde, o anda görmek istediğim son iki kişiyi görüyorum. Declan gözlerini kocaman açmış, elinde Goober'a benzeyen bir kavanozla muhteşem görünüyor. Onu gördüğüm için heyecanlıyım ve bir kutu Goober gördüğüm için daha da heyecanlıyım, ancak söylediklerimi duyduğunu varsaymadan edemiyorum. Shelia Teyzemin yüz ifadesine bakılırsa, onun da duyduğunu söylemek yanlış olmaz.

Ve işte tepsiler gidiyor.

Hay sikeyim.

Ayaklarıma çarpan meyveler etrafa saçılırken Fiona bağırıyor, "Bu da ne? -Kahretsin." Yüzüm utançtan yanarken bacaklarım meyve sularıyla sırılsıklam olmuş halde ona kocaman gözlerle bakıyorum ve onun tek yaptığı omuz silkmek oluyor.

"Merhaba anne! Declan."

Shelia Teyze beni kurtarmaya gelip üzerime titrerken ve temizlenmeme yardım ederken Declan hiçbir şey söylemiyor. Ona bakamıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, ellerim titriyor ve ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Bunun farklı olmasını planlamıştım. İlk seferimin coşkusuyla uzanacağımızı ve ona bu şekilde söyleyeceğimi düşünmüştüm. Tecrübesizliğimden utanmanın ötesinde, teyzemin ve erkek arkadaşımın bunu bilmesini istemediğimden emindim.

Baharatları temizlemeye yardım ettiğini görmeden önce onu yakınımda hissediyorum. Her iki tepsiyi de alıyor ve masaya koymadan önce benim gibi ayağa kalkıyor. Bir bakış attığımda, yüzünün benimki kadar kırmızı olduğunu ve beni izlediğini görüyorum. Dudakları düz bir çizgi halinde ve ifadesinin ne anlama geldiğinden emin değilim. Kızması için bir neden yok, belki şok olmuştur ama bilmiyorum. Hissettiklerimden nefret ediyorum. Tüm gözlerin üzerimde olmasından nefret ediyorum. Sanki göğsümde herkesin baktığı kocaman, kırmızı bir V var. Bir çeşit uzaylı gibiyim. Blah, bu utanç verici!

"Bu çok garip," diye mırıldanıyorum ve Fiona gülüyor. "Neymiş o?"

Yemin ederim ona attığım bakış onu oracıkta öldürebilirdi. Tekrar gülüyor ve ben ona bir şey fırlatmadan Declan, "Seninle konuşabilir miyim Amberlyn?" diyor.

Yapmak istediğim şey bu değil. Fiona'ya yalvaran bir bakış gönderiyorum, o da sadece gülümsüyor. "Acaba ne istiyor?"

"Seni öldüreceğim," diyorum. Bu sefer ona bir limon fırlatıyorum. O da tabii ki kaçıyor. Yemin ederim, bir dahaki sefere utanç verici bir duruma düştüğünde, bunu on kat daha kötü hale getireceğim. Muhtemelen bunu önemli bir şey değilmiş gibi göstermeye çalıştığını biliyorum ama odadaki gerginlik bıçakla kesilebilir. "Elbette," diyorum, hâlâ Declan'a bakmadan. Sonra, isteksizce, başka bir şey söylemeden yanından geçip gidiyorum. O da beni bara kadar takip ediyor ve yan kapıdan çıkıyor.

Dışarı çıktığımda, Declan kapıyı kapatırken duvara yaslanıp yere tekme atarken öğleden sonra güneşi yüzümü ısıtıyor. Dudağımı ısırarak bir kez daha baktığımda hâlâ beni izlediğini görüyorum. Gözleri karanlık ve bana dikilmiş, beni nefessiz bırakıyor. Bakışlarını kaçırınca, gözlerim elinde bir kutu Goober tuttuğu yere düşüyor.

"Neden elinde bir kutu Goober tutuyorsun?" diye sordum. Aynı anda, "Bakire misin?" diye sordu.

Ben uzun bir nefes verirken ikimiz de başka tarafa bakıyoruz. Bu çok garip ve bundan nefret ediyorum. Tekrar ona baktığımda, bakışlarımla buluştu ve ben

Gülümse. "Sana söyledim, biriyle çıkmak için hiç zamanım olmadı."

"Biliyorum ama bakire olduğundan hiç bahsetmemiştin."

"Ne yani, yattığımı mı düşündün?"

"Evet," diye ağzından geçiriyor, elini saçlarında gezdirirken.

"Vay canına, teşekkürler," diye mırıldanıyorum, gözlerimi devirerek.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim. Burada biraz şok oldum. Keşke bana söyleseydin."

"Önemli olduğunu düşünmemiştim," diyorum omuz silkerek. "değil."

"Evet öyle, benim için öyle. Ortaokuldan beri bakire biriyle tanışmadım."

Gözlerimi kaçırırken bir nefes verdim. "Aman Tanrım, beni nadir bulunan bir mücevher gibi gösteriyorsun. Önemli bir şey değil. Bir sürü insan bakire."

"Sen nadir bulunan bir cevhersin Amberlyn, benim için öylesin," diyor bana doğru bir adım atarak. "Ve senin bakire olman aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmiyor, ama yine de keşke bana söyleseydin. Dün gece yaptığım şeyi yapmazdım. Beklerdim."

Tekrar ona bakıyorum. "Neden? İnanılmazdı. İşte bu yüzden sana söylemedim. Bu konuda tuhaf davranmanı istemedim. Bunun aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylüyorsun ama eminim öğrenmeden önce beni becermeye hazırdın. Şimdi biliyorsun, bu konuda düzgün ve centilmen olmak istiyorsun ve ben hala sadece seni becermek istiyorum. Bunu yapmamış olmam, istemediğim anlamına gelmez. İstiyorum. Sadece hiç zamanım olmadı ve ayrıca değer verdiğim, hatta sevdiğim biriyle olmasını istedim."

Uzun bir nefes verip tekrar içime çekiyorum. Eli yüzüme gelip, bakışlarımız buluşsun diye hafifçe geriye doğru eğdiğinde, başımı kaldırıp baktığımda ağzının yan tarafa doğru kıvrıldığını görüyorum. Tanrım, o çok güzel. "Seni hâlâ becermek istiyorum Amberlyn."

Küçük bir atarken yüzümde bir sırıtma beliriyor. "Bunu bilmek güzel." "Ama ben de senin gibi ilk seferinin sevdiğin biriyle olmasını istiyorum."

Neredeyse söyleyecektim ama neyse ki ben o üç kelimeyi söyleyemeden Declan, "Bunun ben olmasını istiyorum elbette ama bu zaman alır. Bu yeni bir şey; biz yeniyiz. Suları test ediyoruz ve bence oldukça iyiler, bu yüzden bu hiç olmamış gibi davranalım. Her şeyi olurlarına bırakalım, tamam mı?"

"Bunu büyük bir mesele haline getiren sendin."

"Beni şaşırttı, hepsi bu, ama şimdi iyiyim" derken ağzı bir sırıtışla kırılıyor. Tek umursadığım seninle birlikte olmak."

"Ben de," diyorum ona doğru eğilerek. "Yani her şeyi unutacağız, sadece biz olacağız." Başımı salladım. "Kulağa harika geliyor."

"Büyük, ben de öyle düşünüyorum," diye fısıldıyor ve Declan'ın aksanının gelmiş geçmiş en ateşli şey olduğunu söylemek yanlış olmaz. Onu tanıyalı neredeyse iki ay oldu ve bugün bile söylediği bazı şeyler beni dizlerimin üzerine çökertebiliyor. O kadar ateşli ki. Başını benimkine yasladığında, bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve o üç kelimeyi düşünmeden edemiyorum. Yine de beklemek istiyor, bu da benim gibi hissetmediği anlamına geliyor. Henüz hissetmiyor.

Burnumu öperken gülümsüyor ve "Dürüst olabilir miyim?" diyor. Ben de gülümsüyorum. "Elbette."

"Beni becermek istemen hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor ve içimi titreten şapşal bir sırıtişla bana bakıyor.

"Dün gecedan sonra nasıl yapmayayım?" demeden önce dudaklarımdan kız gibi bir kıkırdama kaçıyor. Ellerini üzerimde hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Bana doğru eğilirken gözleri kararıyor. Kısık bir iniltiyle, "Kontrolümü sınıyorsun Amberlyn. Genelde her şeyi kontrol ederim ama seninleyken darmadağın oluyorum."

Uzanıp gömleğinden tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Güzel, seni böyle seviyorum."

Ağzımı onunkine mühürlüyorum ve o da beni içtenlikle öpüyor, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Dilimi onunkiyle birlikte hareket ettirerek ellerimi göğsünden boynuna doğru götürüyorum ve kollarımı boynuna dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum. Sonunda sadece hava almak için ayrıldığımızda gülümsüyorum. O da sırıtıyor, ağzımın kenarını öpüyor biraz geri çekilip Goober kutusunu uzatıyor. Alırken ciyakladım ve sonra "Nereden buldun?" diye sordum.

"Senin için sipariş ettim. Evde bir kasa dolusu var. Hepsi senin için."

Kavanozu açıp parmağıma aldıktan sonra ağzıma atarken kalbim göğsümden sıkışıyor. Tatlar dilimde patlarken gülümsüyorum. Goober, seni ne kadar özlemişim. "Tanrım, bu şeye bayılıyorum. Babam ve ben buna kafayı takmıştık. Annem iğrenç olduğunu düşünürdü."

"Annenle birlikteyim."

Bir kaşık daha alıp dudaklarına götürürken gülümsüyorum. "Dene bakalım." "Hayatta olmaz," diyor, yüzü tiksintiyle buruşmuş.

"Lütfen?" derken dudaklarımı büzüyorum.

Başını sallarken gülüyor. "Surat asman işe yaramayacak. Bunu daha önce konuşmuştuk."

Ters ters baktım. "Evet, öyle. Geçen sefer beni öpmeni sağladım." İtiraz edecek oldu ama onu durdurdum. "Lütfen," diyorum dudağımı daha da dışarı çıkararak.

Gözleri kararıyor ve sonra parmağımı ağzına alıp PB&J'yi emiyor. Ucunu ısıyor, yutmadan önce Goober'ı ağzında gezdirirken gözleri benimkilere kilitleniyor. Omuzlarını silkerek, "Sorun değil." diyor.

Muzaffer bir edayla gülümsüyorum. "Sana söylemiştim."

"Demek yaptın, gel buraya" diyor, dudaklarını dudaklarıma bırakarak. Öpücüğü derinleştirmek istiyorum ama o geri çekiliyor, yüzümü kavırıyor ve gözlerimin derinliklerine bakıyor. Başparmakları çenemi okşarken bakışlarını benden ayırmıyor, gözleri beni arıyor. Ne için olduğundan emin değilim ama bana bakışını seviyorum. Sanki dünyadaki tek kız benmişim gibi.

"Goober'ı getirdim çünkü sana bir şey sormadan önce seni biraz tatlandırmak istedim."

Gülüyorum. "Ben zaten tatlıyım."

Hızlı bir öpücük için dudaklarını dudaklarıma değdirirken başını sallıyor. "Bunu benim söylemem gerekiyordu."

Bana doğru bastırırken gülüyorum. "Ama annemle ablamın düzenleyeceği baloda bana eşlik eder misin diye sormam gerek." derken her santimini hissetmek beni susturuyor.

Gülümsüyorum. "Elbette yapacağım. Çok isterim." Bir dakika durup onu izliyorum. Omuzları çok gergin ve dudaklarını oynatıyor. "Neden gergin görünüyorsun? Hayır diyeceğimi mi düşündün?"

O da gülümseyip burnunu benimkinin üzerinde gezdirince gülüyorum. "Bilmiyorum. Gitmek istemiyorum. Bu aptalca ve ailem de çok gergin. Onlardan nefret etme ihtimalin var."

Çenesini parmaklarımin arasında tutarak başımı sallıyorum. "Eminim harikadırlar. Tıpkı senin gibi."

Rahatlama güzel yüzünü kaplarken ağzı yanlara doğru çekiliyor. "Onu bunu bilmem ama umarım beğenirsin."

"Ben de."

Belimden tutup beni kendine çekiyor, mavi gözlerinin derinliklerinde arzu dönüyor. Dudaklarıma bakarak dudaklarını ısıyor, beni daha da yaklaştırırken belimi sıkıyor. Başını eğerek dudakları benimkilerle buluşuyor ve yemin ederim içimdeki her şey o beni öperken pelteye dönüşüyor. Onu öpmeyi seviyorum. Onu hissetmeyi, vücutlarımızın birbirine uymasını seviyorum. Bu beni nefessiz bırakıyor ve başımı döndürüyor. Bu anı asla terk etmek istemiyorum. Hissettiriyor

Onun kollarına sarılmak çok mükemmeldi ama içeriden bağırışlar duyunca geri çekildim ve başımı sese doğru eğdim.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," dediğini duyuyorum Fiona'nın.

"Kiminle konuşuyor?" Declan'dan ayrılıp elini tutarak onu da yanıma çekiyorum. "Sesi çok kızgın geliyor" dediğimde istekle geliyor.

Declan, "Sanırım Kane uğrayacaktı." dediğinde kapıya yöneliyorum.

Kapıyı açtığımda Kane ve Fiona'yı aralarında sadece bar varken bulduğumda "Olamaz," diye inliyorum.

Kane, "Açıklamam için bana bir şans ver, Fiona, hadi," diye yalvarır.

Fiona başını sallar. "İşte kapı, kışına çarpmasına izin verme." "Fiona, bebeğim, bana bak, hadi," diyor adam, barın öbür ucundan ona uzanmak için. Kız onu uzaklaştırıyor ama sonra adam kızın ellerini tutuyor ve onu kendisine doğru çekiyor ama bar hâlâ aralarında epey bir mesafe bırakıyor. "Senden ayrı

kalmak istemiyorum bebeğim, ama aptaldım ve korktum çünkü... çünkü... siktir, bebeğim, senin için yeterince iyi değilim."

Fiona duraklar ve yüzü şok içinde donar. "Ne?"

"Sen bir şey olacak birini hak ediyorsun. Ben, ben lanet bir malcıyım. Hiçbir şeyim yok, maaş çekiyle yaşıyorum. Eve bok gibi kokarak geliyorum. Bunu istemezsin. Okula gidiyorsun, pazarlama diploması alıyorsun, bebeğim. İnsanlara, adamının O'Callaghan İçki Fabrikası'nda çalıştığını ve tahıl istiflediğini söylerken nasıl hissedeceksin?"

Ellerini onunkilerden kurtararak uzandı ve yüzünü arasına aldı. "Gurur duyarım çünkü sen benimsin. Benimle olduğun sürece maaş çekiyle yaşamam umurumda değil. Eve pis kokular içinde dönmen umurumda değil, çünkü büyük olasılıkla ben de öyle döneceğim. Ama bunların hiçbirisi önemli değil çünkü sana evlenme teklif etmiyorum, Kane. Senden benimle olmanı, beni sevmeni istiyorum. Gerisi sonra gelir. Şu anda sadece seni istiyorum."

Kane onun ellerini kendi elleriyle kapatırken gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Evet, seni koca pabuç. Senin için deliriyorum ve başka hiçbir şey umurumda değil. Sadece sen, sadece biz."

Burnunu öperek fısıldar, "Özür dilerim ve söz veriyorum, Fiona. Ellen'la yatmıyordum. O benim arkadaşım."

Başını sallıyor, başını onunkine yaslıyor. "Sana inanıyorum."

"Seni incittiğim için özür dilerim, bebeğim," diye fısıldıyor ve kızın ağzının kenarını öpüyor. "Artık kollarımda olduğun için bunun bir önemi yok."

Onu tutup bara doğru çekmeden önce gülümsüyor. Yüksek sesle gülüyor ve yıllardır öpüşmedikleri gibi öpüşmelerini izlerken kalbim göğsümde sıkışıyor. Fiona onun yüzünü tutuyor, yüzü parlıyor ve şöyle diyor: "Bir daha böyle aptalca bir şey yapma. Sadece konuş benimle, içinde tutma. Tamam mı?"

Başını sallıyor. "Tamam, sanırım beraberiz, ha?"

Koluna vurmadan önce gülüyor. "Evet, ya beraber ya hiç." "Ben birlikte olmayı seçiyorum," diyor göz kırparak.

"İyi seçim."

"Sanırım öyle, bu da O'Callaghan'ların düzenlediği şu aptal baloda benimle çıkman gerektiği anlamına geliyor."

Fiona ona bakıyor ve "Bu yüzden mi özür dilemeye geldin, ateşli bir randevun olsun diye mi?" diye sorarken aptal gibi sırttmaktan kendimi alamıyorum.

"Evet, çirkin biriyle gitmemi bekleyemezsin, değil mi?" diye cevap verirken onun taş suratına bakıyor.

Ben Declan'la birlikte yüksek sesle gülerken ona bir tokat daha atıyor. "Seni göt!" diye suçluyor sırtarak.

Onu kendine yaklaştırırken gülümsüyor. "Hayır, özür diledim çünkü sen sadece beni istiyor olsan da ben seninle bir gelecek istiyorum. Senin için çok kızgınım, Fiona. Çok kızgınım."

Ellerimi kız gibi göğsümde birleştiriyorum ama umurumda değil. Bu duygusal şeylere bayılıyorum. Fiona dudaklarını onunkilere bastırmadan önce bir süre ona bakıyor. Onu uzun ve sert bir şekilde öpüyor, o kadar sıkı tutuyor ki, sırtarak geri çekilene kadar nefes alabileceğinden emin değilim.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diyor. "Çok derindeyim." Kane onu kendine yakın tutarken gülümsüyor. "Büyük, bebeğim."

Fiona hâlâ gülümseyerek bana bakıyor ve "Gidiyor musun?" diye soruyor. Çabucak başımı sallıyorum. "Evet!"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Kafam karıştı, "Ne?" diye sordum.

"Alışverişe gitmeliyiz!"

[OceanofPDF.com](https://t.me/ceviri9iller)

TWENTY

Declan

Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Amberlyne mesaj atarken dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. *Bir saat içinde orada olacağım.*

"Declan, oğlum, balo için bir eş buldun mu?"

Masanın karşısındaki anneme bakıyorum ve telefonumu cebime geri sokarken başımı sallıyorum. "Elbette."

Babam kendini beğenmiş bir tavırla "Amerikalı mı?" diye soruyor ve bunu şeklinden nefret ediyorum. Sanki Amberlyn ondan aşağıdaymış gibi, oysa Amberlyn onun olabileceğinden on kat daha iyi bir insan. İşte böyle anlarda babama olan tüm saygımı kaybediyorum. Destekleyici olması, benim seçtiğim kadınla gurur duyması gerekirken, onu tanımadığı halde onunla alay ediyor. Sinir bozucu ötesi.

"Baba, onun bir adı var, Amberlyn, ve evet, baloda bana eşlik edecek."

Babam sanki bir şeyler kokuyormuş gibi yüzünü buruştururken, annem ve Lena ışıldıyor. "Çok güzel bir kız. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor Lena sırtarak.

Ben de ona gülümsüyorum. "O çok güzel, gerçekten harika bir şey. Bu baloya gitmektense ateşin içinden geçmeyi tercih etsem de, onun bunu katlanılabilir kılacağını biliyorum."

Annem gülerek beni başından savıyor. "Declan, eğlenceli olacak. Endişelenme."

"Bundan hiç şüphem yok anne, ama yine de geliyorum ve yanımda birini getiriyorum."

Suyuma uzanıyorum ve bir yudum alıyorum. Babamın beni izlediğini hissediyorum ve konuyla işinin bitmediğini biliyorum.

"Uzun ömürlü olacağını düşünmesem de, şu anda sizi eğlendiren kişiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Yumruğumu sıkarken tırnaklarım avucumu ısıyor. "O sadece beni eğlendirmiyor. Bundan daha fazlası, baba. Ondan hoşlanıyorum, hem de çok."

Annem durumu yatıştırmaya çalışarak, "Bu harika Declan," diyor ama ikimiz de o kadar inatçıyız ki ikimiz de geri adım atmıyoruz.

"O evlilik için uygun değil, bunu sen de biliyorsun."

"Bilmiyorum. Öyle olduğunu hissediyorum ve göreceksin."

"Haklısın, yapacağım. Senden beklentilerini gördüğünde kaçacaktır. Bir Amerikalı bu tür bir hayat için yaratılmamıştır. Bunun için yetiştirilmiş olmalısın. Cleary, o öyle değil. Bir O'Callaghan olmak kolay değil."

"Doğru anladım," diye mırıldandım.

Babam ters ters bakarken annem "Declan!" diye bağıyor.

Yine de umurumda değil; kafasını koparmak istiyorum. "Onu tanımıyorsun. Onunla tanışmadığın halde nasıl orada oturup bu suçlamaları yapabiliyorsun? Baba, benim mutlu olmamı istemiyor musun?"

Yavaşça başını sallarken bakışlarımı tutuyor. "Elbette, ama doğru kişiyle. O öyle biri değil."

"İşte o. Yemin ederim, tek yapması gereken gülümsemek ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissederken sırtıyorum. İçimde kendimi çok iyi ve tamamlanmış hissetmemi sağlıyor. Son üç yıldır bu topraklardan ayrılmak çünkü beni kullanacak ve beni mahvedecek birine aşık olmaktan çok korkuyordum ama onu gölün karşısında görmem yetti ve benim için her şey bitti. Onu bulmaya gidiyordum. O özel biri ve bunu görmeyi hak ettiğinden değil ama göreceksin."

Annem ve Lena bana geniş ve sevgi dolu gözlerle bakarken, babamın gözleri sert ve Amberlyn'e olan aşkı ilan etmemden en ufak bir şekilde etkilenmiyor. Anlamıyorum. Ne kadar değiştiğimi nasıl göremiyor? Sırf Amberlyn istiyor diye insanlarla dolu bir yerde nasıl yüzleşebileceğimi? Onun için her şeyi yaparım.

Onu seviyorum.

"Onu seviyor musun? Bir ay sonra mı? Lütfen," diye alay eder Da. "Bu çok saçma."

Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söyledim? Masanın öbür ucuna bakarak, onun sert bakışlarını üzerimde tutarken başımı sallıyorum. "Hayır, öyle değil. Gerçek bu. Bana hiç kimsenin yapmadığı bir şey yapıyor. Onu seviyorum baba ve bu konuda bana saygı duymanı istiyorum. Sanırım ben müsrif bir evlat oldum. İşi öğrendim. Önce ailemi sevdim ve sana karşı hep sadık ve dürüst oldum. Sevdığım kıza bir şans veremez misin? Onu geçmişî yüzünden reddediyorsun ve bu hiç adil değil."

Annem, "Declan, lütfen otur, yemeğini bitir," dediğinde ayağa kalkıp peçetemi tabağın üzerine fırlatıyorum.

"Sana her zaman saygı duydum, her zaman seni örnek aldım, senin gibi bir adam olmak istedim, ama insanlara böyle davranıyorsan, üzgünüm, senin gibi olmak istemiyorum. Daha iyi biri olmak istiyorum. Amberlyn özel biri. O benim kalbimin sahibi ve onu sevdiğim için sen de aynısını yapmalısın. Eğer yapamıyorsan, o zaman beni sevmiyorsun demektir."

"Şimdi Declan-" diye söze başlıyor ama ben başımı sallayarak onu sözünün ortasında durduruyorum. "Ben söyleyeceğimi söyledim ve benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşünmeni duymak istemiyorum. Ben yetişkin bir adamım. Sevecek ve güvenecek birini nasıl seçeceğimi bilecek kapasitedeyim. Şu anda tek ihtiyacım olan onu kabul etmen ve o ana kadar birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum. diğer."

Annemin yalvarmalarına ve babamın taleplerine rağmen dönerek odadan çıkıyorum ve kapıya yöneliyorum. Dışarı çıktığımda, arabanın kapısını açıp bana iyi geceler dileyen kapıcımızı selamlıyorum. Arabamı çalıştırıp garaj yolundan çıkıyorum ve açık araziye girdiğimde arabayı son sürat çalıştırıp yolda hızla ilerliyorum. Hız beni sakinleştiriyor ve bu çıkış için minnettarım, ama onun beni ele geçirmesine bu kadar izin verdiğim için nefret ediyorum.

Ondan hoşlanması gerçekten önemli mi? Hayır. Onu sevdiğim sürece başka hiçbir şeyin önemi yok, ama bir parçam sevmesini istiyor. Ona bakmasını ve benim olmak için yaratıldığını bilmesini istiyorum. Annemin ve kız kardeşimin onu sevmesini, anlaşmalarını ve birlikte bir şeyler yapmak istemelerini istiyorum. Burada bir çay, orada alışveriş, bağ kurmaları için her şey. İrlanda'ya beni sevmek, benimle olmak için gönderildiğini bilmek. Yıldızlar aşkımızın haritasını çıkarmış.

Bu doğru ve kulağa ne kadar saçma geldiği umurumda değil. Bildiğiniz zaman, bilirsiniz ve hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin bunu bozmasına izin vermeyi reddediyorum. İnsanlar hayatları boyunca ruh eşleri olduğunu düşündükleri birini ararlar ve ben benimkini buldum.

bir gölün karşısında. Aramıyordum, onu bulmak bile istemiyordum ama oradaydı ve onun benden başkasına ait olduğu düşüncesine katlanamıyordum. Beni çılgına çeviriyor. Vücudu, gözleri, aklı, kahkahaları... O tam bir paket. Onu bırakmayı reddediyorum. Şimdi tek ihtiyacım olan onun da aynı şekilde hissetmesi ve hayat muhteşem olacak.

Nefesimi tutarak bara giriyorum ve içerisinin tıklım tıklım dolu olduğunu fark ediyorum. Başka bir şey beklemiyordum ama sanırım küçük bir parçam ölmüş olmalarını umuyordu, böylece Amberlyn ve ben . Kapıyı kilitleyerek içeri giriyorum ve herkes benim geldiğimi görünce sessizlikle karşılaşıyorum.

"Nasılsın, Declan."

Başımı kaldırdığımda Bayan Maclaster'ın bana sırtıttığını görüyorum ve ben de ona gülümsüyorum. "Nasılsınız, Bayan Maclaster."

Kalçasında tabaklarla dolu bir tepsiyi dengelemeden önce göz kırpmıyor. "Bu gece barda mı? Yoksa bir masa mı istersiniz?"

"Bar, lütfen."

Başını bara doğru eğiyor ve "Devam edin o zaman. Amberlyn birazdan çıkar."

"Teşekkür ederim," diyorum ve kız arkadaşımın yüzünde bir sırıtış ve elleri tabaklarla dolu bir şekilde durduğu bara doğru ilerliyorum.

"Hey sen," diye sesleniyor yanımdan geçerken, şakacı bir şekilde göz kırpmıyor. Parmaklarım sırtının alt kısmında gezinirken, gömleğinin ipeği parmak uçlarımı okşarken yüzümdeki gülümseme silinmiyor.

"Aşkım," diye fısıldıyorum ve o da tabakları müşterilerine götürmeden önce bana sırtlıyor. Bir grup kadının yanına gitmeden önce yaşlı bir çiftle konuşup şakalaşmasını izliyorum. Kendilerini evlerinde gibi hissettiklerini, hatta sevildiklerini biliyorum çünkü Amberlyn etraftayken böyle hissediyorsunuz. Kendinizi iyi hissediyorsunuz. Bu gece de harika görünüyor. Yeşil bir atletin üzerine giydiği yeşil, şeffaf bir şortla, saçlarını topuz yapmış ve parlayan gözlerini kapatan kalın, koyu çerçeveli gözlükler takmış. Reçeteli olup olmadığından emin değilim ama canlandırdığı kalça görünümüne bayılıyorum. Fiona yanımdan geçerken onun da Amberlyn'e benzediğini görüyorum, aynı gözlükleri takmış ama sarı bir gömlek giymiş. Bar taburesine yerleşirken ona gülümsüyorum, telefonumu çıkarıp Amberlyn görünene kadar Facebook'umu kontrol etmeden önce bir tane de ben alıyorum.

Önüme bir bardak koyduğunda sırtarak "Buna ihtiyacım vardı" diyorum.

Ayak parmaklarının ucunda yükselmeden önce gülümsüyor ve barın üzerinden eğilerek dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. Ayrıldığımızda sırtışıam büyüyor ve şöyle diyorum: "Hayır, ben

buna ihtiyacım vardı."

Güzel yüzünü avuçladığımda, topuklarının üzerine düşmeden önce bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Her şey yolunda mı?"

Omuz silkiyorum. "Aile dramı."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" soruyor, başı yana düşüyor, gözleri samimi.

Başımı sallıyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Sadece burada olmak bile yardımcı oluyor."

"Onlardan pek bahsetmiyorsun."

Omuz silkiyorum. "Konuşacak bir şey yok."

Elimi sıkmadan önce dudağını ısırdı ve "Aç mısınız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, lütfen."

"Özel mi? Balık ve

kızartması." "Evet, kulağa

hoş geliyor."

"Harika," diyor ve siparişimi doldurmak için elimi bırakıyor. Beklerken telefonumla oynuyorum. Uzun sürmüyor ve çok geçmeden tabağımı barın üzerine koyarak geri dönüyor.

"Çıkmana ne kadar var?" Bir cips atıştırarak soruyorum.

"Aceleyi atlatmam lazım, sonra gidebilirim. Yarın Fiona Kane'le dışarı çıkacak, o yüzden muhtemelen seni göremeyeceğim," diyor üzgün bir şekilde omuz silkerek.

Parmağımı elinin arkasında gezdirerek gülümsüyorum. "Yalan söylemeyeceğim, bu berbat bir şey."

"Biliyorum." Bardan uzaklaşırken sırtıyor. "Yemeğinizin tadını çıkarın."

"Teşekkürler, aşkım."

Yemek yerken onu izliyorum. İzlememek çok zor. Sarhoş edici ve bulunduğu her yeri kaplıyor. Gülüşünü, hareketlerini ve bardaki sarhoşlara hızlı bir şekilde karşılık vermesini seviyorum. Bazen onun kaygısız haliyle sarmalanmış gibi hissediyorum ve buna bayılıyorum. Keşke ben de onun yarısı kadar olabilsem. Hala çok kızgınım, babamdan dolayı hayal kırıklığına uğradım, ama daha önce de söylediğim gibi, o her şeyi daha iyi hale getiriyor. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor. Her şeyi bir tuz tanesi ile alıyor ve her zaman daha iyi tarafını görüyor. Keşke ben de bunu yapabilsem. Bunun yerine, bazı şeylerin üzerinde duruyorum ve sürekli olarak değiştiremeyeceğim şeyleri düşünüyorum. İstiyorum ki

Onun gibi olmayı öğrenmek, onunla birlikte büyümek ve onun tarafından sürekli olarak şaşırtılmak istiyorum. O tek kelimeyle muhteşem ve şükürler olsun ki tamamen benim.

Koşuşturmanın istediğimden daha uzun sürdü. Arabaya binip sinemaya doğru yola çıktığımızda saat sekizi çoktan geçmişti.

"Özür dilerim," der yüzüncü kez. "Aşkım, sorun değil. Daha sonraki gösteriye yetişiriz."

"Biliyorum, ama bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldığın için kendimi kötü hissediyorum."

"Önemli bir şey değil," diyorum elini sıkarak. Göz ucuyla esnediğini görüyorum ve "Hâlâ gitmek istiyor musun?" diye soruyorum.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Evet, sabırsızlanıyorum. Çok ." "Emin misin? Geri dönebiliriz."

"Hayır, ben gitmek istiyorum. Seninle olmak istiyorum."

Elini kucağıma bırakmadan önce parmak eklemlerini öpmek için kaldırıyorum. Sinemaya tam zamanında varıyoruz, umduğum gibi geç bir seans. Arabadan inmeden önce bir şeylerle oyalanırken yanına gelip bekliyorum.

"Hey, cüzdanın yanında mı?" diye sesleniyor bana.

Ona bakıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. Neden cüzdanım için endişeleniyor ki? "Evet, neden?"

"Banka kartımı tutabilir misin?" diye soruyor, kartımı bana doğru tutarak. "Neden?"

"Çantamı içeri sokmak istemiyorum ve şortumun cebi yok."

Gözlerimi kırıştırdım ve ne düşündüğüme inanamadım. Bu Amberlyn, para avcısı bir kaltak değil. Kartını alıp cebime sokarken gülümsüyorum. "Ona ihtiyacın yok."

Gülüyor. "Patlamış mısırı falan severim."

"Ve ben satın alacağım. Bu bir randevu Amberlyn," diyorum elini elime alarak.

"Bunu biliyorum ve biletimi almak zorundasınız ama ekstra yağlı patlamış mısır, M&M ve gazoz alabilirim."

Onu kendime doğru çekip şakağından öptükten sonra, "Ya da hepsini ben alırım ve sen de susarsın?" diyorum.

Bana dik dik bakıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Bana çenemi kapamamı ve ben kız olurken senin erkek olmana izin vermemi mi söylüyorsun?"

Gülüyorum. "Evet. , geç kaldık."

Benimle birlikte gülüyor, muhtemelen kırıdamayacağımı biliyor ve içeri girdikten sonra, son aksiyon filmini izlemek için koltuklarımıza yerleşmeden önce her şeyin parasını ödüyorum. Güzeldi ama Amberlyn koluma girmişken daha güzeldi.

Bittiğinde, insanlar durup bakarken lobiden arabaya doğru ilerliyoruz. Bundan nefret ediyorum. Özür dilemek istiyorum ama bir yandan da bunun işe yaramayacağını biliyorum. Babamın sözleri kafamda dönüp duruyor, onun bu hayat için yaratılmadığını söylüyor ama ben öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden bir şey söylemiyorum çünkü birlikte olacaksak buna alışması gerekiyor ama biri telefonunu çıkarıp fotoğrafını çektiğinde elimde olmadan "Kusura bakmayın, insanlar bakıyor ve fotoğraf çekiyor. Bu kadar kalabalık olmayacağını umuyordum."

Kendimi çok mahcup hissediyorum, sanki her an ellerini havaya kaldıracak ve hayat dediğim bu şeyden nefret ederek fırlayıp gidecekmiş gibi, ama sürpriz bir şekilde bana sırtıyor ve Tanrım, onun gözlerine bayılıyorum. Çok parlak, çok eğlenceli ve yemin ederim, onunla ilgili her şey beni çıldırtıyor.

Omuz silkerek, "Birlikte çok iyi görüldüğümüz için bakıyorlar, tabii ya! Ya da gelmiş geçmiş en seksi erkekle birlikte olduğum için kıskanıyorlar."

Göz kırptığında kalbim göğsümde patlıyor. Ne söyleyeceğimi bilemeden, dönüp onu adımlarının ortasında durdurarak, kollarımı beline dolayarak ve onu kendime çekerek bedenimin konuşmasına izin veriyorum. Ağzımı onunkine götürmeden önce gözleri kocaman açılıyor, onu o kadar sert ve derin öpüyorum ki tatlı dudaklarından başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Yavaşça dudaklarımız birleşiyor ve tek düşünebildiğim, eğer insanlar daha önce bakmıyorlarsa, şimdi kesinlikle bakıyor oldukları. Ayrılırken dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırıyorum ve fısıldıyorum: "Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Elleri göğsümde ve boynumda gezinmeden önce yüzüne yavaş bir sırtma yayılıyor. Kalbinin hızla çarptığını, gözleri parlıyor ve gerçekten söylemeden bir şeyler anlatmaya çalıştığını hissediyorum. Parmaklarını ensemdeki saçların arasında döndürerek gülümsüyor. "Hiç böyle hissetmemiştim."

"Ben de," diyorum ağzımı onun ağzına götürerek. İnsanların baktığını ve fotoğraflarını çektiğini biliyorum ama umurumda değil. Ayrıca annem ve babamın ben eve dönmeden önce muhtemelen bunu öğreneceklerini de biliyorum ama şu anda bu kadını kollarımda tutmak ve öpücüklerinde kaybolmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Seni eve götürmemi ister misin?"

Amberlyn bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Sana kalmış. Şu anda yorgun değilim."

Teyzesinin arazisine geri dönecek yola saparken gülüyorum.

Çimenlerin üzerinde ilerlerken göl kenarındaki ağacın altına park ediyorum.

Kapıyı açarken "Yürüye bilirdik," diye şaka yaptı.

"Evet, ama o zaman üzerine yatacak bir şeyimiz olmazdı."

Bana kuşkuyla bakıyor. "Ne olmuş yani? Arabanın üzerinde mi yatıyoruz?" Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

Ellerini arabaya doğru uzatıyor. "Bu araba çok seksi! Koca kıcımla onu ezmek istemiyorum."

Ona bir bakış atmadan önce gözlerimi deviriyorum. "Bunu kocaman bir kışın olmadığını söyleyeyim diye mi söyledin?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Belki."

"Üzgünüm aşkım, kışın kocaman ve buna bayılıyorum. Şimdi bakalım," diyorum şakacı bir şekilde kışına şaplak atarak. Gülüyor ama sonra duruyor, bir ot almak için uzanıyor.

"Oh! En sevdiğim! Bir dilek tut."

"Aşkım, bu bir ot," diyorum ama o otu yüzüme doğru tutuyor.

"Hayır, bu bir dilek" diyor, gözleri heyecanla parlıyor. Onun gözlerinde kayboluyorum ve ne olduğunu anlamadan öne doğru eğilip bir dilek tutuyorum. Bir tane daha seçmeden önce gülümsüyor, gözlerini sıkıca kapatıp açıyor ve tüm gücüyle üflüyor. Yavaşça, küçük tüyler etrafımızdaki havada uçuşuyor ve ona baktığımda sadece sırtıyor. Onu izliyorum, göğsüm sıkışıyor, dünyaya olan sevgisine hayranlık duyuyorum. Başından bu kadar şey geçmiş olmasına rağmen nasıl olup da bir ot için eğilip onu bir dileğe dönüştürebildiğini anlamıyorum. Bu gerçekten büyülü.

O da bana gülümseyince öne doğru eğilip şakağından öpüyorum ve onu arabanın kaputuna çekiyorum. Yanımda bana sarılırken, berrak gökyüzüne bakıyoruz ve uzun bir nefes alıyorum.

Kolunu belime dolayarak, "Demek iltifat için balık tutma girişimim boka sardı, ha?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Aşkım, balık tutmana gerek yok ama evet, hem çok." "Hmm, belki bir dahaki sefere."

Gülüyorum. "Eğer bir iltifat istiyorsan, sana bir tane vereceğim."

Bir an hiçbir şey söylemedi ve ben de onu kırdığımı düşündüm ama sonra "Bekliyorum!" dedi.

Sırttan yüzüyle karşılaşmak için ona bakıyorum.

"Ne için?" "İltifatım için!"

"Ah, pardon" demeden önce dudaklarımdan içten bir kahkaha kaçıyor.

"Tanrım, bir kızı asılı bırakma," diyor bana şakacı bir şekilde vurarak.

"Şşt," diyorum, kalçasını sıkıca sıkarak. "İşte gidiyorum."

"Onunla bana vur."

"Deniyorum ama konuşmaya devam ediyorsun," diye takılıyorum, ona sivri bir bakış atarak. Dudağını ısıyor, kahkahasını tutarak, "Sen, benim güzel Amberlyn'im, açık ara dünyadaki en muhteşem kızsın. Gözlerine, dudaklarına bayılıyorum ve İrlanda'nın en harika kışına sahip olduğuna ikna oldum."

Göğsüme sokulmadan önce yüzü renkten renge giriyor ve gülmeme neden oluyor. "Bak, sana iltifat ediyorum ve sen saklanıyorsun!"

Daha derine sokulurken gülüyor. "Kapa çeneni, yüzümü kızartıyorsun." "Harika. Bana bak, yüzündeki rengi görmeye bayılıyorum."

Bana bakıyor ve sonra ikimiz de kahkahalarla dağılıyoruz. Kahkahalarımız azalırken ona daha sıkı sarılıyorum ve fısıldamadan önce şakağına bir öpücük konduruyorum: "Bu çok güzel."

Başını sallıyor. "Evet, öyle."

Ellerimi yavaşça sırtının alt kısmında gezdirerek kokusunu içime çekiyor, çiçekli kokusunun tadını çıkarıyorum. "Biliyor musun, bugün senin hakkında bilmediğim bir şey olduğunu keşfettim."

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Asla olmaz."

"Hayır gerçekten, sonbaharda okula gideceğini biliyorum ama ne için gideceğini bilmiyorum."

"İngilizce bölümü. Öğretmen olmak istiyorum" diyor. Öğretmenlikten bahsedince gözlerinin parladığını fark etmeden edemiyorum.

"Bu harika. Çocukları seviyor musun?"

Başını sallarken sırtıyor. "Evet, ama daha büyük çocuklara öğretmek istiyorum, belki İngilizce teorisi gibi. Emin değilim. Sadece kitaplarla iç içe olmak ve sevgimi başka biriyle paylaşmak istiyorum."

Her ne kadar tutkusunu sevsem de, O'Callaghan'lar evlendiğinde genellikle olduğu gibi, evde oturan bir anne/eş olmaktan mutlu olmayacağını düşünmeden edemiyorum. Hayal kırıklığımla yutkunarak, "Vay canına, bu konuda çok tutkulusun. Bu çok ferahlatıcı."

Parmaklarını saçlarımdan geçirerek başını sallıyor. "Evet, ikimiz de sevdiğimiz şeyler konusunda tutkuluyuz, ha?"

Daha fazla katılamazdım. Ona doğru eğilerek, ağzımı ağzına götürmeden önce burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Uzuvarımız birbirine dolanırken dudaklarımız kolaylıkla hareket ediyor ve öpüşmemiz derinleşiyor. Onu yakın tuttuğumda, ellerimiz birbirimizin vücudunu keşfederken öpüşmelerimiz daha talepkâr hale geliyor. Bacağını kalçamın üzerinden geçirerek ona doğru bastırıyorum, dillerimiz birbirine karışıyor. Ona karşı çok ateşliyim. Onu hissetme ihtiyacımı kontrol edemiyorum, tamamen içine dalmak istiyorum.

Onu. Ağzımı onunkinden ayırıp çenesinden aşağıya doğru öpüyorum, boğazını ısırp yalıyorum ama esnemesini duyunca duruyorum.

"Aman Tanrım, lütfen esnemediğimi söyle."

Kızarmış, güzel yüzüne bakmak için geri çekildiğimde dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. "Sen yaptın."

"Çok üzgünüm, görmezden gel. Eskiden olduğu gibi," diyerek beni teşvik ediyor ama yapamıyorum.

"Hayır aşkım, yorgunsun. Seni eve bırakayım."

Gözleri utançla kapanıyor ve ben onu dudaklarından yüksek sesle öpmeden önce gülüyorum. "Gel aşkım," diyorum, arabadan inip onu da yanıma çekerek. İsteksizce geliyor ama kollarıma girdiğinde bana karşı eriyor.

"Berbatım. Özür dilerim."

Başımı salladım. "Özür dileme. Önemli bir şey değil. Dünya kadar vaktimiz var."

Başka tarafa bakıyor ve başını sallıyor. Başını kaldırıp bana baktığında gözleri ciddileşiyor ve yemin ederim sanki karnıma diz çökmüş gibi hissediyorum. "Hayır, yapamayız. Ben ölebilirim, sen ölebilirsin ve o zaman sana bir daha asla böyle sahip olamam. Sahip olduğumuz tek şey şu an ve ben bunun bitmesini hiç istemiyorum. Sensiz gerçekten kaybolurdum Declan. Bunu itiraf etmenin çılgınca olduğunu biliyorum ama doğru. Sakın korkma! Aman Tanrım, tamamen çıktım. Bu çok korkutucu, anlıyor musun? Seninle olmayı seviyorum, vücudunun bana dokunmasını seviyorum ve esnediğime inanamıyorum. Beni sıkıyorsun, yemin ederim!"

Her şeyi çok hızlı söylüyor ama her kelimesi kalbimin tellerini titretiyor. Ona daha sıkı sarılmadan önce ağzımı kenara çekiyorum. "Amberlyn, sakın ol, Tanrım. Büyütülecek bir şey değil. Zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyorum. Seninle geçirdiğim her saniyeye değer veriyorum, sakın vermediğimi düşünme ama dediğin gibi, anı yaşamak zorundayız ve şu anda sen uyurken seninle birlikte olamam."

Yüzünü omzumun kuytusuna saklamadan önce kahkahalarla gülüyor. Onu kendimden uzaklaştırıyorum ve fısıldamadan önce yanaklarını ellerimle tutuyorum: "Dürüst olmak gerekirse ben de sensiz kaybolurdum."

Yavaşça ayak parmaklarının üzerine kalkıp ağzını benimkiyle buluşturmadan önce yüzü heyecanla parlıyor. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, bunun doğru olduğunu anladım. Kollarımdaki bu kız olmadan hayatım bir hiç olurdu.

OceanofPDF.com

TWENTY-ONE

Amberlyn

"Ben bir aptalım."

Fiona raflara bakarken bir kahkaha atıyor. "Kesinlikle. Kim erkeği inmeye çalışırken esner ki? Sıkıcı mıydı?" diye sorarak bana bir bakış attı.

Başımı hızla sallayarak ona karanlık bir bakış fırlatıyorum. "Hayır, sadece ayaklarım yere basmıyordu. Declan'la ilgili hiçbir şey sıkıcı değil. Romantik, mükemmel ve inanamayacağınız kadar iyi öpüşüyor. İnanılmazdı ve çok yorgun olmama rağmen bitmesini istemedim."

"Dışarı çıktığınızda uyanık olduğunuzdan emin olmanızı ve bir daha esnememenizi öneririm. Ona bir kompleks vereceksin ve seni öpmek istemeyecek."

Sanki bunu zaten düşünmemiştim. "Teşekkürler," diye inliyorum beyaz elbiselerle dolu raflara bakarken. Teyzem ve eniştemin bize izin verdiği nadir bir günde, Fiona ve ben öğle yemeği yemeden önce balo için alışverişe çıkıyoruz. Açlıktan ölüyorum ama Fiona elbiselerimizi alana kadar yemek yiyemeyeceğimizi, çünkü onları denerken şişmek istemediğini söyledi. Öyle ya da böyle umurumda değildi. Sadece yemek yemek istiyordum ama o bana yemek yiyen bir bebeğe elbise almayacağını söyledi.

Ben sinirli ve açken, Fiona heyecanlı, sarı saçları gözlerine düşerken parlak bir gülümseme takınarak raflara bakıyor. O benden daha heyecanlı çünkü sanırım bu Kane ve onun herkese açılacağı anlamına geliyor ki bu harika bir şey, beni yanlış anlamayın ama ben süslenip püslenmek ve geceyi Declan'la dans ederek geçirmek için sabırsızlansam da gerginim. Daha önce hiç baloya gitmedim. Bu tür şeylerde nasıl davranacağımı bile bilmiyorum ama Fiona biliyor ve bana her şeyin yolunda gideceğinin garantisini veriyor. Umarım bana uygun bir elbise bulabilirim. Erkek arkadaşımın ailesiyle tanıştığımda bir fahişe ya da rüküş bir ucube gibi görünmek istemiyorum.

Bana dönerek, Fiona bir elbise tutuyor. Çok iğrenç! Kaba olmak istemediğim için omuz silkiyorum ve bir süre sonra o da aynısını yapıp elbiseyi yerine koyuyor. Declan'la geçirdiğim gece zihnimde tekrar tekrar canlanırken bunu saatlerce yapıyoruz. Declan'la ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar çok tanıyorum ve o kadar çok aşık oluyorum. Gülümsemesini seviyorum. Gözlerini seviyorum, eve gelmiş gibiyim ve kolları çok sıcak. Onsuz kaybolacağımı söylediğimde dürüst davranıyordum, kaybolurdum. Bu aramızda bir rutin haline geldi. Birbirimizi görebileceğimiz ana kadar, genellikle öğle yemeği sırasında, günü mesajlaşarak geçiriyoruz. Sonra ikimiz de işe dönüyoruz ve gecenin ilerleyen saatlerinde buluşuyoruz. Birbirimizin kollarına dolanarak saatlerce konuşuyoruz, birbirimiz hakkında çok şey öğreniyoruz ve ben bunun her anını seviyorum. Beni diken üstünde tutuyor, güldürüyor ve kendimi çok özel hissettiriyor. Bu mükemmel ve istediğim her şey.

On dört yaşımı hatırlıyorum. Anneme Bay Darcy ile evleneceğimi söylemiştim. Annem onun sevimli bir adam olacağını ve onu bulmak için zamanında birinci sınıf bilet almamız gerektiğini kabul etti. Sonraki bir saat boyunca hayallerimin gerçekleşmesi için neler yapabileceğimizi ve Darcy'nin bana aşık olmamak için nasıl bir aptal olacağını tartıştık. Onun benim için doğru erkek olduğuna ikna olmuşum. O kadar masum ve mükemmeldi ki, düşününce bile gözlerim doluyor.

Annem vefat etmeden önce Bay Darcy'den başka hiçbir şeyle yetinmememi söylemişti ve ben de bunu bulduğumu hissediyorum. Bunun benim ilk aşkım olması ve insanların asla ilk aşklarıyla kalmamaları beni endişelendirse de, ona karşı çok güçlü hisler beslemekten kendimi alamıyorum, sanki beni tüketiyor. Her bir parçam ona aşık ve duygularımla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Çok korkutucular.

"Neden orada dikilip duruyorsun? Bak," diyor Fiona yanımdan geçerken şakacı bir şekilde popoma şaplak atarak.

Dudağımı ısırıp ona bakmadan önce gülümsüyorum. Onu izlediğimi fark etti ve "Ne?" diye sordu.

Omuz silkiyorum, dudaklarımda hâlâ bir gülümseme var. "Declan başına gelen en iyi şeyin ben olduğumu söyledi."

Yüzümde kız gibi bir sırıtışla omuzlarım ileri geri sallandığında kendimi biraz aptal hissediyorum ama bunu yapmayı bırakacak kadar değil. Rafa yaslanmadan önce gülümsüyor.

"Çok tatlısın. Ne dedin sen?"

Utangaç bir şekilde, "Daha önce hiç böyle hissetmediğimi" söylüyorum.

Bana bir bakış atarken kaşları havaya kalkıyor. "Ne gibi hissettin?"

Yanağımın içini ısırarak omuz silkiyorum. "Onu seviyorum."

"Bunu sen mi söyledin?" diye sorar, yüzü gözle görülür

bir şekilde şok olmuştur. "Hayır, söylemedim. Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Yanıma gelip omuzlarımı kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Yapma. Sana söylemesini bekle."

"Neden?"

"Çünkü bunu yaparsan, bu daha çok önemsedğin anlamına gelir. Ya önemsemiyorsa ama kibarlık olsun diye söylüyorsa? Bu Declan O'Callaghan. Viski Prensi, Amberlyn. Düşesler, aktrisler ve sosyeteye yeni girmiş kızlar ona sürekli bu üç kelimeyi söylüyor ama bir kez olsun hiçbirine aşık olmadı. Sana değer vermediğini söylemiyorum. Önemsemediği çok açık ama henüz söylemeyin. Onu bekle çünkü... Tamam, bunu yanlış anlama, söz mü?"

Bana söylediklerini düşünürken sadece göz kırpabiliyorum. "Tamam mı?"

"Declan'ı birlikte gördüğüm tek normal kişi sensin. O hep zengin ve ünlülerle çıkmıştır. Bu yüzden ne düşüneceğimi bilemiyorum. Seni gerçekten seviyor mu? Yoksa bunu bir numara olarak mı yapmaya çalışıyor? Anlarsın ya? Beni yanlış anlama, Kane'in onun hakkındaki düşünceleri yüzünden Declan'a güvenmek istiyorum ama söz konusu sen olduğun için beni geriyor. Sen benim kardeşimsin ve sana daha fazla acı gelmesini istemiyorum. Yaşadığın onca şeyden sonra olmaz."

Elini elime alıp gülümsüyorum. "Seni seviyorum, gerçekten seviyorum ve benim için endişelenmeni de seviyorum ama Declan utangaç biri. Bence diğer kadınlar sadece ondan beklenen şeylerdi ve belki de gerçek olan benim. Belki de boşa kürek çekiyorum çünkü gerçekten Declan gibi bir adamın bana aşık olması biraz komik ama elimde değil ama Tanrı'dan bunun doğru olmasını umuyorum çünkü seni seviyorum."

onu. Onu tüm kalbimle seviyorum ve bunu bana geri söylemesi için sabırsızlanıyorum."

"Bu komik değil Amberlyn. İnanılmazsın ve bence haklı olabilirsin. Demek istediğim, onu tanıyorsun, gerçek onu, bu yüzden kararına güveniyorum, ama lütfen adamı sevdiğini haykırmaya başlamadan önce biraz daha zaman ver. Onunla yatana kadar bekle ve sonra karar ver. Küçük bir aleti olabilir, biliyorsun."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum ellerini bırakırken ve o gülerken başımı sallıyorum.

"Ne? Yapabilir!"

"İlk o olacağı için bilemem!" Ben karşı çıkıyorum, o da başını sallıyor.

"Doğru, işte temel kural... bir ağız dolusundan fazlasını istiyorsun."

Kulaklarımı kapatmama saniyeler kala gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen, Fiona."

Rafları karıştırmaya geri dönmeden önce bana sinsî bir sırıtış gönderiyor. Bir an öylece durup söylediklerini düşündüm ve sonra "Sanırım bekleyeceğim" dedim.

Başını salladı. "Güzel."

"Sadece altı hafta kadar oldu. Hissettiklerimin doğru olduğunu bilsem de beklemenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Onu korkutup kaçırmak istemem."

"Evet," diye kabul ediyor. "O söyleyene kadar bekle."

"Yani, ne olacağını göreceğiz. Ben anı yaşıyorum. Herhangi bir nedenle ona söylemek zorunda kalırsam ya da devam edemeyeceğimi bilirim, bunu yapacağım. Hislerimin ne olduğunu biliyorum ve tek umabildiğim ona söylediğimde onun da aynı şekilde hissetmesi."

Başını salladı. "Doğru, şimdi bütün bunlar için endişelenmeyi bırak. Hadi arkadaşımızın aklını başından alacak elbiseler seçelim!"

"Tamam!" Toparlayabildiğim kadar coşkuyla söylüyorum. Gerçek şu ki, elbise alışverişinde berbatım. Dans kıyafetleri için hiç alışverişe çıkmadım. Ders çalışmakla ve annemin yatak takımını değiştirmekle meşguldüm. Güzel, beyaz elbiselerin olduğu rafları karıştırırken iç geçiriyorum. "Neden siyah bir balo gibi olamıyor? Beyaz bana çok sıkıcı geliyor."

Fiona başını sallıyor. "Asla olmaz. Beyaz elbiseler muhteşemdir çünkü genellikle gösterişlidirler, parlak renkli topuklu ayakkabılarla eşleştirirsiniz ve hayat muhteşemdir. Bu güzeldir. Sana çok yakışır. Çok Viktoryen, sana yakışıyor," diyor bir elbiseyi tutarak.

"Üstü transparan," diyorum, muhteşem detaylarına bakarak. Bembeyaz, mücevherli tül den bir bluz ve göğüslerimi kapatacak kupları var, ama yine de,

Baldırım ortasına kadar gelen beyaz, yüksek belli eteği dışında her yeri görünüyordu. Çok güzeldi.

"Yani? Bu muhteşem. Cidden, git dene," diyor ve bana doğru itiyor. "Sence de fahişe işi değil mi?" Yüzüm buruşarak söylüyorum.

"Asla olmaz. Bu çok şık. Lena böyle bir şeyi gözünü kırpmadan giyerdi."

İsteksizce elbiseyi alıyorum ve soyunma odasına doğru yürüyorum. Beni soyunmaya ve muhteşem elbiseyi yavaşça vücudumda kaydırmaya iten şeyin merakım olduğunu anlıyorum. Sadece yarısına kadar fermuarlı olmasına rağmen üzerime eldiven gibi oturuyor. Yandan bakmak için döndüğümde, kaburgalarındaki dövmemi çivili kumaşın arasından görebildiğimde gülümsüyorum. Kıçım bile harika görünüyor ve elimde olmadan ama bu elbisenin her şeyine bayıldım. Declan'ın da seveceğine eminim.

Dışarı çıkarken Fiona'yı görmedim ve "Fiona?"

diye sordum. "Bekle, ben de bir tane atıyorum."

"Tamam," diyorum, tam da boynuna kadar onu örten beyaz bir elbiseyle dışarı çıkarken. Elbise bana göre çirkin olduğu için yüzümü buruşturuyorum ama dönüp arkasının açık olduğunu ve kıkırda iki siyah dantel yama olduğunu gördüğümde fikrimi hemen değiştiriyorum. "Çok güzel," diyorum sırtarak.

"Teşekkürler, sanırım bu Kane'i çıldırtacak ve vay canına, seni de. Arkanı dön."

Dediğini yapıyorum ve fermuarımı çekiyor. Gülümseyerek dönüyorum ve o da başını sallıyor. "Sanırım elbiseni buldun."

Ellerimi elbisenin ön kısmında gezdiriyorum, elbisenin kalıbına bayılıyorum ve tamamen aynı fikirdeyim. "Ve sen de kendininkini buldun."

"Sanırım öyle. Şimdi tek ihtiyacımız ayakkabılar," diyor gözleri parlarken.

"Yaşasın," diye inliyorum ve o gülüyor.

"Hadi, çabuk olacak."

Tam bir yalancı. Ayakkabı bulmak bir saat daha sürdü ve sonunda yemek için mağazanın yanındaki bara yerleştik. para yüzünden kalbim hala çarpıyor ama Fiona bir sürü zengin insanın yanında iyi görünmek için buna degeceğini söyledi. Sanırım haklıydı ama yine de banka hesabımın büyük bir darbe aldığını bilmek berbat. Burgerimden kocaman bir ısırık aldığımında, tatlar ağzımda patlarken gülümsüyorum. Çok açım ve bu hamburger tam da istediğim gibi olacak. Kanat da sipariş etmek istiyorum ama elbisemin içinde iyi görünmek istediğim için vazgeçiyorum ve bunun yerine patates kızartmalarımı hardalla boğuyorum.

Telefonum çaldığında hamburgeri bırakıp çantamdan çıkarıyorum ve Declan'ın bana mesaj attığını görüyorum. Genelde yemek yerken cevap vermezdim.

Ama Fiona banyoda olduğu için onunla kısa bir konuşma yapmak için mükemmel bir zaman buldum.

Hala alışveriş mi yapıyorsun?

Mesaja cevap verirken gülümsüyorum.

Hayır, sonunda yemek yiyorum. Elbisen var o zaman?

Biliyorum ve bu sizi çok . Sabırsızlanıyorum.

Ben de öyle.

Bu gece dışarı çıkmak ister misin?

Dudağımı ısııyorum. *Yapamam. Bugün izinli olduğumuz için geç saate kadar çalışmak zorundayız. Seni iki gündür görmedim. Seni özledim.*

Gülümsüyorum, cevap yazarken yüzüm renkten renge giriyor. *Ben de seni özledim. Grand, indiğinde benimle göl kenarında buluş.*

Yorulacağımı biliyorum ama onu görmek buna değer. *Tamam ama esnersem beni suçlayamazsın.*

Bana bir gülen yüz gönderiyor ve ben de ona bir tane göndermeye gidiyorum ama bunu yapamadan önce tüylerimi diken diken eden bir ses duyuyorum. "Nasılsın, Amberlyn."

Casey'ye baktığımda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Saçları yüzüne böyle sevimli bir şekilde düşerken iyi görüldüğü için değil, ondan hâlâ çok korktuğum için. "Casey."

"Nasılsın?"

"Güzel," diyorum telefonumu kucağıma sıkıştırırken.

"Bugün çok güzel görünüyorsun," diyerek tabureye çöküyor.

"Teşekkür ederim" derken içimden inliyorum.

İpucunu anlamasını umarak hamburgerime geri dönüyorum, ama öyle bir şansım yok. "Seni bu saatte dışarıda gördüğüme şaşırdım. Gördüğüm kadarıyla çalışmıyorsun."

"Hayır," diyorum bir ısırık almadan

önce. "Kiminle birliktesin?"

Çiğnerken ağzımı kapatıyorum. "Fiona."

"Yani sen ve O'Callaghan ayrıldınız, öyle mi?"

Başımı sallarken yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, o çalışıyor." Yüzü düştü. "Sanırım bu umutlu bir düşünceydi, ha?"

"Defol git, Casey. Öğle yemeğimizin tadını çıkarmaya çalışıyoruz," diye sesleniyor Fiona yanımdaki koltuğa çökerken.

Ona minnettar bir bakış gönderiyorum ama Casey onu başından savıyor. "Kapa çeneni, Fiona. Sadece merhaba demek istedim."

"Şey, size merhaba demek istemiyoruz. Geri dönmeden önce yemek yemeliyiz. Babam bizi bekliyor."

Gözlerini deviriyor. "Neden gidiyorsun ki? Öğle yemeğine yetişmen gerekmiyor mu?"

Fiona ters ters bakar. "Seni . Güle güle."

"Sen bir kaltaksın, Fiona."

"Sen de otuzbircinin tekisin, siktir git," diyor ve adam öfkeyle ayağa kalkarak beni sinirlendiriyor.

Bana bakarak, "Beni ara sıra ara." dedi.

"Hiç sanmıyorum," diyor Fiona, gözleri yarık yarık onu izlerken. "Declan'la mutlu, pisliklere ayıracak vakti yok. Aklıma gelmişken, ben onlardan birini peşine takmadan defol git."

Başını sallayarak başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor. Gözleri karanlık yarıklar halinde arkasına baktığında, içimi kaplayan ürpertici duyguya engel olamıyorum. Gittiği için rahatlamış olsam da, bu adamla ilgili bir şey beni gerçekten geriyor.

Declan'ın buluşmamızı istediği yere doğru yürürken serin bir gece. Kazağını üzerime daha sıkı sararak, büyük meşe ağacının yanında duran silüetini görene kadar karanlıkta yürüyorum. Geldiğimi duymuş olmalı ki dönüyor ve ben ona yaklaşırken bana doğru uzanıyor. Beni kollarının arasında sıkıca tutarak başımın tepesini öpüyor ve onun kollarında kendimi güvende hissetmeyi seviyorum. Bugün Casey'le karşılaştıktan sonra çok gergindim ama şimdi hiçbir şeyin önemi yok. Ben güvendeyim. Declan beni koruyacak.

Kafamı kaldırıp gülümseyerek "Merhaba." diyorum.

"Nasılsın aşkım?" diye fısıldıyor ağzını benimkine dayamadan önce. Ben onun güzel dudaklarından içerken ağızlarımız yavaşça birlikte hareket ediyor. Onu böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve her saniyenin tadını çıkarıyorum. Geri çekilip ağzının kenarını öpmeden önce gülümsüyorum. Parmaklarını benimkilerle birleştirerek beni görmediğim battaniyenin üzerine çekiyor. Arkasına yaslanıp, kolunun kuytusuna sokulana kadar beni de kendisiyle birlikte aşağı indiriyor.

"Görüyorum ki bu sefer battaniye getirmişsin. Arabayı göçertmemi istemedin, değil mi?" Burnumu göğsüne dayayıp baharatlı kokusunu içime çekerken sırtarak söylüyorum. Kolu etrafımda sıkılaşıırken göğsü kahkahalarıyla gümbürdüyor.

"Hayır," diye gülüyor ve eliyle kıcımlı kavrayıp sıkıyor. "Bunun daha rahat olacağını düşündüm."

"Evet, haklısın."

Gülümsüyor, ikimiz de sessizliğe gömülmeden önce şakağımı öpüyor. Cırcır böceklerinin ve göldeki rüzgârın sesi etrafımdaki havayı dolduruyor ve hayatımda hiç bu kadar rahatlamış hissetmemiştim. Daha da yakınlaşarak, "Günün nasıldı?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor, dudakları şakağımın tozunu alıyor. "Uzun." "Bu berbat."

"Evet, ama sonu böyle olacaksa, sırf bu an için her gün buna katlanacağım."

"Yüzümü kızartıyorsun," diye inliyorum gülümserken, yüzüm ısınıyor. Kahkahasıyla karşılık veriyorum, bu yüzden göğsünü hafifçe ısıyorum, zıplamasına neden oluyorum, kolları bana daha sıkı sarılmadan önce kahkahası devam ediyor.

"Senin mi?" diye soruyor.

Ona Casey'den bahsetsem mi diye düşünüyorum. Ona söylemek istesem de, bunun sadece onu kızdıracığını biliyorum, bu yüzden omuz silkip "Uzun da. Alışverişten nefret ediyorum."

"Bu çok garip. Kızlar alışveriş yapmayı sevmez mi?"

Ona sinsî bir bakış attım. "Çoğu kız gibi olmadığımı bilmiyor muydun?" Gülümsüyor. "Evet, biliyordum."

"Uzun bir günün ardından bunu yapmak güzel, ikimiz ve yıldızlar." dediğinde ben de ona gülümsüyorum.

"Katılıyorum," diyorum, ona sokulup gözlerimi kapatarak.

İkimiz de bir şey söylemiyor, sadece birbirimizin kollarında olmanın tadını çıkarıyoruz. Onun kollarında o kadar sıcak, o kadar rahatım ki, kısa süre sonra neredeyse uyuyacağım. Ama ben tatlı bir uykuya dalmadan önce, "Yarın hakkında konuşmak istiyorum, aşkım" diyor.

Gözlerimi açıp ona baktım. Beni izliyordu, yüzü görmemiz için getirdiği fenerden parlıyordu.

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama ailem çok gergin ve yarın sizi kırabileceklerinden endişe ediyorum."

Endişeli olduğunu görebiliyorum ve ailesiyle tanışmaktan ölesiye korksam da her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Bu adamı seviyorum ve eminim ailesini de seveceğim.

Omuz silkerek, "Önemli bir değil, eminim iyi olacaktır" diyorum.

"Kız kardeşim, onu seveceksin, ama annem çok boğucu ve seni acımasızca sorgulayacak ve babam, kaba bir şey söyleyebilecek kibirli bir eşek. O yüzden şimdiden özür dilemek istiyorum."

Gülümsüyorum, avucumu onun tatlı yüzüne koymak için uzanıyorum. "Yarın gelmemi ister misin?"

"Tabii ki biliyorum."

"O zaman endişelenme. Her şey yoluna girecek çünkü birlikte olacağız. Önemli olan tek şey bu, değil mi?"

Gözleri bir şeylerle dolu. Ne olduğunu bilmiyorum ama onlara baktığımda beni sevdiğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Başparmağımı çenesinde gezdirirken gözlerinde kayboluyorum ve üç küçük kelimeyi fısıldamak istiyorum ama bunu yapamadan Fiona orada, beklemem için ısrar ediyor. Declan, "Haklısın ve eminim her şey yoluna girecek" derken, kelimeleri içimde tutmak için dudacağımı ısıırıyorum.

Dudaklarımı dudaklarına değdirmek için eğilip ona sıırıttıktan sonra "Tabii ki olacak" diyorum.

Yanıma sokularak, "Sence annen ve baban beni sever miydi?" diye sordu.

Yavaşça başımı sallarken gülümsüyorum. "Evet, seni çok severlerdi" derken gözlerim doluyor.

Beni daha yakın tutarak fısıldıyor: "Keşke onlarla tanışabilseydim. Onları senin sayende tanıyormuşum gibi hissediyorum ama keşke onlara senin ne kadar muhteşem olduğunu ve benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilseydim."

Gülümsüyorum ve hiç beklenmedik bir anda yüzümden tek bir damla gözyaşı akıyor. "Bunun olmasını çok isterdim ama bu mümkün değil. Ayrıca, biliyorsun, onları kaybetmemiş olsaydım, burada olmayacaktım ve asla tanışamayacaktık."

Bakışlarımı tutarak, "Her ne kadar şu anda sensiz bir hayat düşünemiyor olsam da, buraya gelip benimle tanışmaktansa onları saklamayı tercih ederdim. Onlarsız olmanın sana ne kadar acı verdiğini görüyorum ve bunu nasıl başardığını gerçekten bilmiyorum."

Bir damla gözyaşı daha döküldüğünde nefesimi içime çekerek, "Yapmak zorunda olduğum için yapıyorum. Çünkü annem güçlü bir kadın yetiştirdi ve ben de onun gurur duyacağı türden bir insan olmak istiyorum."

"Gurur duyuyorlar. Yani seninle gurur

duyuyorlar." "Teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok, aşkım. Gerçek bu."

Ne diyeceğimi bilemeden dudaklarım titriyor. Gözyaşlarımı yakalamak için başparmağımı yanaklarımda gezdirmeden önce gülümsüyor. Öne eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni uzun uzun öpüyor, ayak parmaklarımı kıvırıyor ve

Kalbim şarkı söylüyor. Ayrıldığımızda beni kollarıyla sıkıca sarmadan önce önce burnumu, sonra şakağını öpüyor. Göğsüne sarılıyorum ve dudakları alnımın tozunu alıyor, ardından fısıldıyor: "Asla değişme Amberlyn. Sen benim ve tanıştığın herkesin gününün ışığısın."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp göğsüne bir öpücük kondurduktan sonra, söylemek istediğim sözleri fısıldamamak için başımı öne eğiyorum. Her ne kadar onun da bana söylediği sözlerle aynı şeyi hissedebileceğine inansam da, eğer öyleyse neden söylemediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu anın reddedilerek mahvedilemeyecek kadar muhteşem olduğuna karar vererek Declan'a daha sıkı sarılıyorum ve bu kez uykuyla savaşmak yerine sevdiğim adamın kollarına sarılmayı kabul ediyorum.

Annem ve babamın seveceği bir adam.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TWENTY-TWO

Declan

Amberlyn'i hala kollarımda hissedebiliyorum.

Yavaşça horluyor, uyurken küçük burnunu göğsüme sokuyor. Uykuya dalmasını hiç beklemiyordum. Bunun olmasına kızmadım, sevindim çünkü bu kadar güzel bir kızın uyumasını izlemek Tanrı'nın bir armağanı. Hayatımın geri kalanında onunla birlikte uyuyup uyanacağım ana kadar değerini bileceğim bir şey. Bunun şu anda olmasını ne kadar istesem de, zamanının gelmediğini biliyorum. Bu konuda hala çok gerginim. Sevdiğim içki fabrikasını kaybedecekmişim bir his var içimde ama onunla birlikte olduğum sürece buna değeceğini biliyorum. İlişkimiz bu kadar gençken her şeyi ona yüklediğimi biliyorum ama kararına güveniyorum. Ona olan aşkımın gücüne güveniyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi ovuşturmadan önce boynumu uzatıyorum. Gözlerimi açtığımda Kane smokiniyle karşımda duruyor, yanında da yerel gazeteye benzeyen bir şey var.

"Çok keskin görünüyorsun, Kane" demeden önce ona sırtıtıyorum.

Kane kâğıdı masaya bırakmadan önce bana bir bakış attı. Ön yüzünde Amberlyn ve benim filmlerden bir fotoğrafımız var. Ona o kadar sıkı sarılıyorum ki gömleği arkadan yukarı çıkmış, ama ikimiz de çok mutlu görünüyoruz.

uzun bir öpücük paylaşıyoruz. Bakmaya devam etmek istiyorum ama sonra üstündeki başlığı görüyorum.

O'Callaghan servetinin peşinde mi?

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum makaleyi okumadan önce. Saçma sapan bir şeydi, temelde kız arkadaşımın ailemden her şeyi çalmaya çalışan servet avcısı bir Amerikalı olduğunu söylüyordu. İğrenç ve gerçeklerden o kadar uzak ki, çöpe atmadan önce parçalıyorum. "Saçmalık bu," diyorum gazeteyi göstererek ve Amberlyn'in görmemiş olmasını umuyorum. Gerçi gördüğünden şüpheliyim çünkü gazeteye defalarca çıktık ve hiçbir şey söylemedi. O konuyu açmadığına göre ben de açmayacağım. Tamamen yalan olan ve hiçbir şey ifade etmeyen bir şey hakkında konuşmanın anlamı yok.

Kane başını sallar. "Katılıyorum. Fiona'nın söylediğine göre görmemiş," diyerek sorulmamış sorumu yanıtlıyor.

"Büyük. Kahretsin, neden böyle şeyler söylüyorlar? Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorlar."

Yerel gazete editöründen bahsederken, "Amanda Dralls'ın sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorsun, bu yüzden ilişkinizi çamura bulamak için her şeyi yapacağına inansen iyi olur," diyor. Çocukken Amanda ile bir kez yatmıştım ama o zamandan beri onunla konuşmadım. Biraz kafayı yemiş durumda, bana takmış durumda ve bu da Kane'in söylediklerini makul kılıyor.

"Siktiğimin kaltağı," diyorum, sesime zehir karışıyor.

"Kesinlikle öyle," diye onaylıyor Kane, ellerini ceplerine sokarak. "Baban gördü ama."

"Lanet olsun, bugünün güzel bir gün olacağını sanıyordum," diye inleyerek parmaklarımla şakaklarımı ovuyorum.

"Gece daha yeni başlıyor Dec."

Gözlerimi deviriyorum. "Belki, ama babamın söyleyecek bir şeyleri olacağını biliyorsun."

Başını salladı. "Biliyorum ama bunun seni etkilemesine izin verme. Önemli değil."

"Doğru, doğru," diye mırıldanıyorum, yine de bunun beni rahatsız etmesine izin vereceğimi bilsem de. "Pekala, Fiona'yı elime alacağım için heyecanlıyım, o yüzden sanırım

Not, ben . Akşama görüşürüz."

Saate baktım. Balonun başlamasına daha iki saat var. "Neden bu kadar erken?"

Yüzünde bir sırıtişla dönüyor ve "Onu önce yemeğe götüreceğim ve arada bir yerde hızlı bir sevişme umuyorum" diyor.

"Sen pis bir , Kane Levy."

Kane kapıdan çıkarken gülüyor. "Kıskanç ol, Dec."

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolanarak "Kıskanacak neyim var ki?" diye sesleniyorum.

Bana dönüp bakarken Kane'in yüzündeki sırıtış devam ediyor. "Benim anladığımı ve senin anlamadığını."

"Ah, siktir ," diyorum ona sırtımı dönerek.

"Kesinlikle," diyor Kane, ben kapıyı çarpıp masamın arkasına dönerken.

İçimden akan sinirle koltuğumda geriye yaslanıp ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Şu Kane denen herif tam bir ahmak. Kız arkadaşımın henüz böyle bir şeye hazır olmadığını bildiği halde benimle dalga geçmeye nasıl cüret eder? Tüm hikâyeyi biliyor; Amberlyn hakkındaki bilgileri ona açtım ve ona güvendim. Şimdi keşke yapmasaydım diyorum. Tamam, o benim en iyi arkadaşım olduğu için bu biraz fazla ileri gitmek olur. Aynı şeyi ona başka bir kız hakkında da yapacağımı biliyorum ama Amberlyn hakkında şaka yapmak hiç komik değil. Bunu ona Fiona için yapmazdım; onun farklı olduğunu biliyorum. Amberlyn'in farklı olduğu gibi.

Sinirlerimi bozuyor ama Amberlyn'le tanıştığımdan beri günün her saniyesi bunu düşünmedim desem yalan olur. İçimdeki ihtiyacı uyandırdı ve onun kalçalarının arasına girmeyi ne kadar çok isterdim. Sadece nasıl hissettiğini hatırlamak bile beni her saniye daha da sertleştiriyor. İnleyerek, uzun bir nefes alırken başımın masaya düşmesine izin veriyorum. Lanet olası Kane. Bu onun hatası. Çalıntı öpücükler ve sıcak dokunuşlarla aram iyiydi ama şimdi her şeyi arzuluyorum. Onun öpücüklerinde kaybolmak istiyorum, çarşafıara dolanmak istiyorum, onu en samimi şekilde hissetmek istiyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Onu acele ettirmek istemiyorum. Kendini mecbur hissetmesini istemiyorum. Bunu yapmasını istiyorum çünkü beni seviyor.

Telefonum masanın üzerinde titrediğinde, tüm vücudumu ihtiyaçla geren kadından geldiğini görmek için ona uzanıyorum.

Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Bütün gün seni düşündüm, itiraf ediyorum.

İyi şeyler mi?

İyi, harika ve kirli olduğunu söylemeliyim.

Oooo... kulağa skandal gibi geliyor. Paylaşmak zorunda kalacaksın.

Arkama yaslanıp hızlıca yazarken gülümsüyorum: *Sen, ben ve ellerimin her santiminde olmasını içeriyor.*

Bay O'Callaghan! Aman Tanrım! Çok kirli!
Yazarken sesli gülüyorum: Lol. Alındın mı? Tam tersi
gerçekten. Daha çok tahrik oldum. İnleyerek,
koltuğumda kayıyorum. Beni öldürüyorsun.
Haha. Birinin canı duralım. Yakında görüşecek miyiz? Evet,
görüürüz. Sabırsızlanıyorum.
Ben de öyle.

Doğrulup ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve uzun bir nefes önce sıkıyorum. Geçirdiğim son yarım saatten sonra hiçbir iş yapamayacağıma karar vererek ayağa kalkıyorum ve ofisten çıkıyorum. Sanırım bir duş almam gerekiyor.

Güzel, uzun, sıcak bir duş.

Aynada kendime baktığımda günün yüzüncü iç çekişini yaşadım. Stresli bir gündü. Bütün sabah çalışmam, gazeteyi görmem ve Kane'in bana sevişemeyeceğimi hatırlatması arasında, bu gece beremden vazgeçmek zorunda olduğum gerçeğiyle de uğraşmak zorundayım. İtalyan, koyu renk takım elbiseyle bere takmak sadece rüküşlük değil, annem beni öldürür. Bu yüzden kalın, sıkı buklelerimi tararken onlara lanet okuyorum ve hatta kafamı tıraş etmeyi bile düşünüyorum. Bunu yaparsam annemin beni öldüreceğini bir kez daha biliyordum, çünkü görünüşe göre buklelerim onun büyük büyükbabasından falan kalmaydı. İyi görünme umuduyla tarağımı yere atıyorum.

Sanırım aptal gibi görünüyorum.

Gözlerimi devirerek odamdan çıkıyorum ve evin arka tarafına doğru ilerliyorum çünkü ön taraf gelen misafirlerle dolu. Balo yirmi dakika içinde başlayacak ve ben biraz geç kalabilirim. Zaten bu iğrenç şeye gelmek istemediğimden, arabama binip Maclaster arazisine gitmek için acele etmiyorum. Kane daha önce Amberlyn ve beni akşam yemeğine davet eden bir mesaj göndermişti ama Amberlyn'in da'mla tanışması yüzünden midem allak bullak olduğu için reddettim.

Onu henüz görmedim, görmek de istemiyorum ama gazetedeki o saçmalığı okuduktan sonra neler düşündüğünü hayal edebiliyorum. Amanda'yı arayıp bu saçmalıkları yazmayı bırakması gerektiğini söylemek istiyorum ama bu onu daha da kızdıracak. Keşke hepsi bitse. Tüm dünya ve ailem onun hakkında söz sahibi olmadan bir kızla çıkamaz ve mutlu olamaz mıyım? Bunun beni rahatsız etmesine neden izin verdiğimi bilmiyorum ama bu beni deli ediyor. Çıktığım diğer kızlar umurumda değildi. Mutluydum, istediğimle takılıyordum,

ve kız hakkında ne düşündükleri umurumda değildi ama Amberlyn söz konusu olduğunda ona saygı duymalarını istiyorum. O bir fahişeden daha fazlası; o benim geleceğim.

Sadece bunu henüz bilmiyor.

Bugünün stresinden kurtulmak için başımı sallıyorum, arabayı garaj yoluna çekiyorum ve Amberlyn'in pencereden dışarı baktığını görüyorum. Benim olduğumu görünce, perdenin düşmesine izin vermeden önce sırtıyor. Onu beklettiğim için nefret ediyorum ve umarım bana çok kızmamıştır. Gergin bir şekilde kapıya doğru yöneldim. Kapıyı çalmaya gidiyorum ama Bayan Maclaster yüzünde parlak bir sırıtışla kapıyı açıyor.

"Declan, nasılsın?"

İçeri girip ona cevap vermeye çalışırken gülümsüyorum ama gözüme dünyanın en güzel şeyi takılıyor. Daha önce hiç kimse gözümü Amberlyn gibi almamıştı ve şu anda da durum farklı değil. Koyu, kıvılcı saçları yüzünün etrafında bukleler halinde, günahkâr bir şekilde muhteşem bir elbise içinde dururken, tutarlı bir düşünce oluşturmamıyorum. Yüzü yumuşak, güzel bir şekilde yapılmış, dudakları giydiği ayakkabılar kadar pembe ve utangaç bir şekilde şekillendirilmiş. Ne olduğunu bilmiyorum, belki göğsünün altındaki transparan kumaş, belki ayakkabılarının bacaklarını nefis bir şekilde göstermesi, belki de gözleri, ama "Harikası" derken soğukkanlılığımı korumak için her şeyi yapmam gerekiyor.

Bana doğru adım atarken yüzünde bir sırıtma beliriyor ve ben de uzanıp parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum.

Bana bakmadan önce utangaç bir şekilde elbisesine bakıyor. "Bunun sürtükçe olduğunu falan düşünmüyorsun değil mi?"

"Sürtüklük aklıma gelen son şey. Zarif, güzel, klas, mükemmel... Muhteşem mi dedim, çünkü Amberlyn, saatlerce devam edebilirim. Bu baloya adım attığında kimsenin sana karşı bir şansı olmayacağını bil."

Yüzü böylesine çarpıcı bir renkle ısınırken Bayan Maclaster, "Neden artık benimle böyle konuşmıyorsun, seni koca adam?" der.

Bay ve Bayan Maclaster'ı arkamda bulmak için döndüğümde Bay Maclaster, "Çünkü seninle zaten evlendim. Artık bu saçmalığı söylemek zorunda değilim. Böyle düşündüğümü biliyorsun!"

Bu cevaptan hoşlanmayan Bayan Maclaster bağırır, "Cehenneme kadar yolum var! Bana kur yapacak başka birini bulmadan önce bana kur yap!"

"Tanrı aşkına, lütfen gidin!" Bay Maclaster onun arkasında tepinmeden önce bağılıyor ve yolda bana pis bir bakış fırlatıyor. Amberlyn'e dönüp baktığımda ikimiz de gülüyoruz. Güldüğünde o kadar güzel oluyor ki kahkahalarım kısa kesiliyor. Eğilip dudaklarını dudaklarıma götürüyorum ve onu büyük bir ihtiyaçla öpüyorum. Öpüşmeyi derinleştirirken eli yüzümü kavıyor, mahremiyetten memnunum çünkü muhtemelen Amberlyn'i bu gece istediğim şekilde öpebileceğim tek zaman bu.

Kendimi geri çekip başparmağımı çenesinde gezdirirken fısıldıyorum: "Ne kadar muhteşem olduğunu unutamıyorum."

Gülümüyor ve göğsüme hafifçe vuruyor. "Ne olmuş yani? Başka zaman muhteşem değil miyim?"

Gülümseyerek onu kendime yaklaşıtıyorum. "Elbette öylesin. Seni böyle süslenmiş görmek çok tuhaf."

Ellerini boynuma dolayarak başını sallamadan önce bana sırtıyor. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum. Süper seksi, Declan O'Callaghan. Saçlarına bayıldım."

Sonra parmaklarını ensemdeki saçlarda dolaştırıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Bunu yapmasına bayılıyorum ve belki de sırf bana böyle dokunabilmesi için bereyi daha sık bırakmalıyım. Işıltılı mavi gözlerine bakarak ona nasıl hissettiğimi anlatmak istiyorum. Ona baktığımda gördüğüm tek şeyin benim her şeyim olduğunu, ama onun aynı şeyi hissetmemesinden çok korkuyorum. Bence hissediyor. Şu anda olduğu gibi, gözleri benimkileri tutarken parlıyor, ama bu aşk mı? Hiç böyle hissetmemiştim. Birinin aynı şeyi hissedip hissetmediğini nasıl anlayacağımı bilmiyorum. Bu çok stresli ve keşke hissettiklerimi itiraf edecek cesaretim olsaydı.

Boğazımı temizleyerek, "Hazır mısın?" diye sordum.

Yavaşça başını sallıyor, ağzımı kendi ağzıyla buluşturuyor, öpüşmeyi derinleştirmeden önce dişleriyle dudaklarıma dokunuyor. Bunu yaptığında kendimi kaybediyorum. Çok fazla erkekle birlikte olmamış ya da onları öpmemiş biri için, dünyamı nasıl sallayacağını gerçekten biliyor. Doyamıyorum ve o uzaklaştığında, daha fazlası için onu geri getiriyorum. Öpüşmeyi derinleştirip ona nasıl hissettiğimi gösterirken kollarımda eriyor. Niyet ettiğim gibi aşk olarak mı yoksa şehvet olarak mı tercüme ediliyor bilmiyorum, gerçekten emin değilim, ama lanet olsun, onu öpmeyi seviyorum.

Bay ve Bayan Maclaster'ı çok kızdıracak bir şey yapmadan önce geri çekilerek, ellerini ellerimde tutarak aramıza mesafe koyuyorum. Bana sırtıyor, ruju gitmiş, yüzü kızarmış ve dudakları şişmiş.

"Ruj sürmediğime eminim."

Başımı sallıyorum, dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. "Hayır, hepsi gitti."

"Evet, senden," diyor gülerek, mutfğa gitmek için dönerken. Elimini tersiyle ağzımı silerek, o bir bebek mendiliyle yanıma gelmeden önce çıkarabildiğim kadarını çıkarıyorum. "Al bakalım."

Yüzümü silmeden önce teşekkür ederek gülümsüyorum ve onu kapının yanında asılı duran aynaya kadar takip ediyorum. O rujunu yeniden sürerken ben de yüzümü temizliyorum ve kendimi evcil hissetmekten alamıyorum, sanki bu evliyen yaptığımız bir şeymiş gibi. Bebek mendilini bırakıp kollarımı arkadan beline doluyorum, burnumu saçlarında gezdirirken kendimi ona doğru bastırıyorum.

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Sadece sana sarılmak istiyorum."

"Beni orada tutabilirsin. Çok güzelim; beni ." "Seni kimseyle paylaşmak istemiyorum."

"Çok kötü, üç saatimi Fiona ile alışveriş yaparak ve iki saatimi de hazırlanarak geçirdim; bana bir bardak bir şey ve dans borçlusun."

Burnumu saçlarından çekip aynada onun güzel bakışlarıyla karşılaştığımda inliyorum. Bu gece gerçekten büyüleyici ve onu kimseyle paylaşmak istemesem de, hayatımın geri kalanında sevmekle kutsandığım kişiyi herkesin görmesi için heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum.

"Tamam. Gidebiliriz."

Rujunu çantasına tıktırmadan önce bana sinsî bir sırıtış gönderiyor ve "Gidelim o zaman" diyor.

Teyzesi ve amcasıyla vedalaştıktan sonra arabaya binip malikâneye geri dönüyoruz. Sinirlerim tepemde ve sadece nefes almak için yoldan çıkmak istiyorum. Sanırım Amberlyn gerginliğini hissediyor çünkü arabayı sürerken elimi tutuyor ve usulca okşuyor. Vardığımızda evimin güzelliğinin tadını çıkarıyorum. Bu gece binlerce fenerle aydınlatılmış ve taşında cesurca *O'Callaghan* yazan evin üzerinde bir spot ışığı parlıyor. Dışarıda pek kimse yok ve ben buna seviniyorum. Kaçınılmaz olsa da henüz kimseyle uğraşmak istemiyorum.

"Geç mi kaldık?"

İşçilerin beklediği yere yanaşırken başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz, oraya vardığımda bizi anons edecekler, yani aslında ne zaman geleceğime ben karar veririm."

Bana bir bakış atıyor, ben de inmeden önce sırıtıyorum. Onu diğer tarafta karşılamak için dönüyorum ve arabadan indiğinde güzelliği karşısında bir kez daha hayrete düşmekten kendimi alamıyorum. Elbise baldırlarına kadar geliyor ve tam oturuyor.

O kadar sıkı ki iç çamaşırı giymediğine ikna oldum. Sadece bu düşünce bile pantolonumu rahat edemeyeceğim kadar daralttı.

"Muhteşem," diye fısıldıyorum tekrar, elini alarak.

Başını sallarken yüzü kızarıyor. "Dur, beni kıkırdatıyorsun."

"Güzel," diye fısıldıyorum kulağına, sonra onu ısııyorum. "Seni bu şekilde seviyorum, unuttun mu?"

Bana sırtıyor. "Seviyorum."

Elini öpebilmem için yukarı kaldırıyor ve içeri girerken sırtıyorum. Her yerde insanlar var ve her zaman olduğu gibi biz geçerken sessizliğe gömülüyorlar. Neyse ki kimse beni durdurmuyor ve balo salonuna doğru ilerliyorum. Çalışanlarımızdan biri olan Jimmy beni görünce önüme geçip başını sallıyor. "İyi akşamlar Bay O'Callaghan."

"İyi akşamlar."

"Misafirinizi nasıl anons edeyim?" diye sorarak Amberlyn'e bir bakış attı. "Bayan Amberlyn Reilly."

Amberlyn bana bir bakış gönderdi. "Çok uygun."

Jimmy bizden önce içeri girmeden önce bize iyi geceler dilerken, "Evet, aptalca," diye şaka . "İşte başlıyoruz."

"Bok gibi gerginim," diye fısıldıyor sırtarak.

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

Aynı anda Jimmy yüksek sesle, "Duyurulur, Bay Declan O'Callaghan ve eşi Bayan Amberlyn Reilly." diye bağırır.

Elini sıkarak omuzlarımı geriye itiyorum ve onu balo salonuna götürüyorum. Herkesin gözü üzerimizde ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor, endişe beni ele geçiriyor. Ama başımı kaldırıp etrafıma baktığımda bize bakmadıklarını görüyorum. Amberlyn'e bakıyorlar. Ona baktığımda, her bir muhteşem ayrıntısını incelerken nefesim kesiliyor. Işıl ışıl parlıyor, omuzları benimki gibi geride ve ışıklar elbisesini de aynı hale getirirken gözleri parlıyor. Odayı büyülüyor, sahipleniyor ve yemin ederim ki dünyanın en şanslı erkeği benim. Bakışlarımla buluşuyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor ve ben de gülümsemekten başka bir şey yapamıyorum. Bu kızın özel olduğunu biliyorum ve şu anda kendimi bir prensten çok kral gibi hissediyorum.

Ve o benim kraliçem.

Ona doğru eğilerek şakağını öpüyorum ve o da bana doğru eğilerek dokunuşum karşısında adeta eriyor. Geri çekilip bir sırtış gönderdikten sonra Kane ve Fiona'nın bizi izlediğini gördüğüm yere götürüyorum. Amberlyn gibi Fiona da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle tepeden tırnağa şık giyinmiş ve Kane de ona sarılmıştı.

onu bir mengene gibi kavıyor. Onlara doğru ilerlerken insanlar bize iyi akşamlar diliyor ve ben de Amberlyn ile birlikte bu duygulara karşılık veriyorum. Bu güzel, ferahlatıcı, çünkü beni germiyor. Hayır, kolumda aşkım varken olmaz.

Arkadaşlarımıza ulaştığımda, Fiona ve Amberlyn kucaklaşırken ben de Kane ile tokalaşıyorum.

"Harika görünüyorsun."

Bana sarılırken sırtıyor. "Teşekkürler, yemeğinizi beğendiniz mi?"

Fiona omuz silerken yüzü kızarıyor. "Bunu atladık."

Amberlyn gülerken gözlerini deviriyor. Odanın etrafına bakar. "Burası çok güzel."

"Evet, öyle," diye onaylıyor Fiona. "Burası yeni bir balo salonu mu? Doğum gününü kutladığımız salonun burası olduğunu hatırlamıyorum."

"Teşekkürler. Yenilenmiş balo salonu; bekle, doğum günümde orada mıydın?" Onu özlediğime şaşırarak sordum, ama yine de zamanımın çoğunu saklanarak geçirdim. Parti vermek bile istemiyordum ama ailem ısrar etti. Casey'nin başına gelenlerden sonra ailemizin güçlü olduğunu göstermek zorundaydılar.

"Öyleydin. Harika bir partiydi. Seni sadece bir kez gördüm. Bu çok garip, biliyor musun? Önceden seni tanıımıyordum, şimdi tanıyorum. Bu çok güzel."

Ben başımı sallarken bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Öyle."

Garson yanımdan geçerken iki kadeh şampanyaya uzanıyorum, birini Amberlyn'e verdikten sonra köpüklü içecekten bir yudum alıyorum. "Sana borçlu olduğum içki."

Hızlıca bir içki içerken gülüyor ve sonra "Sırada dans var" diyor. Başımı sallıyorum. "Burada olmaz. Belki daha sonra."

Kaşları kalkıyor. "Neden burada değil?"

"Herkes bakıyor, aşkım. Göze batmayalım, sadece edelim."

Bana bir bakış atarken gözleri kısılıyor. "Bakıyorlarsa kimin umurunda? Benim umurumda değil. Bu güzel balo salonunda erkek arkadaşım ile dans etmek istiyorum. Benimle dans edecek misin, yoksa başka birini mi bulmalıyım?"

"Cehenneme kadar yolun var." demeden önce gözlerim kısıldı.

Fiona'ya içkisini uzatırken sırtıyor ve yavaşça geri çekiliyor. "O zaman sen de gelsen iyi olur" diye meydan okuyor ve ben de Kane'e içkimi uzatıp onu takip ederken sırtıyorum. Ona uzanıyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve kız kardeşimin seçmiş olduğunu bildiğim bir pop şarkısı eşliğinde bana doğru hareket ederken orada duruyorum. I

İnsanların baktığını hissedebiliyorum ve endişe beni yiyip bitiriyor. Amberlyn'in yaptığı gibi kendimi bırakmak istiyorum. Sanki kimse izlemiyormuş, odada sadece ikimiz varmışız gibi dans ediyor ama bu benim için çok zor.

Beni kendine çektiğinde, bunun öpüşmek için olduğunu düşünüyorum. Biraz gerildim çünkü bu muhteşem kızı en son herkesin içinde öptüğümde gazetelere çıkmıştık. Ama onun yerine kulağıma fısıldıyor, "Bırak gitsin."

Biraz geri çekiliyorum, bakışlarını tutarken dudaklarımda bir sırtışı beliriyor. "Deniyorum." "Hayır, . Çok gerginsin. Bizden başka kimsenin önemi yok. Yeter ki

Biz eğleniyoruz, kimin baktığı neden önemli olsun ki?"

Dünyada hiçbir şeyi umursamadan bana sırtırken bakışlarını uzun süre tutuyorum. Tek önemsendiği benim ve onu bu yüzden zaten sevdiğimden daha fazla sevemezdim.

"Öyle değil," diyorum ve o da başını sallıyor, sırtışı büyüyor. "Bu doğru, o yüzden bırak gitsin. Benimle iyi eğlenceler."

Onu daha yakın tutarak, ağzını ağzımla yakalamadan önce burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Hareket ettikçe öpüşüyor ve alay ediyoruz ve çok geçmeden kimse kalmıyor. Sadece Amberlyn ve onun muhteşem, akuamarin gözleri. Beni büyüleyen gözler. Şarkı yavaş bir şarkıya dönüştüğünde, kollarını boynuma doluyor ve eski bir Michael Bubl  parçasında yavaşça sallanırken belini tutuyorum.

"Bugün amcam aradı."

" yle mi?" Ben soruyorum. "Amerika'daki amcan, değil mi?"

"Evet, kız arkadaşı hamile ve burayı nasıl bulduğumu soruyordu, çünkü sanırım bir yere yerleşmek istiyorlar ve muhtemelen ailemin evine sahip olabilmek için burada kalmak isteyeceğimi umuyorlar."

Bakışlarını tutarken sadece göz kırpabiliyorum. "Ne dedin sen?"

"Ona ailemin evini benden satın alabileceğini söyledim. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum çünkü sadece yedi haftadır çıkıyoruz ama seni ya da sahip olduğum tek aileyi terk etmeyi düşünemiyorum. Beklenmedik bir nedenden dolayı  alışmasak bile, burayı seviyorum. Burada sahip olduğum aileyi seviyorum ve mutluyum. Okula başladığımda aramızdaki ilişkinin gerginleşeceğini biliyorum, ama sanırım yürütebiliriz, biliyor musun? Bilmiyorum, bu delilik mi?" diye haykırıyor, yüzü kızarıyor.

Onu kendime yaklaştıırken başımı sallıyorum ve burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum. "Hayır, bu çılgınlık değil ve çalışacağız çünkü senin gibi ben de çalışacağımızı hissediyorum. Ben buraya yatırım yaptım Amberlyn. Tüm kalbimle."

Bakışlarımı tutarken gözleri parlıyor. "Benim de."

Bu beni sevdiği anlamına mı geliyor? Bakışlarımız ısınıyor ve ben onun güzel gözlerinden başka bir yere bakamıyorum. Sözcükler orada ve neredeyse söyleyeceğim ama ben söyleyemeden şarkı bitiyor ve Fiona yanımızda beliriyor.

"Amberlyn, gelip çikolata çeşmesini görmeli ve benimle makyaj odasına gelmelisin çünkü tüm bu insanlar beni korkutuyor."

Fiona'ya beklemesini söylemek istiyorum ama Amberlyn başını sallarken gülüyor. "Tamam, geri geleceğim."

Beni yanağımdan hızlıca öperek gitti ve onu izlerken daha fazla bekleyemeyeceğimi anladım.

Onu sevdiğimi söylemek zorundayım.

[OceanofPDF.com](https://t.me/ceviri9iller)

TWENTY-THREE

Amberlyn

Çikolata çeşmesi harika.

İhtiyacım olandan çok daha fazla tatlı yedikten sonra Fiona'yı banyoya kadar takip ediyorum ve düşüncelerim Declan'a geri dönerken lavabonun yanında bekliyorum. İyi kelimesi onun nasıl görüldüğünün hakkını bile vermiyor. Çok seksi demek daha doğru olur. Giydiği takım elbise her bir santimini sarıyor ve tam ona göre dikilmiş. Kömür rengi ve kirli beyaz bir kravat. O muhteşem ve ben onun kolunda olmayı, onun muhteşem bakışlarının ortasında olmayı seviyorum. Bana dünyadaki tek kızmışım gibi hissettiriyor ve buna doyamıyorum.

Amcam daha önce aradığında, evi satmayı kabul etmek çok kolaydı. Annem ve babamın benimle paylaştığı tek şeyi bıraktığımı bilmek kalbimi acıtıyor olsa da, bunun yapılması gerektiğini biliyorum. Hayatıma tamamen devam edebilmek için her şeyi bırakmam gerekiyor. Tüm önemli eşyalarım hala bende ve amcam tüm bunları buraya göndermeyi kabul etti. Kendi evimi tutmayı düşünüyorum, belki şehirde bir daire kiralayabilirim, böylece bara yakın olmaya devam ederim. Emin değilim. Bekleyip ailemle birlikte barda kalabilirim ya da belki Declan ve ben bir ev tutmak isteriz. Emin değilim ama her halükarda hayatıma başlayacağım için çok heyecanlıyım ve umarım bu Declan'la olur. Evliliğimi

Tüm kalbim onun ellerinde ve yardım edemem ama bunun doğru şey olduğunu hissediyorum. Sanki annem onu bana göndermiş gibi, mükemmel bir adam, tamamen benim için.

Yüzümde memnun bir sırıtışla Fiona'nın ellerini yıkamasını bekliyorum ve saçını yaparken aynadan bana bakıyorum. "Eğleniyor musun?"

"Evet, burası harika bir yer," diyorum ve bu doğru. Banyo bile nefes kesici. Her şey pahalı mermerden ve o kadar güzel ki, bırakın üzerine işemeyi, dokunmaya bile korkuyorum. Fiona umursamıyor gibi görünüyor ve her şeyi kendisininmiş gibi kullanıyor.

"Biliyorum ve düşününce belki bir gün hepsi senin olur," diye göz kırptıyor.

Kalbim göğsümde çırpınırken gülüyorum. "Bütün bunları istemiyorum; sadece Declan'ı ."

"Bu, her kız kardeşin erkek kardeşiyle çıkan kızıdan duymayı sevdiği bir şeydir."

Yeni sesle sığıyorum ve Lena O'Callaghan'ın bana gülümsediğini görmek için dönüyorum. Üzerine eldiven gibi oturan son derece şık beyaz elbisesiyle bir dergiden fırlamış gibi görünüyor. Benimki gibi parıldıyor ve yanları çok seksi ama klas bir görünüm veren kesiklere sahip. Saçları chignon şeklinde ve makyajı buz mavisi gözlerini belirginleştirecek şekilde yapılmış. Tek kelimeyle büyüleyici.

"Sen Amberlyn olmalısın. Sizinle tanışmak çok güzel," diyerek bana doğru bir adım atıyor ve beni kucaklıyor.

Declan hakkında konuştuğumuzu duyduğu için utanarak geri çekilirken "Ben, merhaba," diye geveliyorum. Ona döndüğümde Fiona bile utançtan kıpkırmızı olmuştu. "Bu benim kuzenim, Fiona MacLaster."

Fiona'ya sarılırken gülümsüyor. "Evet, Kane'le çıkıyorsun, değil mi? İkinizi birlikte gördüm. O da benim için her zaman bir ağabey oldu ve seninle çok mutlu görünüyor."

Fiona sadece "Teşekkür ederim," diyor ve yemin ederim ünlü biriyle konuşuyormuş gibi görünüyor.

Lena bana bakarken gözlerimi deviriyorum. "Siz ikiniz eğleniyor musunuz?" Fiona başını sallarken "Evet," diyorum. "Çok güzel bir parti."

"Teşekkür ederim, gelebilmenize ya da Declan'ın sonunda sizi davet edecek cesareti bulmasına çok sevindim!" Gülüyor ve ikimiz de onunla birlikte gülüyoruz. "Bir araya gelmemiz gerekecek, belki gelecek hafta? Birbirimizi tanırız."

"Bunu çok isterim," diye itiraf ediyorum ve gözleri parlıyor.

"Harika, gelecek hafta seni ararım o zaman. Sen de gelmelisin, Fiona."

"Çok tatlısın, teşekkür " dediğimde Fiona sadece başını sallayabiliyor.

Bakışları benimkilerden ayrılıp aşağıya baktığında, kaşlarını birleştirerek bize bakmadan önce telefonuna bir şeyler yazmasını bekliyorum. "Çok özür dilerim, izninizle. Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor ama gelecek hafta seninle bir araya gelmeyi dört gözle bekliyorum. Belki çay içeriz?"

"Elbette, ben de," diyorum ve daha fazlasını söyleyemeden gitmiş oluyor. "Bu çok garipti."

"Bana sarıldığına inanamıyorum. Bu çok havalıydı."

Gözlerimi deviriyorum. "Shelia Teyze gibi davranıyorsun. O sadece başka biri."

Ben sadece başımı sallarken Fiona, "Tüm büyük tasarımcılar onun için elbiseler diyor, İngiltere'nin en zengin bekârlarından biriyle evleniyor ve o benim idolüm," diye övünüyor.

"Sen delisin," diye takılıyorum balo salonuna doğru yola çıkarken.

"Erkekleri bulmadan önce çikolata çeşmesi için bir durak daha yapalım. Ateşli erkek arkadaşımle seks yapmak yerine akşam yemeği yemeliydim," diye gülüyor biz çeşmeye doğru ilerlerken.

"Muhtemelen iyi bir fikir olurdu," diyorum başımı sallayarak.

Çeşmeye vardığımızda, bir kadeh şarap almadan önce ikimiz de kendimize küçük bir tabak hazırladık. Bir masa bulup, ben insanları izleyip Declan'ı ararken ikimiz de bir şeyler atıştırıyoruz. Onu Kane ve yaşlı bir adamla birlikte ayakta dururken buluyorum. Babası değil ama Kane'e çok benziyor.

"Bu Kane'in babası mı?"

Fiona işaret ettiğim yere bakıyor ve ağzını kapatarak şöyle diyor: "Evet, iyi çocuk, annesi de çok iyi. Onlardan hoşlanıyorum. Sanırım onlar da benden hoşlanıyor. En azından öyle umuyorum."

"Eminim . Sen ."

Sırıttıyor. "Belki, et suyunu yere dökmüştüm ama yine de beni tekrar davet ettiler."

"Gördün mü! Seni sevdiler!"

Ben ona sırtarak bakarken o da gülüyor ve sinirlerim tepeme çıkıyor. "Declan'ın ailesiyle henüz tanışmadım."

"Hayır mı?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Bu gece yapacağım." "Güzel, iyi şanslar."

"Teşekkürler," diyorum kalbim küt küt atarken. Declan'ın ailesiyle tanışma düşüncesi beni geriyor. Benden hoşlanacaklar mı? Declan için yeterince iyi olduğumu düşünecekler mi? Ve eğer düşünmezlerse, Declan umursayacak mı?

"Annem, Amerika'daki evini sattığın için onu terk edeceğini düşünüyor."

Fiona'ya bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Ne yapacağımdan emin değilim."

"Bence kal ve okula git. Hem çalışıp hem okula gitmek zor olacak. Ailemle bedava kalmak varken kira ödemeye gerek yok."

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Sadece rahatsızlık vermek istemiyorum." "Hiç de değil. Seni seviyoruz, bu yüzden bizimle kal."

Ona doğru eğildim ve "Seni seviyorum." dedim.

Biri "Sen Amberlyn Reilly'sin, değil mi?" diye sorduğu sırada bana göz kırıyor ve ağzına bir çilek atıyor.

Kafamı kaldırdığımda parlak yeşil gözlü çok güzel bir kızıyla karşılaşıyorum. Başımı sallarken gülümsedim. "Öyleyim."

"Geleceğin Viski Prensesi'yle tanışmak harika. Çok heyecanlı olmalısınız."

"Affedersiniz?" dediğimde Fiona çileğini yerken boğuluyor. Ne dedin?"

Elbette onu yanlış yönlendiriyorum ama "Evleneceğin ve bebek sahibi olacağın için heyecanlı olmalısın" derken raydan çıkmıyor.

Benim tek yapabildiğim kıza deliymiş gibi bakmak olurken Fiona artık tamamen gülmeye başlamıştı. "Bebek mi? Evli misin? Üzgünüm; her şeyi yanlış anladınız. Declan'la birlikteyim ama evlenmiyoruz ya da bebek sahibi olmuyoruz."

"Duyduğum ya da okuduğum şey bu değildi. Declan seni hamile bırakmadıysa neden senin gibi birini birlikte olmak için seçsin ki?"

"Vay canına," diyorum şok içinde. "Declan'la olan ilişkim seni ilgilendirmez ama doğrusunu söylemek gerekirse ne hamileyim ne de Declan'la nişanlıyım. Gerçekleri doğru anlayın. Benimle birlikte çünkü ben harikayım."

Tepinerek uzaklaşırken vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. Burada cidden yanlış giden bir şeyler var. Adamla yatmadım bile, nasıl hamile olabilirim ki! Ve tüm bu yanlış bilgilerle nereye varıyor? Ne oluyor lan?

Fiona'nın bana bağırmasına rağmen doğruca Declan'a gidiyorum. Ben ona ulaşmadan hemen önce dönüyor ve "Amberlyn, sorun ne?" diye sorarken yüzü bembeyaz oluyor.

"İnsanların evleneceğimizi ve hamile olduğumu düşündüklerini biliyor musun?"

Omuzları düşerken bir nefes veriyor. "Evet, bugün okudum. Hamile kısmını değil."

"Okudun mu? Ve sen bana söylemedin mi?" İsteddiğimden biraz daha yüksek sesle söylüyorum, ama cidden! Ne oluyor lan? Biri beni uyarsaydı iyi olurdu, bu geçerli bir bilgi. Şimdi hakkımda yayılan tüm dedikodulara karşı tamamen kör olan bir aptal gibi görünüyorum! "Bunu neden söylesinler ki? Neden beni böyle bir konuda uyarmadınız?"

Dirseğimi eline almadan önce endişeyle etrafına bakınıyor. Sonra beni balo salonundan çıkarıp yan koridora yönlendiriyor. Bu ev çok büyük ve güzel ama tadını çıkarmayı reddediyorum. Bu kadar üzgünken olmaz.

"İnsanların ne düşündüğünün önemli olmadığını söylediğini sanıyordum."

"değil ama yine de bilmek isterdim. Buna inanamıyorum. Neden böyle düşünsünler ki?"

O tarafa bakarken yüksek sesle yutkunur. "Bilmiyorum Amberlyn. Özür dilerim."

"Hayır, bu pislikler için üzülme. Sadece bunu bilmediğim ya da bana söylemediğin için kızgıyım. Senden gelseydi farklı olurdu. Kızmazdım, muhtemelen gülerdim ama kim oldukları hakkında hiçbir fikrim olmayan birinden bunu öğrenmek ve aynı zamanda bana hakaret etmeleri biraz boktan."

Şaşırmış bir şekilde bana bakıyor. "Sana kim hakaret etti?"

"Bilmiyorum, bir kız. Hamile olmasaydım neden benim gibi biriyle birlikte olasın ki dedi."

Başını sallarken yüzü düşüyor. "Özür dilerim Amberlyn. Lütfen durumun hiç de öyle olmadığını bil. Seninle birlikteyim çünkü sana değer veriyorum."

"Oh, bunu biliyorum. Sadece o kaltağın aksini söylemesi hoşuma gitmedi. Onun ne düşündüğü umurumda değil ama yine de böyle bir şeye hazırlıklı olmak iyi olurdu."

Elini uzatıyor, beni kollarının arasına almadan önce kendine doğru çekiyor. Öfkem yatışırken ona izin veriyorum. Sanırım ona gerçekten kızmamalıydım. Söz konusu kendisi ve ailesi olduğunda bu lanet kasabanın aptal olması onun suçu değil. Bazıları için zengin ve ünlü olduklarını anlıyorum ama benim için o sadece Declan. Kalbim. Beni öpebilmesi için yüzümü yukarı çevirdiğimde ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Üzgünüm aşkım, ama bu benim hayatım. Dedikodular, yalan hikayeler... Buna değeceğime emin misin?"

Gülümsüyorum ve ona yaklaşır gibi bir bakış atıyorum. "Tabii ki öylesin. Üzülme, sadece öp beni."

Başını bile sallamıyor ya da bana cevap vermiyor, sadece ağzının benimkine düşmesine izin veriyor, sonra da beni deli gibi öpüyor. Bana doğru bastırırken parmakları sırtımın alt kısmını ısıyor. Onun her bir santimini hissedebiliyorum ve arzu midemin derinliklerinde dönüyor. Dudağını ısıırken, bana şehvet dolu, ateşli bir bakış fırlattığında sırtımama engel oluyorum.

"Bunu yaptığında beni çılgına çevirdiğini biliyorsun, değil mi?" Masumca sırıtıyorum. "Hayır, hiç de değil."

Parmakları beni ısırarak nefessiz bırakıyor ve kendimi onun bakışlarında kaybolmuş buluyorum. "Yapıyorsun. Çok fazla."

Parmak uçlarımda yükselip alt dudağını ısırdıktan sonra fısıldıyorum: "Güzel, daha önce bana anlattığın tüm o kirli düşüncelere neden olmak hoşuma gidiyor."

Başını benimkine yaslarırken gözleri kararıyor. "Konu sen olduğunda aklımdan neler geçtiğini bilemezsin aşkım."

Aşk söyleme şekli, kıyafetlerimin istememe neden oluyor. Çok ateşli, çok İrlandalı, çok derin ve Tanrım, o kadar tahrik oldum ki komik bile değil. Okuduğum en ateşli aşk romanı bile beni şu anki kadar tahrik etmemişti. Atmosferden mi yoksa onun ne kadar ateşli ve romantik olduğundan mı emin değilim ama kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve onu ne kadar çok istediğime inanmıyorum. Bekâretime değer veriyorum ve Fiona'nın dediği gibi sevgi, tek boynuzlu atlar ve gökkuşakları ile tatlı bir şekilde alınması gerektiğini anlıyorum, ama dürüst olmak gerekirse Declan'ın beni banyonun duvarına karşı yapmasında sorun yok. Ya da herhangi bir yerde. Başparmaklarımı çene çizgisinde gezdirirken, o bakışlarımı tutarken nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor, kollarını bana daha sıkı sararak. "Hayır diyebilirsin. Kızmayacağım ya da üzülmeyeceğim."

Yavaşça başımı sallıyorum, kalbim küt küt atıyor çünkü bana ne soracağını bildiğimden oldukça eminim. "Bana her şeyi sorabilirsin," diye fısıldıyorum, başparmağımı alt dudağında gezdirerek.

"Gece benimle kal."

Oh, tatlı bebek İsa'ya şükürler olsun! Evet diyeceğim ama şakayla karışık "Ne için?" diyeceğim.

Kıçımı elleriyle kavrarken gözleri kararıyor, kendini bastırıyor, tüm nefesimi ve oyunculuğumu alıyor. "Seninle sevişmek istiyorum"

Amberlyn, ama hayır dersen seni tamamen anlarım. Bunu yapmak zorunda bile değiliz ama gitmeni istemiyorum."

Gözlerindeki ihtiyacı görebiliyorum. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi görünüyor ve ben de onu yansıttığımı biliyorum. Ona ihtiyacım var, onu istiyorum ve ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşımaya fazlasıyla hazırım. "Evet," diye nefes alıyorum. "İstiyorum."

"Şimdi mi?" diye soruyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Şu an için bilemiyorum. Katılmamız gereken bir balo var ve henüz ailenle tanışmadım ve-"

"Declan, tatlım."

Declan'ın gözleri kapanırken mırıldandı, "Şeytandan bahset."

Burnuma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra isteksizce gitmeme izin veriyor. Ailesinin bize doğru geldiğini görmek için dönüyorum. Lena gibi Bayan O'Callaghan da çok şık ve çok pahalı bir şeyler giymiş. Taşlarının gerçek olduğundan ve elbisenin muhtemelen Fiona'nın daha önce bahsettiği tasarımcılar tarafından yapıldığından oldukça eminim. Yüzü genç ve çekici; onda Lena' çok şey görebiliyorum. Her iki kadın da çok güzel ve Fiona bana böyle güzel bir şey aldıracağı için minnettarım çünkü aksi takdirde tasarımcı elbiseleri içindeki bu muhteşem kadınlardan daha aşağı hissederdim. Benimki o kadar da harika değil, ama bana parlak bir sırıtma için güven veriyor. Yanında çok kızgın görünen Bay O'Callaghan'la bize doğru gelirken Declan'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum. Cheerios'una kimin işediğinden emin değilim ama bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini fark etmemiş gibi gülümsemeye çalışıyorum. Declan'a şöyle bir bakıyorum ve ters ters baktığını görüyorum ve o anda bu işin iyi gitmeyeceğini anlıyorum.

"Anne, baba," diyor Declan, ben ellerimi birleştirirken kolunu belime doluyor. Babasının yoğun bakışları altında gülümsemem biraz sekteye uğruyor. Beni incelediğini hissedebiliyorum. Sanki beni yargılıyormuş gibi hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Her ne kadar bir şeyler söylemek istesem de annem beni saygıyla büyüttü, bu yüzden Declan "Bu Amberlyn Reilly" derken sessiz kalıyorum.

"Amberlyn, seninle tanışmak ne güzel," diyor Bayan O'Callaghan elime uzanıp usulca sıkarken. "Gerçekten de çok güzel bir kızsın."

"Teşekkür ederim, ben de sizinle tanıştığımı çok memnun oldum," diyorum sesim biraz çatlayarak. Yüzüm utançla ısınıyor ama Declan orada, şakağımı öpüyor.

Ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum, o da babasına dönmeden önce bana göz kırpmıyor. "Sevgiler, babam, Ivor O'Callaghan."

"Memnun oldum efendim," diyorum elimi uzatarak ama gözleri Declan'inkilerden ayrılmıyor. Onlar birbirlerine bakarken elimi yavaşça bırakıp yanağımın içini ısıyorum.

"Ivor, lütfen," diye zorluyor annesi ve sonunda bana bakıyor.

"Benim için bir zevk Bayan Reilly. Demek seçtiğiniz kişi bu?"

Gerginlik bir bıçakla kesilebilirdi. Declan sertçe başını sallarken ona bakıyorum. "Evet."

Bay O'Callaghan yavaşça bana . "Peki, eğer istediğiniz size destek olabilirim."

Tanrı aşkına burada neler oluyor?

"Teşekkür ederim. Bu hoşuma giderdi. O benim için çok özel," diye cevap veriyor Declan ve bana geniş bir sırtış atmadan önce yanağımı öpüyor. Ben de ona karşılık veriyorum ve babası "Sanırım bunu göreceğiz" derken ona doğru eğiliyorum.

Bayan O'Callaghan onu savar. "Ivor, lütfen, o çok güzel. Çay içmeye gelmelisin hayatım. Lena seninle tanışmayı çok ister."

"Onunla daha önce tanıştım. Çok tatlıydı ve gelecek hafta beni aramak için planlar yaptı."

"Harika, sizi daha yakından tanımak için katılacağım. Declan sana oldukça vurulmuş görünüyor."

Gözlerinin içine bakarken sırtımdan yanaklarım acıyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Çok güzel!"

Bay O'Callaghan'a dönerek, "İyi vakit geçiriyor musunuz?" diye sorar.

"Evet efendim, çok güzel bir balo. Çok güzel bir eviniz var."

Bayan O'Callaghan bana memnuniyetle gülümserken Bay O'Callaghan şöyle diyor: "Güzel, değil mi? Büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabam inşa etti. Tüm hayatım boyunca ailemize aitti. Ben burada doğdum; Declan ve Lena burada doğdu. Burası özel bir yer."

Yanağımın içini ısırarak, "Bahse girerim, bu harika," diye mırıldandım.

"Amerika'da hiç böyle bir şey gördünüz mü? Nerelisin, Tennessee'den mi? Orada da böyle evler var mı?"

Declan nefes verirken yavaşça başımı sallıyorum, "Gidelim Amberlyn. Dans etmek istiyorum."

"Şimdi kaçıp gitme. Konuşuyoruz Declan," diyor Bay O'Callaghan bana bir bakış atmadan önce. "Öyle mi?"

"Hayır efendim, ama ben burayı bir ev olarak görmezdim. Daha çok bir kale. Konaklarımız var ama bunun gibi kalelerimiz yok. Burası nefes kesici ve bazen ziyarete geldiğimde eşyalara dokunmaya korkuyorum."

"Korkmuş, ha? Belki de bu yüzden oğlumuz Noreen'le evlenmek istemiyordur, her ne kadar gazeteler aksini söylese de."

"Da," diye uyarıyor Declan. "Gazeteler saçmalıktan ibaret ve sen de bunu biliyorsun."

"Tabii, çünkü evet demedi, değil mi? Ona hiç sordun mu? İşe koyulsan iyi olur, evlat. Zaman geçiyor."

Ne? Neden bahsettiklerine dair hiçbir fikrim yok ve cevaplara ihtiyacım var. Declan'a baktığımda, öfkesini kontrol etmek için savaştığını görebiliyorum. Gözleri kısılmış, alnında bir damar çıkmış ve nefes almakta zorlanıyor.

"Ivor, bu kadar yeter. Bunu onun sevgili kız arkadaşının önünde yapma."

"Neden olmasın? Onunla evlenecekse, kız da buna dahil."

Ne. Ne? ne? Kekeleyerek,

"Declan?" diye sordum.

"Boş ver onu, hadi" diyor, beni de yanına çekerek.

Ama babasının şöyle seslendiğini duymadan önce değil, "İstediğin kadar aldırma, Declan. Micah başa geçmeden önce sadece üç ayın var. Yerinde olsam bir hamle yapardım. Yine de onun bu hayat için yaratılmadığından eminim."

"Declan, neler oluyor?"

"Yok bir şey," diyor ve beni balo salonundan geçirip evin yan tarafındaki kapıdan çıkarıyor. Arabaların park edilmiş gibi görüldüğü yere doğru ilerlerken ılık hava tenime çarpıyor. Declan'ın vücudu öfkeyle titriyor ve gözlerimin içine bakmadan, "Seni eve götüreceğim, tamam mı aşkım? Kendimi iyi hissetmiyorum."

Yolumda durup bileğini tutarak onu durduruyorum. "Dur, hayır, dur. Baban neden bahsediyordu? Micah kim?"

Burnunun kenarını sıkarak gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Lütfen Amberlyn, seni eve götürmeme izin ver. Geceyi mahvettiğim için özür dilerim. Sadece uyumaya ihtiyacım var, sanırım."

"Hayır," diye cevap veriyorum, ona doğru bir adım atarak. Elini burnundan çekip yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve fısıldıyorum: "Beni dışlama. Lütfen, bana neler olduğunu anlat."

Gözlerini kapatıp elime doğru eğiliyor, sonra açıp bana bakıyor. "Micah kız kardeşimin nişanlısı ve üç yıl içinde içki fabrikasını devralacak.

Evli olmadığım aylar."

Ne? Kaşlarımı kaldırarak, "Ama baban emekli olduğunda her şeyin sana kalacağını sanıyordum?" diye soruyorum.

"Evli olsaydım olurdu. Kasaba tarafından bana yapılan muameleye nasıl aptalca ve aptalca dediğini biliyor musun? İşler daha da kötüye gidiyor. Yirmi bir yaşına gelmeden evlenmek zorundayım, yoksa içki fabrikasını alamam. Sadece aşık bir adam içki fabrikasını sevilmesi gerektiği gibi sevebilir."

Kafam o kadar karıştı ki komik bile değil. "Ama sen 22 yaşındasın?"

"Lena'ya olanlar yüzünden her şey göz ardı edildi. Bu yüzden evli olmadığım gerçeğini suçladılar ama öyle değildi. Ben hiç kimseyi umursamadım ve karşımdaki kişiyi sevmediğim sürece evlenmeyi reddediyorum."

Nutkum tutuldu; ne diyeceğimi bilemiyorum. Gözlerimi kırıştıtarak, az önce söylediği her şeyi düşünürken sadece ona bakabiliyorum. Beni izlerken ellerini takım elbise pantolonunun içine sokuyor ve ben de "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Bu çok büyük bir şey. Bu biriyle paylaştığın bir şey, anlıyor musun? Neden bunu benden saklıyorsun? Bana her şeyi anlatabileceğini bilmiyor musun?"

Yavaşça bakışlarımla buluşurken yere tekme atıyor. "Biliyorum Amberlyn. Sadece biraz gerginim. Seninle tanıştığında her şey değişti. Beni uyandırdın ve seninle geçirdiğim bu çok kısa sürede hayatımı yaşamaya değer hale getirdin. Seni kaybetmekten çok korkuyordum ve aptal aile dramamla seni korkutup kaçırmak istemedim. Seninle tanışmadan önce benim için neyin önemli olduğunu bile hatırlamıyorum. Artık önemli olan tek şey sensin ve seninle birlikte olmanın bu içki fabrikasından ya da başka herhangi bir şeyden çok daha önemli olduğuna karar verdim."

Kalbim şarkı söylüyor ama yine de bunu bana söylemediğine inanamıyorum. "Böyle hissettiğin için minnettarım çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum ama yine de Declan-"

"Hayır Amberlyn, her ne kadar her şeye sahip olmak istesem de, seni acele ettirmeyi ve benimle evlenmek zorundaymışsın gibi hissettirmeyi reddediyorum. Bunu yapmayacağım. Seni ve bana yardım etmek için atlayacağını biliyorum, ama bunu sana yapmayı reddediyorum. Bunun yerine, bir gün benimle evleneceğin ve beni yaşayan en mutlu adam yapmaya devam edeceğin umuduyla her şeyimi kaybedeceğim çünkü ben-"

"Beni rahat bırak!"

Declan kısa bir süre duruyor ve kalbim duracak gibi oluyor çünkü beni sevdiğini söylemek üzere olduğundan eminim. Bunu her şeyden çok istiyorum ama başka bir şey söylemek yerine dönüp sesin geldiği yöne bakıyor. Bakışlarını iki kişinin hararetli bir sohbet içinde durduğu yere doğru takip ediyorum.

Onları görmezden geliyor ve ona ne söylemek üzere olduğunu sormak üzereydin çünkü belli ki burada işimiz bitmedi, ama sonra sesi Casey'ye çok benzeyen biri, "Hayır, onlara sana dokunmadığımı söylemelisin! Ben gidemem. Annemi hareket ettiremem. Burada kalmak zorundayım!"

"Yaptın mı mı bilmiyorum! Parayı al ve git, Casey. Annen nereye taşınırsa taşınırsın iyi olacak. Sadece git, benim ve senin hayatını daha iyi hale getir."

"Lena?" Declan soruyor ve Lena yüzündeki şok ifadesiyle arkasını dönüyor. "Declan, burada ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynısını sormalıyım," diyor ve ona doğru yürümeye başlıyor. "Burada ne halt ediyorsun Casey, özellikle de kız kardeşimle konuşuyorsun?" dediğinde ona için acele ediyorum.

"Declan, bir şey yok. Sadece konuşuyorduk. Gidiyor," diyor hızla ve onu durdurmak için ellerini kaldırıyor ama Declan onu kenara iterek Casey'ye doğru koşuyor.

"Bu topraklara nasıl girdiniz? Burada hoş karşılanmıyorsunuz."

"İçeri girilecek yerleri biliyorum Declan. Siktir git," diyor Casey, sesi nefretten başka bir şeyle dolu değil.

"Declan," diyorum sertçe, bileğini tutarak.

"Şimdi olmaz aşkım. Bu otuzbirci herifin kız kardeşimle ne bilmem gerek," diyor, sesi asit damlıyor.

"Lena ile ne iş seni ilgilendirmez Dec."

"Lanet olsun, değil. O çirkin kıcını tekmelemeden önce bana söyleyen iyi edersin," diye uyarıyor Declan.

Lena bir kez daha, "Declan lütfen, bir şey yok," diye yalvarır ama Declan onu duymazdan gelir, gözlerini Casey'ye dikmiştir.

Casey bana tehditkâr bir sırıtış göndererek, "Boş ver Dec, içeri gir, dans et ve güzel kız arkadaşınla kaynaş," diyor.

"Ne ona ne de Lenaya bakma. Mülkünden defol git." "Her şeye sahip olduğunu sanıyorsun, değil mi? Bu topraklar, bu lanet kasaba, kız kardeşin Amberlyn, değil mi? Neden burada olduğumu bilmek ister misin? Çünkü baban bana karşı davayı yeniden açmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Lena'nın gerçeği söylemesi ve babanın yakamdan düşmesi lazım. Bana teklif ettiği yüz bin dolarla bile annemi bırakıp gidemem. Sen hayatımı mahvediyor ve bunun sona ermesini istiyorum!"

"Ona bilmediğimi söyledim, yalan söyleyemem," diyor Lena ve ağlamaya başladığını fark ediyorum. Bu doğru gelmiyor. Bir şeyler ters gidiyor ve ben bunun

Casey. Beni hep diken üstünde tutardı. Ona zerre kadar güvenmiyorum.

"Declan, lütfen, hepimiz içeri girelim. Güvenliği ara" diye öneriyorum ama beni duymazdan geliyor.

"Gerçek şu ki, kız kardeşime tecavüz ettin ve hepimizi mahvettin. Yani hayır, senin için yalan söylemeyecek, hepsi bu. Parayı al Casey ve defol git buradan. O zamana kadar ondan ya da sevdiğim herhangi birinden uzak dur. Bu sana son uyarım," diyor Declan, ona doğru bir adım atarken, vücudunun geri kalanıyla birlikte omuzları da gergin. Elini tutup parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve "Şimdi defol git buradan" diyerek onu durdurmaya çalışıyorum.

"Senden nefret ediyorum Declan. Bu iğrenç kasabadaki en büyük alet sensin. Değersiz olduğun halde herkesin seni bu kadar sevmesi iğrenç. En başından beri başımın belası oldun."

"Ve bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın Casey, o yüzden git."

Saatler gibi görünen bir süre boyunca hiçbir şey söylenmez ama aslında Casey'nin "Ben değilim" demesi sadece saniyeler sürer.

Pantolonuna uzanıp bir silah çıkardığında dünyam tamamen durdu. Declan'a doğrulttuğunda sanki her şey zamanda donmuş gibi. Lena'ya bakıyorum, ağzı açık kalıyor ve benim tatlı Declan'ım her zamanki gibi dimdik duruyor. Hiç korkmamıştı.

"Casey, bu da ne!" Lena ağlıyor. "Silahı kaldır."

"Evet, ellerinle dövüşemiyor musun, seni göt? Bırak o boku. Kimse senden korkmuyor."

"Öyle olmalısın!" diye bağırıyor, silahı elinin titrediği yerden sallanıyor. "Senin hayatını mahvedeceğim, tıpkı senin benimkini mahvettiğin gibi."

Casey'nin gözlerindeki nefreti görebiliyorum ve sevdiğim adamı öldüreceğini biliyorum. Hiç düşünmeden Declan'ın önüne geçiyorum, silah patlıyor ve acı göğsümü delip geçiyor. Yere yığılırken Lena'nın çığlıklarını ve Declan'ın adımı haykırdığını duyuyorum, kanımın sıcaklığı akıp göğüslerimden aşağı dökülüyor ve muhteşem beyaz elbisemi lekeliyor. Acı dayanılmaz. Declan beni kollarına alıp adımı haykırırken hissettiğim tek şey acının beyaz yakıcılığı ve nefes nefese kalmam. Ona cevap vermeye çalışıyorum ama nefes nefese kaldığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken hiçbir şey çıkmıyor. Gözlerim yavaşça kapanırken, ölüyor muyum yoksa ne yapıyorum emin değilim ama tek düşünebildiğim annemin istediği her şeyi yaptım.

Zor bir şey yaptım, risk aldım, aşık oldum... ama tek sorun sevdiğim adam için ölebilirim.

OceanofPDF.com

TWENTY-FOUR

Declan

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır!

Amberlyn'i kollarıma aldığımda elbisesine kan sıçradı ve ben çıldırmaya başladım. Bu öylesine olmamıştı; Casey aşkımı öylesine vurmamıştı. Lena yanımda yere düşüyor, yardım çığlıkları atarken elini Amberlyn'in göğsünün üst kısmındaki yaraya bastırıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor, nefes alamıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Saçlarını yüzünden çekiyorum, onu tutarken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama sonra gözleri yavaşça kapanmaya başlıyor.

"Hayır, hayır, aşkım, lütfen uyanık kal."

"Acıyor," diye ağlıyor, gözyaşları yanaklarına yığın yığın dökülüyor.

"Biliyorum aşkım. Lütfen gözlerini kapatma, gitme," diye ağlıyorum başımı onunkine yaslarken. Ateş edeceğini düşünmemiştim. Dolu olduğunu bile düşünmemiştim. Sadece beni korkutmaya çalışan bir serseri olduğunu düşünmüştüm, çünkü daha önce hiç silah kullanmamıştı. Bunu biliyorum çünkü silah büyükbabasının eski tabancasıydı ve ondan her zaman korkmuştu. Neler olduğunu neden fark etmedim? Neden önüme atladı? Bu ben olmalıydım, o değil.

Yüzümü silerken, yanağına onu sakinleştirdiğini bildiğim şarkının sözlerini fısıldarken kanı yüzüme bulaşıyor. Onun şarkısı. Ailesinin şarkısı. , onu kaybedemem. İnsanlar etrafımızda toplanırken ve kız kardeşim ağlarken usulca şarkı söylerken bunu düşünmeyi reddediyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum ve Amberlyn'in gözleri kapandığında, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum çünkü kesinlikle onu kaybeden ben değilim. Çığlık atıyorum, vücudum titriyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı yığınlar halinde dökülüyor.

Genelde her şeyi toparlarım ama Amberlyn hayatıma girdiğinden beri her şey değişti. Şimdi darmadağınım ve her şey çok hızlı geliyor. Amberlyn'i hastaneye götürme sürecinin tamamı benim için bir bulanıklık. Kane'in sağlık görevlilerinin onu almasına izin vermek için beni çektiğini hatırlıyorum. Kalp masajı yaptıklarını hatırlıyorum ama ondan sonrasını hatırlamıyorum. Casey'nin nereye gittiğini bile bilmiyorum. Aşkımın akan kanı gördükten sonra onun benim için hiçbir anlamı kalmamıştı. Hastaneye nasıl gittiğinden bile emin değilim. Fiona yanımda durmuş ağlarken ve kendini tutmaya çalışırken ameliyat kapısının önünde saatlerce beklediğimi hatırlıyorum. Kane ve Lena yemek yememi, oturmamı ve rahatlamamı sağlamaya çalıştılar ama benim tek yapabildiğim aşkımın iyi olduğuna dair herhangi bir işaret aramaktı. Ameliyattayken onsuz geçirdiğim saatlerin ardından nihayet onu görmeme izin verdiler. Kurşun kalbini sadece birkaç santimle ıskalamış ama bir atardamarı kesmiş ve onu onarmakta zorlanmışlar. Karanlıktan çıkamadığını söylüyorlar ve boğazında nefes almasına yardımcı olan bir tüp varken onu rahat tutmak için yüksek dozda ilaç veriyorlar. Onlar konuşurken pek dinlemedim. Sadece onu izledim, sanki bir melekmiş gibi orada yatıyordu ve onu kaybedersem ne yapacağımı bilmediğimi düşündüm.

Kalbim boş, nefes alamıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Aşkımın yaşam mücadelesini izlerken çaresizim. Bunun neden olduğunu anlamıyorum. Bunu neden yaptı? Neden onsuz iyi olacağımı düşündü? Gerçekten içimde ölüyormuşum gibi hissediyorum ve solunum makinesinin gücüyle göğsünün yükselip alçalmasını izlerken duygularımı nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Amcası ve yengesi onun diğer tarafında oturuyor, Fiona da aralarında, hepsi ağlıyor.

"Tek bir işim vardı, onu güvende tutmak ve bu oldu," diye fısıldıyor Bayan Maclaster. "Ciara'ya söz verdim, Tomas'a söz verdim ve başarısız olduğuma inanamıyorum."

Fiona, Amberlyn'in elini tutarken, "Anne, atlatacak, merak etme," diye ağlıyor. "O bunu atlatır. O tanıdığım en güçlü insan."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken sadece başımı sallayabiliyorum. O en güçlü, en güzel ve henüz bırakmadığım Tanrı'nın gerçek bir armağanı. Gözlerim kapanırken, bana geri dönecek güce sahip olması için dua ederken elini sıkıyorum. Beni sevmesi ve asla terk etmemesi için.

Başımı yatağa koyup gözlerimi kapatırken derin bir nefes alıyorum. Uykunun beni ele geçirmesini istemiyordum ama yorgunluk çok fazlaydı. Ne kadar uyuduğumdan emin değilim ama uyandığımda Kane beni sarsıyor.

"Dec," diyor önümde çömelerek. "Onu yakaladılar. Casey gözaltında, onu vurmadığını iddia ediyor."

"Erkek olsaydı ve suçunu kabul etseydi buna inanmazdım," diyorum üzüntüyle, başımı sallayarak. "Yine de yaptığını biliyorlar, değil mi?"

"Evet, silahı evinin dışında varıl gibi bir şeyin içinde buldular. Baban çıldırmış durumda ve Casey'nin bir daha gün yüzü görmemesi için en iyi avukatı tutacağını söylüyor."

Başımı salladım. "Güzel, en azından bir şeyler yapıyor."

"Evet, Amberlyn için de çiçek getirdiler. Sanırım Lena'yı eve götürdüler. Berbat durumdaydı."

Dudağımı ısırarak fısıldıyorum, "Hepimiz öyleyiz." ", Dec. Bunu biliyorsun."

Dudağım titriyor ve ona bakarken dudağımı daha sert ısırıyorum. "Önüme öyle atladığına inanamıyorum."

"Birini sevdiğinde böyle yaparsın," diyor Kane, omzumu sıkıca kavramadan önce.

İşte o zaman ona onu sevdiğimi söyleyemediğimi fark ettim. Casey'nin tetiği çekeceğine gerçekten inansaydım onun için kurşunun önüne nasıl atlardım. O lanet olası bir ibne; bunu yapacak cesareti olduğunu hiç düşünmemiştim. Pislğin teki olduğunu biliyordum ama beni öldürmek istediğini hiç düşünmemiştim. Hayatını kolaylaştırmadığımı biliyorum ama bunu hak etmiyordu. O bir otuzbirci, tam bir köpek ve ona yapılan muameleden başka hiçbir şeyi hak etmiyordu. Kız kardeşimi incittiğini bile kabul etmedi, sonra da aşkımı incitti. İki kere. Şu andan itibaren o benim için öldü ve umarım başına gelen her şeyi hak eder. Amberlyn'e gelince, onu kollarımda, canlı ve iyi bir şekilde geri istiyorum. Onu sonsuza kadar kucağımda tutabilirim ve büyük ihtimalle bilinci yerine geldiğinde de tutacağım.

Avucunun içini öperek, güzelce uyuyan yüzüne bakıyorum ve fısıldıyorum, "Bununla savaşmana ihtiyacım var, aşkım. Sana onu sevdiğimi hiç söyleyemedim."

Sen. Sen benim geleceğimsin, kraliçemsin, her şeyimsin. Lütfen Amberlyn. Lütfen bununla savaş."

Kısa süre sonra kendimi "The Parting Glass" şarkısını söylerken buluyorum ama kafamda Amberlyn yüzünde tatlı gözyaşlarıyla sözleri o kadar güzel söylüyor ki. Bu beni sakinleştiriyor, hatta yatıştırıyor ve tek istediğim dudaklarının benim dudaklarımdaki tadı, tek istediğim bana o gün baktığı gibi bakması. Onu benim hissettiğim gibi hissetmek ve dürüst olmak gerekirse yeniden çok sert düşmek. Kalbimi tamamen çaldı ve bu dünyayı onsuz yapamam.

Yapamıyorum işte.

Sonraki birkaç saat bulanık geçiyor. Amberlyn'in teyzesi ve eniştesi gelip gidiyor, Fiona da benim gibi tuvaleti kullanması gerekmedikçe ayrılmıyor. Amberlyn'in göğsünün inip kalkmasını izlerken ve vücudunun iyileşmesini beklerken Kane de çoğu zaman duvarın karşısındaki yerinde kaldı. Bir el omzuma dokunduğunda başımı kaldırıp kız kardeşimi kan çanağına dönmüş gözleri ve düz bir çizgi halindeki dudaklarıyla buluyorum.

"O nasıl?"

"Aynısı," diye cevap veriyorum. "Doktoru bekliyoruz."

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Declan?"

Dönüp baktığımda annem ve babamın kapıda olduğunu görüyorum. İkisi de endişeli görünüyor ama yine de babam evden çıkıp buraya gelmek onun için çok zahmetli olmuş gibi görünüyor.

Başımı salladım. "Hayır."

"Yemek yedin mi?" diye soruyor ve ben yine başımı sallıyorum. "Hayır."

Babam, "Neden bizimle birlikte herkes için yiyecek almaya gelmiyorsun?" diye önerdi. "Biraz hava al."

"Onu terk etmek istemiyorum," diyorum parmaklarımı onunkilerle birleştirerek.

"Declan, bizimle gel," diyor Lena bir süre sonra. "Yemek yemen ve onun için güçlü olman gerek. Fiona nöbet tutabilir ve bir şey olursa arar."

"Evet, Declan, yapacağım. Git bize yiyecek bir şeyler getir," diyor Fiona.

"Ben açım." "O zaman sen git getir. Onu bırakamam."

Kimse bir şey söylemiyor ve ben de başımı hafifçe bacağına koyup nefes alış verişimi onunkiyle eşleştiriyorum. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp veriyorum, kendimi kaybetmenin eşiğinde hissediyorum ve bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum.

Konuşmadan önce babamı yanımda hissediyorum ve gitmesini diliyorum.

"Declan, oğlum, seninle konuşmam gerek. Bizimle gel. Hemen döneceğiz."

Gitmek istemiyorum ama babamın sesinden onu takip etmemi istediğini duyabiliyorum. Casey ile ilgili olabileceğini düşünerek ayağa kalkıyorum ve Fiona'ya bir bakış gönderiyorum. "Bir şey olursa beni ara."

"Yapacağım."

Kane az önce bıraktığım koltuğa çöküp yatağa yaslanmadan önce omzumu sıkıyor. Annemle babamı ve Lena'yı odadan çıkarken takip ediyorum. Yiyecekleri alıp geri dönerken hiçbir şey söylenmiyor. Bunun anlamsız olduğunu düşünmeye başlamıştım ki babam bana dönüp "Nasılsın?" diye sordu.

Omuz silkiyorum. "Ben buradayım."

Başını sallıyor. "Kane sana o pisliği yakaladıklarını söyledi mi? Şu anda hapiste ve hukuk ekibim bir dava hazırlıyor. Onlara Amberlyn uyandığında haber vereceğimizi söyledim."

Amberlyn uyandığında söyledikleri hoşuma gidiyor ama yine de acımı hafifletmiyor. Casey'nin hapse girip çürümesini ne kadar istesem de, o yatakta onun yerine babamın yatmasını her zamankinden daha çok istiyorum. Başımı kaldırıp babama bakarak, "Teşekkür ederim," diyorum.

"Yani senin önüne mi geçti?" derken yere bakıyor. Kalbim göğsümde hızlanırken boğazım düğümleniyor. "Evet."

"Tanrım," diye nefes aldı annem. "Bu çok özverili bir davranış ve onun nasıl bir insan olduğunu gösteriyor."

"En harikası," diyor Lena. "Onunla tanıştığım andan itibaren ondan hoşlandım ve iyileştiğinde onu tanımak için sabırsızlanıyorum."

Lena parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve bana gülümsüyor. Bu duyguya karşılık vermeye çalışıyorum ama Amberlyn için olana kadar bir daha gülümseyeceğimi sanmıyorum. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum ve ona geri dönmek istiyorum ama bunu yapamadan babam şöyle diyor: "Onun hakkında düşündüklerimde hatalıydım ve bunun için üzgünüm oğlum. Ben de ona aynısını söylemeyi planlıyorum. Bir parçamı hayatta tuttuğu için ona dünyayı borçluyum."

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken, kalbinin bir kısmını bana açmış olmasına rağmen babamın önünde bu kadar zayıf görüldüğüm için kendimden nefret ediyorum. Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim ama başımı kaldırıp bakışlarına baktığımda son birkaç günün ona verdiği acıyı ve endişeyi görebiliyorum. Derin bir nefes alırken gözlerimi kaçırıyorum.

Herkesin sandviçlerini dağıtmak için Amberlyn'in odasına dönmeden önce tek söyleyebildiğim "Teşekkür ederim," oldu.

Fiona ve ben hariç herkes yemek için ayrılıyor. O yemek yerken ben Amberlyn'in elini tutuyorum, sandviçim bacaklarımın üzerinde, onun nefes alışını izliyorum. Hayatta olduğunu görmek beni daha iyi hissettiriyor ama geleceğinin hâlâ belirsiz olmasından nefret ediyorum. Doktor nihayet içeri girdiğinde saat sekizi çoktan geçmişti. Sandviçim yenmeden bacaklarımın üzerinde bırakılmıştı ve kimin girdiğini gördüğümde yere düşüyor. Kane, Fiona'yı uyandırıyor ve biz de onun

Amberlyn geldi ve dosyasını kontrol etti.

"Herkes iyi haberlerim var. Tüpün çıkarılması için hazır."

Sanki biri karnıma tekme atmış gibi hissediyorum. Yatağın kenarına tutunarak eğildim. "İyileşecek mi?" Diye soruyorum, çünkü bu onun iyi olacağı anlamına geliyor olmalı. Öyle değil mi?

"Göreceğiz. Henüz karanlıktan çıkmadık dostlarım, ama çok yakınız. Güçlü bir kadın olduğu kesin."

Fiona'nın elleri bileğime dolanırken başımı sallıyorum. Ona baktığımda gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü görüyorum. "Evet, öyle," diye onaylıyor ve bana bir sırtış gönderiyor.

Doktora dönüp bakarken zorlukla yutkunuyorum. "Tamam, ben bunu yaparken odayı boşaltalım, tamam mı? Hepinizin izleyebileceği bir cam pencere var."

İstedikini yapıyoruz ve bahsettiği pencereden izliyoruz. Sonunda iki hemşire geliyor ve yavaşça tüpü çıkarıyorlar. Ellerini yıkayan doktor bana dönüp şöyle diyor: "Şimdi uyanmasını bekleyeceğiz. Onunla konuşun, onu sarsmayın ama uyanması için cesaretlendirin."

yerimizi alıp elini tutuyorum ve avucunu öpüyorum.

"Olumlu görünüyor, millet. Onun için bu şekilde kalın," diyor odadan çıkmadan önce.

Avucunu bir kez daha öpüyor, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken bileğini okşuyorum. Fiona ağlıyor, son derece stresli görünüyor ve ben de aynı şekilde görüldüğümü biliyorum. Gözlerini açmasının ne kadar süreceğinden emin değilim ve bilinmezlikten nefret ediyorum. Onun için endişeleniyorum ve kendimi uyanması, Tanrı'nın ve ailesinin onunla daha fazla zaman geçirmeme izin vermesi için dua ederken buluyorum. Onlara onu seveceğime ve ona hepsinin benden istediği gibi davranacağıma söz veriyorum. Tek ihtiyacım olan daha fazla zaman.

Dakikalar saatlere dönüştükçe sinirlenmeye başlıyorum. Doktor pozitif kalmamı söyledi ama söylediğim hiçbir şeye yanıt vermediğinde bu çok zor. Her şeyi yaptım - ona dokundum, onunla konuştum, hatta onu öptüm ama hiçbir şey işe yaramadı. Fiona da öyle ve bir santim bile kıpırdamadı. Gözleri

Hatta çırpındı ya da bana açıldıklarına dair herhangi bir umut verdi. Neyse ki göğsü inip kalkmaya devam ediyor ve bu umut verici, ama yine de o akuamarin gözleri görmek için can atıyorum. O tatlı dudakları öpmek ve günlerdir ağzından çıkmaya can atan kelimeleri söylemek için.

"Seni sevdiğimi söylemek istiyorum Amberlyn, lütfen," diye fısıldıyorum. "Sadece uyan, bana bak. Sen de beni sevdiğini söyle."

"Sence bizi duyamıyor mu?" Fiona soruyor. "Belki de ona bağırımalıyım?"

Başımı sallamadan önce kaşlarımı kaldırıyorum. "Yapma, kendi zamanı geldiğinde gelecektir."

Başını sallayıp başını yatağa bırakıyor ve Amberlyn'in vücudunun üzerinden bana bakıyor. "Ondan nefret ediyorum ve biliyorum ki kendine geldiğinde bana onu affetmemi söyleyecek. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Dudağımı ısırarak derin bir nefes alıyorum. "Evet, biliyorum."

Parmaklarımı Amberlyn'inkilerle birleştirip başparmağımı elinin arkasında gezdiriyorum.

", değil mi?"

Omuz silkiyorum, gözlerimi Amberlyn'e kilitliyorum. "Umarım öyledir."

Ama umutlarım benim zamanımda gerçekleşmiyor. Sabahın ilk saatleri oldu ama hala bir şey yok. Aşkımın yoksun üç gün. Üç gün boyunca endişelendim, kalbim kırıldı ve bilinmeyen korkusu beni ele geçirdi. Başımı kalçasına yaslayarak parmaklarımı avucunda gezdiriyor, gecenin bir yarısı uyanırsa diye uykuyla savaşıyorum. Yüksek sesle esneyerek, gözlerimi dinlendirmek için sadece bir saniyeliğine kapatıyorum. Beni öldürüyorlar. Kahretsin, her şey acıyor. Sadece uyanmasını ve beni sevdiğini istiyorum ki hayatımıza devam edebilelim. Gözlerimi açarak derin bir nefes alıyorum ve bir anda bırakıyorum. Eğilerek Fiona'ya bakıyorum ve uyuduğunu görüyorum. Tüm bunlar olurken yanımdan hiç ayrılmadı ve Amberlyn'e onu ne kadar sevdiğimi söylemek için sabırsızlanıyorum.

Melek yüzüne hayranlıkla bakmak için başımı kaldırdığımda bakışlarım onunla buluşuyor ve sandalyem arkama düşerek ayağa fırlıyorum. Etrafına bakınırken gözleri kocaman açılmış, boştaki elini yüzünde gezdiriyor.

"Amberlyn," diye haykırıyorum, yüzünü avuçlarımın içine alıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdirip dudaklarının tadını çıkarıyorum. Tüm bunların bir daha asla yaşanmamış olabileceği düşüncesi gözlerimi yaşartıyor. "Tanrım, aşkım, seni kaybettiğimi sandım."

"Yaşıyorum, değil mi?"

Hızla başımı sallıyorum ve bu muhteşem kadını öpmeyi asla bırakmayacağıma yemin ederken dudaklarımı tekrar onunkilere götürüyorum. Geri çekilip gözyaşlarıyla dolu gözlerine bakıyorum ve "Evet ve Tanrım, Amberlyn, çok mutluyum çünkü seni çok seviyorum" diyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve benim ağzım da hemen aynı şeyi yapıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissederken içimi bir rahatlama kaplıyor. Onu dudaklarından sertçe öperken, Fiona'nın da bize sarılmadan önce bağırıldığını duyuyorum. Kısa süre sonra herkes odaya dolmuş, Amberlyn'in üzerine titriyor ve onu seviyor. Hâlâ elini tutarak izliyorum, bir yandan da içimden onu burada tuttuğu için Tanrı'ya şükrediyorum. Gözlerim onunkilerle buluştuğundan beri kalbim normal hızına geri dönmüştü ve bu benim için sorun değildi. Tek istediğim onun uyanık olmasıydı ve şimdi buna sahibim. Önümüzdeki yol kolay olmayacak ama yolun her adımında onun yanında olacağım, onu seveceğim ve benim için ne kadar önemli olduğunu sürekli söyleyeceğim.

Onun benim her şeyim olduğunu.

Saatler boyunca odaya çıkan insanlar, doktorlar ve hemşirelerden sonra, Fiona duş almak için eve gittiğinden beri nihayet Amberlyn ile yalnız kaldım. Çoğunlukla uyuyor ve ben de bundan memnunum. Sadece onu izlemek, iyi olacağını bilmek istiyorum. Kendi gözlerimi kapatıp başımı onun kalçasına yaslayarak elini tutuyorum ve çok geçmeden uyku beni ele geçiriyor. Bunun için minnettarım. Yorgunum ve elimi yarasının üzerinde tuttuğumdan beri ilk kez kendimi rahatlamış hissediyorum.

Güvende olduğunu biliyorum.

Aşkımın hala burada benimle olduğunu.

Ertesi sabah daha uyanıktı, güzel görünüyordu ama hala çok zayıftı. Onu jöleyle besledim ve aslında onu beslerken yaptığım korkunç işe biraz güldü. Sanırım ellerim çok kötü titrediği için burnuna daha çok bulaştı. Burada olduğunu ve güvende olduğunu bilmeme rağmen hala çok gerginim ve çok korkuyorum. Bunu neden yaptığını öğrenmek için sonsuza kadar bekleyecektim gibi geliyor. Neden benim için kendi hayatını riske attı? Elini tutup avucunu öpüyorum, o beni izlerken gözleri sevgiyle parlıyor.

Parmağımla elinin dışını izleyerek gülümsüyorum ve soruyorum: "Bunu neden yaptın? Neden benim için bir kurşun yedin?"

Boğazını temizleyerek, başı yana düşerken yüzünde küçük bir sırıtış oluşurken yüzümü tutmak için uzanıyor. "Çünkü yapman gereken çok şey var.

Kaybetmek. Herkesin sana ihtiyacı varken ölmene izin veremezdim. Seni bundan daha çok seviyorum."

"Ama kaybetmeye degecek tek şey sensin aşkım," diyorum gözyaşlarımda boğulurken. Yüzünü kavrayarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, sonra geri çekilip sarhoş edici gözlerine bakıyorum. "Beni terk etmediğin için çok mutluyum. Sensiz yaşayamazdım."

Burnunu benimkine dayayarak fısıldıyor: "Hikayemiz daha yeni başlarken nasıl yapabilirim ki?"

Keskin bir nefes alarak başımı sallıyorum ve bakışlarını tutuyorum. "Seni çok seviyorum ama lütfen bunu bir daha asla yapma."

"Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım" demeden önce gözlerini yavaşça kırpıştırırken gülümsemesi büyüyor.

Kıkırdayarak, saçlarını yüzünden çekmeden önce burnunu usulca öpüyorum. "Ve haklısın; hikâyemiz henüz bitmedi, hem de hiç bitmedi aşkım. Yapacak çok şeyimiz, söyleyecek çok şeyimiz ve bunu yapmak için hayatımızın geri kalanı var."

Başını sallarken gülümsüyor. "Biliyorum ve sabırsızlanıyorum Declan. Özellikle de sen içki fabrikasını işletirken sana sürekli destek olacağım kısmı için."

Bakışlarını tutarken başım yana düşüyor. "Ha? Ne demek istiyorsun?"

Kalbimi sızlatacak kadar sevgi dolu gözleriyle, "Demek istediğim, Viski Prensesi olmaya ve prensimi son nefesime kadar sevmeye hazırlanmalıyım" diyor.

Bunu her şeyden çok istesem de başımı sallıyorum. "Hayır aşkım, seni bu konuda acele ettirmeyi reddediyorum."

Bana bir bakış atarak, "İçki fabrikasını seviyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, ama ben seni daha çok seviyorum. vereceğim. Tek istediğim sensin."

"Tek sorun şu ki seni o kadar çok seviyorum ki bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Amberlyn," diye başlıyorum ama başını sallıyor ve beni durdurmak için elini kaldırıyor.

"Evet, planladığımız şey bu değildi ve evet, uzun süredir çıkmadığımız için hızlı oldu. Seks yapmadığımızı da biliyorum ama Declan, bunu yapacağız. Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun, o yüzden bunu yapalım. Ben bize inanıyorum, sen inanmıyor musun?"

Yüzünü ellerimin arasına alırken omuzlarım düşüyor, kalbim bu kıza duyduğum sevgiyle göğsümden fırlıyor. "Elbette, ama bunu istemek çok fazla."

Yavaşça başını sallıyor, ağzı sırtarak kıvrılıyor ve "Nereden biliyorsun? Sormadınız ki."

Bakışlarımı tutarken, gözlerindeki meydan okumayı görebiliyorum ve bu sadece kalbimin daha fazla çarpmasına neden oluyor. Bunun bazılarının gözünde çılgınlık olarak görüleceğini biliyorum, ama benim için çılgınlık değil, hayatımı yaşamak istediğim tek yol bu.

Amberlyn yanımdayken.

"Yüzüğüm ya da başka bir şeyim yok, aşkım. Bunu şimdi yapamam." "Öyle şeylere ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

Bunu söyleme şekli beni havaya uçuruyor. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım ve Amberlyn'in de yanımda olduğunu bilmek beni aptal gibi sırttırıyor. Korkutucu ve tüm bunların nasıl sonuçlanacağından emin değilim ama aşkımdan hayatımın geri kalanında benim olmasını istemekten başka yapacak bir şey olmadığını biliyorum.

Gözlerinin içine bakarak fısıldadım, "Benimle evlenir misin Amberlyn?"
Tereddüt bile etmeden, "Evet, evlenirim." dedi.

THE END

Dört gözle bekliyoruz

Viski Prensesi Olmak

The Whiskey Prince'in tamamlayıcı romanı 2015'te çıkacak.

[Toni Aleo'diğer kitaplarını okumak için nun](#)

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ACKNOWLEDGMENTS

Bir kitap yayınladığımda hep çok korkarım. Bu, insanı gerçekten derinden sarsabilecek bir şey. Kolay değil, hızlı bir dolar değil, bu bir iş ve hayatımı tam anlamıyla yaşadığımı bilmek için yapmam gereken şey bu. Kitabım elinize geçtiğinde ve onu okuduğunuzda, belki beğenmediğinizde ya da her şeyden çok ne olacağı konusunda gergin ve korkmuş olsam da, bunun almam gereken bir risk olduğunu biliyorum.

Sevdiğiniz şeyleri elde etmek için risk almalısınız.

Neyse ki aldığım bir risk bana dünyanın en büyük aşkını, kocamı verdi. Bay Aleo ve ben on bir yıldır evliyiz ve sanırım geçen her dakika onu daha çok seviyorum. Beni kutsadığın tüm desteğin ve sevgin için teşekkür ederim bebeğim.

Çocuklarım Mikey ve Alyssa, siz ikiniz benim yıldızlarım ve gökyüzümsünüz. İkinizi de çok seviyorum.

Nick ve Noey, ikinizi de seviyorum, teşekkür ederim ve ikinizle de gurur duyuyorum. Hepiniz çok güzel adamlar oluyorsunuz.

Annem, Amberlyn gibi benim de sana olan sevgim sonsuz. Seni özlüyorum ve her gün seni düşünüyorum. Seni seviyorum.

Ailem, beni desteklediğiniz ve sevdiğiniz için teşekkür ederim. Hepiniz hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım. Siz olmasaydınız yaptıklarımın yarısını bile yapamazdım.

En iyi arkadaşlarım Nortis, Bobbie ve Stacey, siz üçünüz olmadan hayatım eksik kalırdı.

Kariyerimi mümkün kılan insanlara:

Menajerim Rebecca Friedman, bana inandığınız ve beni mümkün olan en iyi şekilde yönlendirdiğiniz için teşekkür ederim.

Sue Grimshaw, seni özlüyorum ve büyümeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Damaris, seni seviyorum bebeğim. Bunu sensiz yapamazdım. Sen benim peynirimin makarnasısın, bebeğim. Teşekkür ederim.

Editörüm Cynthia, sadece editörüm değil aynı zamanda arkadaşım olduğun için çok mutluyum. Arkadaşlığımıza gerçekten değer veriyorum. Teşekkür ederim.

Regina, bu kapakla beni gerçekten ağlattın. Sen bir dahisin, bebeğim. Seni çok seviyorum.

Betalarım, Laurie, Mary, Lisa, Lisa, Kara, Althea ve Susie, sizlerin muhteşem yardımı ve sevgisi olmasaydı bu kitap olmazdı. Teşekkür ederim.

İrlandalı kızlarım Dympna ve Rosemarie'ye, rehberliğiniz ve seksi İrlandalı Declan'ımla ilgili tüm yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim! Kalbimin en derinlerinden!

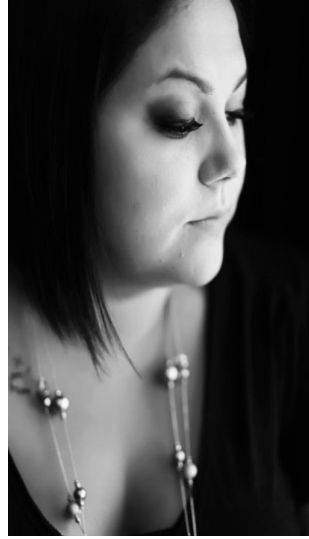
Yazı gruplarıma ve yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Hepiniz bu işi çok daha yönetilebilir kılıyorsunuz. Sizi seviyorum.

Ve son olarak, sana: Siz olmasaydınız dünyalarımı paylaşamazdım. Kitaplarımı okuduğunuz, beni sevdiğiniz ve desteklediğiniz için teşekkür ederim. Siz sadece benim okurum değilsiniz; ailemin bir parçasısınız. Teşekkür ederim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

ABOUT THE AUTHOR

Toni Aleo, New York Times ve USA Today en çok satan Nashville Assassins serisinin yazarıdır. Çok sevdiği Nashville Predators takımını desteklemediği zamanlarda, muhtemelen kocasının ve oğlunun hokey maçlarına ve kızının dans yarışmalarına gidiyor, fotoğraf çekiyor, albüm yapıyor ya da en son aşk romanını okuyor. Nashville bölgesinde kocası, iki çocuğu ve bir bulldog ile birlikte yaşıyor.

Toni ile [Facebook](#), [Twitter](#), [Goodreads](#), [Web Sitesi](#) üzerinden bağlantı kurun veya [ona e-posta gönderin](#)! Okuyucularından haber almayı çok seviyor!

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Bu e-kitap aşağıdakiler tarafından tasarlanmış ve biçimlendirilmiştir

E.M. TIPPETTS BOOK DESIGNS

www.emtippettsbookdesigns.com

Seçkin yazarlar ve yayıncılar için artisan e-kitaplar.

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2014 by Toni Aleo Books LLC

Bu kitap bir Kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

OceanofPDF.com

İçindekiler

<u>Başlık Sayfası</u>	
<u>Toni Aleo Yazarının Diğer</u>	
<u>KitaplarıQuote</u>	
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Teşekkür Yazar</u>	
<u>Hakkında</u>	
<u>Kitap Tasarımcısı</u>	
<u>Hakkında Telif Hakkı</u>	
<u>Bildirimi</u>	

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi